

www.burmeseclassic.com

မင်းခိုက်စိုးစန်၊ များသူ

နှစ်နံ့စပ်ကောင်းကင်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၂၉၆၀၃၁၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးဝင်းသူရလွင် (အိပ်မက်အသစ်စာပေ) ၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃-လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	- ဦးဖော်မြင့်ဝင်း (ကာလာရန်ပုံနှိပ်တိုက်) ၁၈၄ (ဘီ)၊ ၃၁ လမ်း (အထက်) ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း	- Ko Ko Naing
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်။
အုပ်ရေ	- ၁၀၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၆၀၀ ကျပ်

မင်းဆိုက်စိုးစန်း၊ မျှားသူ

၈၉၅ • ၈၃

နှစ်နံစပ်ကောင်းကင်

မင်းဆိုက်စိုးစန်း၊ မျှားသူ။ - ရန်ကုန်၊

အိပ်မက်အသစ် ၊ ၂၀၁၁။

၁၆၀ - စာ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ • ၅ စင်တီမီတာ။

(၁) နှစ်နံစပ်ကောင်းကင်

နှစ်နံ့စပ်ကောင်းကင်

မင်းခွက်စိုးဝင်း၊ များသူ

Eainmakathit presents

Eainmakathit

38 (3rd-fl), 153rd Lane, Tamwe Ts, Yangon.

095112428, 551403

အိမ်စောင့်အသစ် မှ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

၁၀၈ တစ်ဝက်တစ်ဖက်ည
၁၀၉ ၎က်ဇီးတုန်ဖိုဖို
၁၁၀ မောင့်ဆုသု
၁၁၁ ညညှိုက်သန်းခေါင်ဆွေးတစ်ဟောင်း
၁၁၂ ဇွဲလမ်းခြင်ခေဒီသည်
၁၁၃ အပြာရောင်မှတ်ဉာဏ်အပိုင်းအမပျား
၁၁၄ ချစ်သူဇွာ
၁၁၅ ညည်းတွေးရှိက်တဲ့ ခုံသံ
၁၁၆ ဦးစွင်ကြီး
၁၁၇ ဖျံဝင်စား
၁၁၈ ဆေးရယ်
၁၁၉ ကလေးအတွေး Essay
၁၂၀ ကိစ္စရာပြည်သို့ အလည်ရောက်သူ
၁၂၁ ဘာဆိုလား
၁၂၂ ခေါင်းညှိပ်ပြေးတဲ့ အရိပ်ကလေး
၁၂၃ လိပ်ပြာခွံတဲ့ည
၁၂၄ စေ့ညှိရောက်ကြမှာဆို
၁၂၅ 25
၁၂၆ စိတ္တဗျက်ရည်
၁၂၇ နှင်းဆီရောင်မှန်တိုင်း
၁၂၈ အလင်းအမှောင်ကကြီး
၁၂၉ မိုမိုပိုလီ
၁၃၀ ဆင်ဝင်စားတဲ့လူ
၁၃၁ လရိုက်ညှစ်ခေါ်သံ
၁၃၂ ဆွေမကုတ်ရှင်
၁၃၃ အဖျိုဖြစ်
၁၃၄ နတ်သမီးအဆောင်
၁၃၅ ဝိဘတ်ကြံ့မှာ
၁၃၆ တူတာကြီး
၁၃၇ သက်ပျောက်သစ်ဝင်
၁၃၈ ဇွယ်နီဆင်ပိုင်း
၁၃၉ နဂါးမံတွင်းခရီးသည်
၁၄၀ တတိယဖျက်လုံးရှင်
၁၄၁ ပါဆယ်
၁၄၂ ခေါင်း...ခေါင်း...မြေတစ်ချောင်း
၁၄၃ မချောမလိမ္မို
၁၄၄ သရဲကွမ်း
၁၄၅ မိုးမရွာရွာ
၁၄၆ မြေကလိမ်မ မယ်ကက
၁၄၇ သမီးရည်းစားအတိတ်တန်
၁၄၈ မြို့တစ်မြို့
၁၄၉ သန်းခေါင်ယံညည်းသံ
၁၅၀ ဘီအိုအိုကေ
၁၅၁ ဆွေးနိမိတ်ကျောက်တိုင်
၁၅၂ တွေ့သိုလ် မိ နု
၁၅၃ ခုနဲ့ည ၂၄ နာရီကစီး
၁၅၄ မြေကြမ်း
၁၅၅ ဆက်မမက်ရဲ့တဲ့ အိပ်မက်ဟောင်း
၁၅၆ ကျားနိုင်စီးမှာ
၁၅၇ ရွှေစတီရီ
၁၅၈ ကမ္ဘာသရဲကန္တဝေဠာတို့မျှား
၁၅၉ ရည်းစားထားတဲ့ဂိမ်း
၁၆၀ နှစ်နိမ့်ကောင်းကင်
၁၆၁ ဆက်လက်သွက်လို့မညှိမော့မှာ
၁၆၂ ဆုတောင်းအပ်ဖျော်သီဝီ

မင်းဒိုက်စိုး၏၊ L. မင်းပြင်၏
သတိုးတော
သတိုးတော
သတိုးတော
သတိုးတော
ဝေမှုညွှန်
လူချ
သတိုးတော
ဒိဋ္ဌကောဉ်စွာ
ဝေမှုညွှန်
လူချ
မင်းဒိုက်စိုး၏၊
ဒိဋ္ဌကောဉ်စွာ
လူချ
ဝေမှုညွှန်
ဒဿကောဉ်စွာ
သတိုးတော
လူချ
ဒေဝလင်္ကာ
ဝေမှုညွှန်
ဝေမှုညွှန်
လူချ
ဒဋ္ဌကောဉ်စွာ
ဒဿကောဉ်စွာ
ဒဋ္ဌကောဉ်စွာ
လူချ
လူချ
ဒဿကောဉ်စွာ
လူချ
ဒဿကောဉ်စွာ
သတိုးတော
ဒဋ္ဌကောဉ်စွာ
ဒဿကောဉ်စွာ
လူချ
သတိုးတော
ဒဿကောဉ်စွာ
ဒဿကောဉ်စွာ
လူချ
ဒဿကောဉ်စွာ
လူချ
လူချ
ဒဿကောဉ်စွာ
သတိုးတော
ဒဋ္ဌကောဉ်စွာ
မင်းဒိုက်စိုး၏၊
လူချ
မင်းဒိုက်စိုး၏၊ ဖျာဉ်
သတိုးတော

‘ပျားသူအတွက်ပုဒ်စာ’

သစ္စာနီ

(၁)

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေလောကတွင် ဝတ္ထုတိုရေးသူ ဝတ္ထုရှည်
ရေးသူ(လုံးချင်းကိုဆိုလိုပါသည်) တွေပေါ်သော်လည်း ယခုစာအုပ်
တွင် တွေ့ရသည့် ဝတ္ထုရှည်၊ အတို(သို့မဟုတ်) ဝတ္ထုလတ်ရေးသူ
ကား မရှိသလောက်ရှားသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ (သူတို့ဘာသာ
စကားအသုံးဖြင့်ဆိုလျှင် Novella ဟု ခေါ်ပါသည်။ Novelette
မဟုတ်ပါ။ နိုဝယ်လက်ဆိုသည်မှာ ဝတ္ထုရှည်အတို အညံ့စား၊ အပေါ
စား ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။) ဤဝတ္ထုလတ်မျိုးကို သီးခြားရေးသူ
ဟူ၍ မရှိပါ။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်ရေးသူ စာရေးဆရာများကပင်
(သူတို့ဆီမှာရော၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာပါ) အကြောင်းအားလျော်စွာ
ရေးဖွဲ့ကြခြင်းမျိုးသာ ရှိပါသည်။ ဥပမာ-ဟယ်မင်းဝေး၏ “ကလီ
မန်ဂျရိက နှင်းများ” မှာထိုအမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကသာ
ဖြစ်ကာ ပိတောင်နှင့်သာတွင် ဖော်ပြသည့် ထရူးပင်ကားဖို့၏

“ကလေးချစ်” (Children on their birthday) မှာ ထိုအမျိုးအစား ဖြစ်ပါသည်။ ပင်ကိုယ်ရေးအနေဖြင့် စာရေးသက် အနှစ်လေးဆယ် ကျော်အတွင်းနှစ်ပုဒ်တာ ဖော်ပြခံရဖူးပါသည်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ‘သံချေးတက်နေသော တွယ်အပ်ကလေး’ နှင့် ပန်းခင်နှင့် လူ’ တို့ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်ဖြစ်သော ‘ပဉ္စရူပ’ နှင့် ‘ပျော်ပွဲစား’ တို့ကို ဝတ္ထုလတ်အသွင်ချဲ့ထားကာ ရေးထားသော်လည်း စာဖတ်သူများထံမှောင် ရောက်အောင်တင်ပြ မပေးနိုင်သေးပါ။

ယခုဤကဲ့သို့ တောင်မကျ၊ မြောက်မကျ အမျိုးအစား ဝတ္ထုလတ်နှစ်ပုဒ် စုပေါင်းထုတ်ဝေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။ သူတို့ဆီတွင် ဤကဲ့သို့သော စာပေပုံစံဝတ္ထုလတ်များ အတော်များများရှိသည်။ ဂျိမ်းဂျွိုက်၏ The Death၊ လီယိုတော်စတိုင်း၏ အိုဗင်သေဆုံးခြင်း၊ ဒိုတောယက် စကီး၏ ညဖြူ စသဖြင့် မကြာခင်က ဘက်ကက်၏ The First Love ကို ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း မြတ်သစ် ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေ လိုက်တာလည်း တွေ့ရပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ဤစာပေ ကို ပုံစံတစ်ခုအနေဖြင့် ထွန်းကားနေချင်ပါသည်။

(၂)

ဤဆယ်စုနှစ်တစ်ခုအတွင်းမှာပင် စကားပြေရေးခဲ့သူ လူငယ်အတော်များများ ပေါ်ထွန်းလာတာ တွေ့ရသည်။ စာရေး ဆရာတစ်ယောက်က လူငယ်များဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ လူအို (ကလောင်အို) စာရင်းဝင်နေလေပြီ။ အရေးအခင်းကြီးတစ်ခုအပြီး တွင် တာရာမင်းဝေ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်၊ နောက်... နီကိုရဲ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်လွန်ကာလများမှာတော့ ဝေမျိုးသွင်၊ အကြည်တော်၊ ယခု (၅)နှစ်အတောအတွင်းမှာ လူငယ် စာရေးသူတွေ ခပ်စိပ်စိပ်ပေါ်ထွန်းလာကြသည်။ လူနေ၊ လင်းညို၊ သွေး၊ လွန်းဆက်နိုးမြတ်၊ လင်းမြတ်ဝေမွန်၊ လတ်တေဇအောင် စသဖြင့်... ယခု သိုးဆောင်း၊ သည်ခေတ်နေ ဆိုတာအထိ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပတ်ဝန်းကျင် လူငယ်များဖြစ်ကာ အားလုံးက ခွန်စိုက်ရေးကြတာ တွေ့ရသည်။ ရှေ့က လပ်ဟာနေသော လုံးချင်း

ဝတ္ထုလောကကို ကွက်လပ်ဖြည့်မည့်လူငယ်များ။ တချို့မှာ အချိန်
တိုတိုနှင့် မထင်မှတ်လောက်အောင် အောင်မြင်မှုမျိုးကို ရသွားကြ
သည်။ ကျွန်တော်သည် လူငယ်စာရေးဆရာတွေနှင့် မျက်ခြေ
မပြတ်။ သူတို့နှင့် စကားပြောကြည့်သည်။ သူတို့စာတွေဖတ်ကြည့်
သည်။ သူတို့နှင့် မျက်ခြေမပြတ်ခြင်းမှာ ခေတ်ကိုမျက်ခြေမပြတ်
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့စာအုပ်များထဲတွင် တွေ့ရသည့် ခေတ်လူငယ်တွေ၏
အသံကို ကျွန်တော်ရှာဖွေကြည့်ရတာ ပျော်မွေ့သည်။ သူတို့ဘယ်လို
တွေးခေါ်သလဲ။ ဘယ်လိုတုန့်ပြန်သလဲ။ ဘာတွေယုံကြည်သလဲ။
တချို့ကို အားရစရာတွေ့ရသည်။ တချို့ကို စိတ်ပျက်စရာတွေ့ရ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယင်းမှာ ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ပုံရိပ်လွှာပင်
ဖြစ်ပေသည်။

(၃)

ယခုပူးတွဲထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်တွင်ပါသော မင်းခိုက်စိုးစန်
 ရော၊ များသူပါ ကျွန်တော်နှင့်ညီငယ်များကဲ့သို့ ရင်းနှီးသူတွေဖြစ်
 သည်။ မင်းခိုက်စိုးစန်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်အနေဖြင့် စကားဦး
 သမ်းစရာ မလို။ သူသည် ကြီးမားသော အတိုင်းအတာနှင့် အောင်မြင်မှု
 ရနေသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

များသူဆိုသော ကလောင်အမည်မှာ ရိုးရိုးကလေးနှင့်
 ဆန်းကာ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု မြင်ပါသည်။ သူကလည်း
 ယခုမှရေးသော ကလောင်သစ်ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်။
 လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကပင် ကဗျာဝတ္ထုများကို တခြားကလောင်
 အမည်တစ်မျိုးဖြင့် ရေးသားလာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ စာရေးကျဲသူဖြစ်သော်
 လည်း သူ့ အနုပညာအလုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်က တရိုက်သေ
 လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် သူ့လက်ရာများမှာ အသိုင်းအဝိုင်းကြားတွင်

တစ်စုံတရာအတိုင်း အတာအထိ အသိအမှတ်ပြုခံရသူ ဖြစ်၏။
ယခုလုံးချင်းဝတ္ထုလိုင်း ကိုကူးဝင်မည်ဆိုသောအခါ သူက ရည်ရွယ်
ချက်ရှိရှိအမည်ပြောင်း လိုက်သည်။ ဤအချက်ကိုက ကောင်းမည်
ဟု ထင်သည်။ မူလ ရှိရင်းစွဲကလောင်အမည်နှင့်လည်း ကဗျာ၊
ဝတ္ထုတိုများကို သူဆက်ရေးဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ယခုအတွဲတွင် သူရေးလိုက်သော ဝတ္ထုအမည်က 'ရွှေဟု
ခေါ်သည်'။ အကြောင်းအရာက ဘာမှမဟုတ်။ ဤဘာမှမဟုတ်သည့်
ကိစ္စလောက်ကိုပင် စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုချင်အောင် ခြယ်မှုန်းပြနိုင်
ခြင်းကပင် သူ၏စာပေအရည်အသွေးကို ထုတ်ဖော်ပြရာ ရောက်နေ
သည်။ သူ့ဘဝတွင် ပတ်သက်ခဲ့ရသည့် ရွှေလက်စွပ်ကလေးနှစ်ကွင်း
အကြောင်းများသာ ဖြစ်သည်။ တင်ပြပုံကတော့ တစ်မျိုး။ ဇာတ်
ကောင်အမည် မိုးလုံးမွှေးဟု ဖော်ပြကာ Third Person နေရာက
ရေးတာ။ တင်ပြပုံက ကျွန်တော် First Person နေရာဖြစ်နေ
သည်။ မိုးလုံးမွှေးပင် ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်ကလည်းပင် စာရေးသူ
(များသူ) ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စာရေးသူအနေဖြင့် ဝင်ပြော
လိုက်သေးသည်။ စာရေးရာတွင် ကိုယ့်ရှုထောင့်တစ်ခုတည်းမှာသာ
အစဉ်အစိုက်နေတာကို ဖော်ပြချင်သောအခါ First Person
ကျွန်တော်ကို သုံးလေ့ရှိသည်။ ဘက်စုံထောင့်စုံမှ လိုအပ်သလို ဖော်
ပြချင်လျှင် Third Person ကိုသုံးလေ့ရှိသည်။ သူ့ပတ္တမြားတွင် ထို

မျှားသူအတွက် မုဒိတာ

၁၅

နှစ်ခုကို ရောထွေးလိုက်တာ တွေ့ရလေသည်။ မင်းခိုက်စိုးစန်၏ ဝတ္ထု 'ကစားမလား နားမလား' မှာမူ သူရေးသည့်အထဲတွင် ခပ်စန်းစန်းဟုဆိုရပေတော့မည်။ သူအင်မတန်ရေးခဲ့သော ဟာသစာပေအမျိုးအစားဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ မင်းခိုက်စိုးစန်စာအုပ်မျိုးစုံကို ရေးနိုင်စွမ်းရှိသူဟူသော အချက်ကို ကျန်စက္ကူက သက်သေခံ၍နေသည်။ ဇာတ်ကောင် နီတွတ်ဒင်က ထွေးလှအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရည်းစားစကားလိုက်ပြောခန်းကို သဘောအကျဆုံးဖြစ်သည်။ အလွတ်ကျက်ထားတာတွေ မေ့ကုန်သောကြောင့် ဖတ်၍မှတ်မိသမျှ ကြော်ငြာစာသားတွေ ကောက်ရွတ်ပုံက အံ့ဝင်ကွက်တိ ရယ်စရာတွေ ဖြစ်နေလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ္ထုလတ်အမျိုးအစား ရှားပါးနေသော အချိန်၌ ဤကဲ့သို့သော ဝတ္ထုလတ်(၂)ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရသည်မှာ အာသာဆန္ဒပြေသင့်သလောက် ပြေနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ တစ်ခုပဲစိုးရိမ်သည်။ မင်းခိုက်စိုးစန်က ပရိသတ်ရှိပြီးသား။ မျှားသူတစ်ယောက်သာ သူ့ပရိသတ်ကို ကျန်စက္ကူနှင့်မျှားနိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ရပေတော့မည်။

အားလုံးကိုလေးစားလျက်

သစ္စာနီ

(အောက်တိုဘာလ ၁၈-၂၀၁၀)

အိပ်မက်အသစ်

ရွှေဟုခေါ်သည်

မျိုးသူ

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်းပေါ်ကားစီး
ရပြီဆိုတာနဲ့ လမ်းဘေးက များပြားထည်ဝါလှတဲ့ ရွှေဆိုင်တန်း
အရှည်ကြီးကို အမြဲလိုလို မိုးလုံးမွှေးငေးမောသွားလေ့ရှိပါတယ်။

ဒီလိုငေးမောနေစဉ်အခိုက်အတန့်မှာ မိုးလုံးမွှေးစိတ်ထဲ
တွေးမိတတ်တာက အများအားဖြင့် ရွှေနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ အမှတ်တရ
ဖြစ်မှုတွေပါပဲ။ သန့်ပြန့်ကြည်စင်တဲ့ မှန်အုပ်ဆောင်းတွေထဲက
တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ဝင်းပလင်းလက်နေတတ်တဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေဟာ
မိုးလုံးမွှေးအပါအဝင် မြင်ရသူတိုင်းရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ခမ်းနားမှုတစ်စုံ
တစ်ရာပေးစွမ်းလို့ နေပါတယ်။

လိုချင်တပ်မက်စိတ် ကင်းရှင်းပေမယ့်လည်း ရွှေထည်တွေ
မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်နေရာရာဆီ မိုးလုံးမွှေးအကြည့်ကို လွဲမဖ်
လိုက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မှန်အုပ်ဆောင်းတွေထဲက
တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတဲ့ ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာတွေလို မိုးလုံးမွှေး

ဟာ ငေးမောမြ ငေးမောနေမိပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ငယ်ငယ်က ရောင်စုံကစားစရာတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးနားသွားသွားပြီး ရပ်ကြည့်ရသလို အရသာနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ ခံစားမှုကို ရပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မိုးလုံးမွှေးဘဝမှာ ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာလေးတွေကို ပြန်အမှတ်ရမိပြန်ပါရဲ့။

ဟိုအရင်က မိုးလုံးမွှေးမှာ ရွှေလက်စွပ်၊ ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေဟမ်းချိန်းစတဲ့ ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာတချို့ကို မိဘကျေးဇူးကြောင့် ဝတ်ဆင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ဖူးပါတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာ ငွေယားကလေးရှိရင် ရွှေထည်ပဲ ဝယ်စုထားတတ်ကြတာကိုးဗျ။ ရွှေအစစ်မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီအချိန်က လက်ပတ်နာရီတောင်မှ ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီပတ်ကြတဲ့ ခေတ်။ ရွှေနဲ့ ပတ်သတ်ရင် မိုးလုံးမွှေးဟာ ကံကောင်းတယ်ပြောရမလား ကံဆိုးတယ်ပြောရမလား ကိုယ်တိုင်တောင် သေသေချာချာ ဝေခွဲတတ်ပုံ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မိုးလုံးမွှေးပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရွှေထည်လက်ဝတ်ရတနာတွေတိုင်းဟာ မိုးလုံးမွှေးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်အမြဲပေးတတ်ပြီး ပျော်ရွှင်မှုလည်း ပေးတတ်လို့ပါပဲ။

တလောတုန်းက မိုးလုံးမွှေးရဲ့ ညီဖြစ်တဲ့ ခိုင်လုံမွှေးဟာ ချောင်းသာကို သူ့သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းဟွေနဲ့ ရောက်သွားရင်း လက်စွပ်တစ်ကွင်းကျ ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ငျပျောက်ခဲ့တဲ့

ရွှေဟုခေါ်သည်

၁၉

လက်စွပ်ဟာ မိုးလုံးမွှေးငယ်ငယ်က စွပ်ခဲ့ရတဲ့ လက်စွပ်ပါ။ အဲဒီ
လက်စွပ်လေးဟာ ရွှေလက်စွပ်ဆိုတာတော့ အထူးပြောပြနေစရာ
လိုမယ် မထင်ပါဘူး။

ကာလပေါက်ဈေးအရ အဖိုးအတန်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့်
အဲဒီ လက်စွပ်ချောင်းသာမှာ လျှောက်ခဲ့တဲ့သတင်း ကြားကြားချင်း
မိုးလုံးမွှေးဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါက
လည်း အဲဒီလက်စွပ်လေးနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး မိုးလုံးမွှေးမှာ အမှတ်တရ
ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတာကြောင့်ကိုး။

အဲဒီလက်စွပ်ကလေးဟာ အခေါင်းပွအမျိုးအစားလက်စွပ်
ကလေးပါ။ အစမှာ မိုးလုံးမွှေးနဲ့ သိပ်မတော်ဘဲ ချောင်နေလို့ ကွင်း
အောက်ခြေမှာ အဝတ်စလေးတွေတောင် ပတ်ထားပြီးဝတ်ရတယ်။
အပေါ်ပိုင်းမှာ အလှအဖြစ် ပန်းသီးပုံစံဖော်ထားတာဟာ ရုပ်တရက်
ကြည့်လိုက်ရင် အသည်းနှလုံးပုံနဲ့တူနေပါတယ်။ သေသေချာချာ
ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ပန်းသီးအညှာလေးကို မြင်ရမှာပါ။

အဲဒီပန်းသီးပုံလေးထဲမှာ တရုတ်စာလုံးတစ်လုံးရေးထားပြီး
အဓိပ္ပါယ်ကိုတော့ မိုးလုံးမွှေးမသိခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း သိပုံမရ
ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက မိုးလုံးမွှေးတို့ မိသားစုဟာ ငွေပို
ငွေလျှံလေး ရှိတုန်း ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းဝယ်တယ်ဆိုတာလောက်
အပြင် ဘာကိုမှ သိပ်တွေးတောမနေတတ်တဲ့ မိသားစုမျိုးပါ။ ဒီလိုနဲ့

မိုးလုံးမွှေးဟာ လက်စွပ်လေးကို ကာလအတော်ကြာအောင် ဝတ်ဆင်လာရင်း တစ်နေ့မှာ လက်စွပ်လေးနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး အခုလို ပြန်အမှတ်ရမိစေတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကြုံရတယ်ပေါ့ဗျာ။

ရေနံချောင်းဆိုတဲ့ နယ်မြို့လေးမှာ မိုးလုံးမွှေးအဖေက စက်မှုလက်မှု အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့ မိုးလုံးမွှေးတို့ တစ်မိသားစုလုံး ကျောင်းဝန်းထဲက အရာရှိအိမ်ယာမှာ နေထိုင်ရပါတယ်။ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လိုလို ဒီလိုပဲ ဖခင်တာဝန်ကျရာ နယ်မြို့တွေကို မိုးလုံးမွှေးတို့ မိသားစုလိုက်ပါ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရတာပါပဲ။

ရေနံချောင်းမြို့ကို မိုးလုံးမွှေးခြောက်တန်းနှစ်မှာ စရောက်တယ်။ အခု လက်စွပ်ကိစ္စကြုံတော့ မိုးလုံးမွှေးခုနှစ်တန်းကျောင်းသား ဖြစ်နေပါပြီ။ စောစောက ပြောခဲ့ပြီးသလို ခုနှစ်တန်းကျောင်းသား အရွယ်က မိုးလုံးမွှေးနေထိုင်ရတဲ့ ကျောင်းဝန်းကြီးထဲမှာ အခြား ဆရာ၊ ဆရာမ၊ ဝန်ထမ်းတွေအပြင် သူတို့ရဲ့သား၊ သမီးတွေလည်း နေထိုင်ကြပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာဌာနမှူး တစ်ယောက်ရဲ့ သားဖြစ်တဲ့ ကိုမျိုးအောင်ဆိုတဲ့ လူလည်းပါပါတယ်။ ကိုမျိုးအောင်က မိုးလုံးမွှေးတို့ထက် အသက်၆နှစ် ၇နှစ်လောက် ကြီးတယ်။ မိုးလုံးမွှေးတို့ဆိုတာက ဆရာ၊ ဆရာမ၊ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ သား၊ သမီးတွေထဲက မိုးလုံးမွှေးနဲ့ အသက်မတိမ်းမပိုင်း ကစားဖော်

ရွှေဟုခေါ်သည်

၂၁

ကစားဖက် အရွယ်တူတွေကို ပြောတာပါ။

ဒီနေရာမှာ အလျဉ်းသင့်လို့ ကိုမျိုးအောင်အကြောင်း ကျွန်တော် နည်းနည်းပြောပြပါရစေ။ မိုးလုံးမွှေးတို့ ကလေးတွေ ထဲမှာတော့ ကိုမျိုးအောင်က အသက်အကြီးဆုံး ကလေးပါပဲ။ စကား ပြောရင် အကြားသန်တတ်လွန်းလို့ သူ့ကို ကွယ်ရာမှာ လေအိုးကြီးလို့ မိုးလုံးမွှေးတို့ ကလေးတွေက နာမည်ပြောင်ပေးထားကြပါတယ်။ သူက အငြင်းလည်း သန်ပါတယ်။ ညစ်လည်း ညစ်တတ်ပါတယ်။ ဘာပဲကစားကစား မိုးလုံးမွှေးတို့ကလေးတွေက သူ့ကို အလျော့ ပေးရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေမှာတော့ သူဟာ မိုးလုံးမွှေးတို့ကလေး တွေရဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ ဆရာဆိုရင်လည်း မမှား ပါဘူး။ သူ့ကြောင့် မိုးလုံးမွှေးတို့ စက္ကူစွန်လွှတ်တတ်သွားတယ်။ မှန်စာကြီးတိုက်တတ် သွားတယ်။ လက်တောက်ခုံလို့ခေါ်တဲ့ ဇယ်ခုံမှာ သူဟာ ဆရာပါပဲ။ ရေနံချောင်းမြို့က ချောင်းတိမ်လို့အမည်တွင်တဲ့ နေရာမှာ တီထွင်တွေ စရောက်လာတော့လည်း သူဟာ မိုးလုံးမွှေးတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ပြိုင်ဖက်ဖြစ်လာပြန်တာပါပဲ။ နောက်ပြီး လျှပ်စစ် အင်ဂျင်နီယာဌာနမှူးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ့အဖေကြောင့် လျှပ်စစ် ပညာကိုလည်း သူ့အတော်ကလေး ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ပါသေးတယ်။ တစ်ခုခုကစားဖို့ မိုးလုံးမွှေးတို့ သွားခေါ်တဲ့ အချိန်တိုင်း သူဟာ အိမ်မှာ သူ့အဖေ သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့အတူ ဝါယာကြိုးတွေ၊ ခဲဂေါက်

တွေနဲ့ မော်တာပတ်လိုက်၊ ရေဒီယိုပြင်လိုက် လုပ်နေတာချည်းပါပဲ။ အဲဒါအပြင် မိုးလုံးမွှေးတို့ နားမလည်တဲ့ အခြားလျှပ်စစ်နည်းပညာ အသစ်အဆန်းတွေလည်း သူထွင်တယ်လို့ (သူကြွားလုံးအရ) သိရပါတယ်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုမျိုးအောင်ကို မိုးလုံးမွှေးတို့ ဟိုဟာဒီဟာ ကမြင်းရအောင် သွားခေါ်ကြပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကိုမျိုးအောင်ဟာ အိမ်မြှောင်ဥအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ အလုံးလေးတစ်လုံးကို လက်ဖဝါးထဲ ထည့်ပြီး လှိမ့်နေတာတွေ့ရတယ်ခင်ဗျ။ မိုးလုံးမွှေးတို့လည်း ထူးဆန်းသွားတာပေါ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကိုမျိုးအောင်လက်ဖဝါးထဲက အိမ်မြှောင်ဥအရွယ် ပစ္စည်းကလေးကို မိုးလုံးမွှေးတို့ထဲက ဘယ်သူကမှ မမြင်ဖူးကြဘူးမဟုတ်လား။

ကိုမျိုးအောင်ရဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ပျော့စိပျော့စိနဲ့ လိမ့်နေတဲ့ အဲဒီပစ္စည်းလေးဟာ မိုးလုံးမွှေးတို့အမြင်မှာ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေတာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီပစ္စည်းလေးက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ရေနဲ့ အတော်တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေဆိုရင်လည်း လက်ဖဝါးပေါ်မှာ လိမ့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အရောင်ကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ ငွေရောင်။

မိုးလုံးမွှေးတို့တစ်ဖွဲ့လုံး တွေးမိလိုက်တာက ကိုမျိုးအောင်

ရွှေဟုခေါ်သည်

၂၃

တော့ အထူးအဆန်းတစ်ခု လုပ်ထားပြီဆိုတာပါပဲ။ တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာပဲ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ကိုမျိုးအောင်လိုပဲ လက်ဖဝါးထဲ ထည့်လိုမ့်ချင် လာကြပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုမျိုးအောင်ရဲ့ လက်ဖဝါးမှာ အဲဒီ ငွေရောင်အဆင်းရှိသော ရေကဲ့သို့သော အလုံးကလေးပေါ့လေ။ အဲဒါလေး လိမ့်နေတာက ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ ပိန်းရွက် ပေါ်မှာ မိုးရေစက်တစ်လုံး လိမ့်နေသလိုမျိုးပါပဲ။

မိုးလုံးမွှေးတို့ အံ့အားတသင့်ကြည့်နေတာကို သိနေတဲ့ ကိုမျိုးအောင်က ထုံးစံအတိုင်း လေထွားပြပါတော့တယ်။

“ဒါဘာလဲ သိလား... ငါတစ်ညလုံး ဒါကို ရအောင် ကြိုးစားထားရတာကွ”

“ဒါဘာလဲဗျ”

“ဘာလေးလဲဟင်”

“ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ဒါကို မင်းတို့သိပါတယ်ကွာ... မင်းတို့ နေ့တိုင်းကြည့် တဲ့ မှန်နောက်မှာ သုတ်ထားတဲ့ဟာပေါ့... ဒီကျောင်းဝန်းထဲက မာကျူရီမီးသီး အကျွမ်းတွေ ငါသွားတောင်းပြီး ဒါကို မီးသီးအကျွမ်း တွေထဲက ရအောင်ထုတ်ထားတာ”

မိုးလုံးမွှေးတို့လည်း တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားသွားကြပါ တယ်။ နေ့တိုင်းကြည့်တဲ့ မှန်နောက်မှာ သုတ်ထားတဲ့ဟာတဲ့။ ဘာလဲ

ပေါ့လေ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အဖြေမှန်ကို ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားမိကြပါဘူး။

နောက်မှ ကိုမျိုးအောင်က

“ဒါကို ပြဒါးလို့ခေါ်တယ် ကောင်လေးတွေရဲ့. . . မီးသီးအကျွမ်းသုံးလုံးထဲမှာမှ ဒါလေးပဲ ရတာ. . .”

အဲဒီစကားကြားတော့ မိုးလုံးမွှေးတို့ထဲက ကြွက်နီဆိုတဲ့ကောင် မျက်နှာဟာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့. . .

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ မီးသီးအကျွမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဒီဟာလေးတွေ အများရှိမှာပေါ့နော်”

ချက်ချင်းပဲ ကိုမျိုးအောင်က ခေါင်းအတင်းခါတယ်။

“ဟာ. . . နီး. . . နီး. . . ဘယ်ရှိမလဲ ကြွက်နီရ. . . ရိုးရိုးမီးသီးမရဘူး. . . မာကျူရီမီးသီးမှာပဲ ရှိတာ”

ကြွက်နီ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကိုမျိုးအောင်ပုံစံကလည်း စောစောကထက် ပိုပြီး ဆောင့်ကြားကြားနိုင်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူပြောတာဟုတ်လား မဟုတ်လားဆိုတာကို မိုးလုံးမွှေးတို့ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက မိုးလုံးမွှေးတို့က ကလေးတွေဖြစ်နေတော့ ကလေးလိုပဲ တွေးပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုမျိုးအောင်လက်ဖဝါးထဲက အဲဒီပြဒါးလုံးကလေးကို မိမိလက်ဖဝါးထဲသည့်ပြီးစူးစမ်းကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်ပါပဲ။

ရွှေဟုခေါ်သည်

၂၅

“ကဲ...လာ ဘယ်သူ ကိုင်ကြည့်မလဲ”

ကိုမျိုးအောင်က တော်တော်ချိန်ဆပြီးမှ ဒီစကားကို ပြောတာပါ။ သူ့ပုံစံက မိုးလုံးမွှေးဖတ်ဖူးတဲ့ ကာတွန်းစာအုပ်ထဲက ဦးစိတ်တိုလိုပါပဲ။ အင်မတန် ခက်ခက်ခဲခဲပင်ပင်ပန်းပန်း စိုက်ထားတဲ့ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို မယုံမရဲနဲ့ ထုတ်ပြရတဲ့ ဇာတ်ကောင်မျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ မိုးလုံးမွှေးတို့ အဖွဲ့ကလည်း ကာတွန်းထဲက မျောက်ညိုအတိုင်း ဖြစ်ရတော့တာပေါ့။ ငှက်ပျောသီးဆိုရင် အငမ်းမရ ဇွတ်တရွတ်ဆွဲယူတတ်တဲ့ မျောက်ညိုလို ဇာတ်ကောင်တွေပေါ့လေ။

ကိုမျိုးအောင်က ပြဒါးလုံးလေးရှိတဲ့ လက်ကို နောက်ကို ရှို့ရင်း အလန်တကြား ထအော်တယ်။

“ဟ ဟ နေကြဦးလေ... တစ်ယောက်တစ်လှည့် တစ်ယောက် တစ်လှည့်”

ဒါတောင် မိုးလုံးမွှေးတို့ လက်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ တော်တော်နဲ့ မရပ်ကြပါဘူး။ နောက်ဆုံး ‘မင်းတို့ ဘယ်သူမှ မကြည့်ရအောင် ငါမပြဘဲနေလိုက်မှာနော်’ ဆိုတဲ့ ကိုမျိုးအောင် စကားကြောင့် မိုးလုံးမွှေးတို့က အလိုလိုတန်းစီပြီးသား ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီ အိမ်မြှောင်ဥသာသာ ပြဒါးဆိုတဲ့ အလုံးကလေးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး လှိုမ့်ကြည့်ကြပါတော့

တယ်။

“မိုက်တယ်ကွ”

“ကိုမျိုးအောင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒါမျိုး တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးနော်”

“ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိဘူး”

တစ်ယောက်တစ်လှည့်သာဆိုပေမယ့် အသံကတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ မျိုးစုံထွက်လာတာပါပဲ။ ဒီကြားထဲ ထိပ်ကွက်ဆိုတဲ့ကောင်က အလှည့်မရောက်သေးခင်. . .

“ဒါလေးကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်လည်း ဒီလိုလေးပဲ အိကျိအိကျိလိမ့်နေမှာလား”

လို့ကိုမျိုးအောင်ကို လှမ်းလည်းမေးရော ကိုမျိုးအောင်က-

“ဟာ ဟေ့ကောင်ထိပ်ကွက် လက်ဖဝါးပေါ်ကလွဲရင် ဒါကို ဘယ်မှ ထားလို့မရဘူးကွ. . . တော်ပြီ မင်းမကိုင်ရဘူး. . . လာ ဒီတစ်ခါ မိုးလုံးမွှေးအလှည့်”

ထိပ်ကွက်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပါတယ်။ ငိုမဲ့မဲ့လည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။

တကယ်လည်း ကိုမျိုးအောင်က ထိပ်ကွက်ကိုကျော်ပြီး ပြဒါးလုံးလေး မိုးလုံးမွှေးကို ပေးကိုင်ခိုင်းပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ မတော်လို့ ကိုမျိုးအောင်တစ်ညလုံးရှာထားတဲ့ ဒီပြဒါးလုံးလေးကို

ရွှေဟုခေါ်သည်

၂၇

ထိပ်ကွက်က မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုမျိုးအောင် စိုးရိမ်မိတဲ့ အဲဒီကိစ္စက မိုးလုံးမွှေးလက်ထဲ ပြဒါးလုံးရောက်လာတော့မှ တိတိကျကျဖြစ်သွားတော့တယ် ခင်ဗျ။ မိုးလုံးမွှေးက ပြဒါးလုံးကလေးကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ကိုမှလည်း မပစ်ချပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ။

“နည်းနည်းတော့ အလေးချိန်ရှိတယ်နော်”

မိုးလုံးမွှေးက လက်ဖဝါးပေါ်ရောက်လာတဲ့ ပြဒါးလုံးလေးကို ဆကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဒီပြဒါးလုံးလေးကို စမြင်ကတည်းက လုပ်ချင်လွန်းလို့ ရွှေနဲ့ အလုပ်ကို စလုပ်ပါတော့တယ်။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီလှုံ့မကြည့်တာပါ။

စစချင်းမှာတော့ အဟုတ်ပါပဲ။ မိုးလုံးမွှေးရဲ့ ဘယ်ဖက်လက်ဖဝါးပေါ်မှာ အဲဒီပြဒါးလုံးကလေးက ဟိုနေရာလိမ့် ဒီနေရာလိမ့်နဲ့ မိုးလုံးမွှေးတစ်ယောက် တော်တော်အရသာတွေ့လို့ နေပါတယ်။ အဲဒီလိုနေတုန်းမှာပဲ ဗြုန်းဆို ပြဒါးလုံးလေးဟာ လက်ဖဝါးပေါ်ကနေ အရှိန်လွန်ပြီး လက်ခလယ်ဘက် နည်းနည်းလိမ့်သွားပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူးခင်ဗျ။ မြေကြီးပေါ်လည်း ပြုတ်မကျသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း ပေါ့နော်။ ဘယ်လိုပြောရလဲပေါ့နော်။

မိုးလုံးမွှေးရဲ့ ဘယ်ဖက်လက်ခလယ်မှာ အမြဲဝင်သားတတ်

တဲ့ ပန်းသီးပုံရွှေလက်စွပ်ကွင်းလေးပေါ် ပြဒါးလုံးလေးဖြတ်ပြီး လိမ့်သွားတဲ့အခါမှာ ပြဒါးတွေဟာ မိုးလုံးမွှေးရွှေလက်စွပ်ထဲ နည်းနည်းချင်းစိမ့်ဝင်သွားတော့တာပါပဲ။ ဒါကိုမြင်တော့ မိုးလုံးမွှေးကိုယ်တိုင်ရော ဘေးက ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ ကိုမျိုးအောင်နဲ့ တခြားကလေးတွေရော အလန့်တကြားဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ဘာလဲပေါ့။

မိုးလုံးမွှေးလည်း ယောင်ရမ်းပြီး လက်ဖဝါးထဲက ပြဒါးလုံးကို မလှမ့်တော့ဘဲ ငြိမ်နေမိလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် လက်စွပ်နဲ့ ထိနေသေးတဲ့ ပြဒါးတွေဟာ လက်စွပ်ထဲကို အကုန်အစင်စိမ့်ဝင်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ မိုးလုံးမွှေးရဲ့ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းလုံး ငွေမှင်ရောင်ပြောင်းသွားချိန် ထိအောင်ပါပဲ။

အဲဒီနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးလုံးမွှေးတစ်ယောက်သူ့ ဖအေကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ ကြိမ်တုတ်စာမိတော့မလို့ပဲ ခင်ဗျ။ ကိုမျိုးအောင်က မိုးလုံးမွှေးတို့ အိမ်လိုက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပေးလို့သာ သိသိလေးလွဲသွားတာ။ မဟုတ်ရင်တော့ နာပြီပဲ။ အဲဒီနေ့က ဖအေတုတ်စာမမိပေမယ့်လည်း မအေဆူတာကိုတော့ မိုးလုံးမွှေးရော ကိုမျိုးအောင်ရော နှစ်ယောက်စလုံးခံလိုက်ကြရပါတယ်။

နောက်ရက်တွေရောက်တော့ ကိုမျိုးအောင်ကြောင့်အတိုင်း မိုးလုံးမွှေးရဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကလေးကို မီးအပူပေးလိုက်တာ ပြဒါးတွေ

ရွှေဟုခေါ်သည်

၂၉

နည်းနည်းချင်း လွင့်သွားပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ကိုမှိုးအောင်လည်း
ဘယ်မီးသီးကနေ ဘာပြဒါးမှ ထပ်ထုတ်ယူတာမျိုးမတွေ့ရတော့
သလို မိုးလုံးမွှေးလည်း ခေတ္တခဏ ခြေနည်းနည်းငြိမ်သွားပြန်လေရဲ့
ခင်ဗျာ။

‘ရှိတန်ဆာ မရှိဝမ်းဆာ’ ဆိုတဲ့ စကားပုံကို အားလုံးကြားဖူးကြမှာပါ။ စကားပုံရဲ့ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သိပြီးသားပဲမို့ အထူးအထွေလုပ်ပြီး ရှင်းပြစရာလိုမယ်တောင် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီစကားပုံထဲမှာပါတဲ့ ‘တန်ဆာ’ ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ။

ဒီစကားပုံအရတော့ ‘တန်ဆာ’ ဆိုတာ အင်မတန်အဖိုးထိုက်တန်ပြီး ကိုယ်နဲ့မကွာ အလှဆင်ယင်လို့ရသလို လိုအပ်တဲ့အခါမှာလည်း အလွယ်တကူ ရောင်းချရလွယ်ကူသလောက် ငွေကြေးလည်း အမြောက်အမြားရရှိစေတဲ့ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတစ်မျိုးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ဥပမာ-စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ပုလဲ၊ ကျောက်စိမ်း စသဖြင့်ပေါ့လေ။

တခြားနိုင်ငံသားတွေအနေနဲ့ ဒီစကားပုံကို ကြားတဲ့အခါ ‘တန်ဆာ’ ဆိုတာ စောစောကပြောသလို စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား၊

ရွှေဟုခေါ်သည်

၃၁

နီလာ၊ ပုလဲ၊ ကျောက်စိမ်း စတာတွေဖြစ်နေနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေကတော့ စကားပုံထဲက 'တန်ဆာ'ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အများ အားဖြင့်တော့ ရွှေပဲဖြစ်နေတတ်တယ်ခင်ဗျ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဘဝနောင်ရေးအတွက် ရွှေကို စုတတ်ကြသလို ရွှေကို တန်ဖိုးထားတတ်ပုံကလည်း တခြား ဘယ်လူမျိုးမှ လိုက်မှီမယ်မထင်နိုင်ပါဘူး။ မထင်ဆို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ကိုယ့်လူမျိုးကိုယ်တောင် ရွှေမြန်မာရယ်လို့ ရွှေတပ်ပြီး ညွှန်းကြတဲ့ထိအောင် ရွှေကို အမွန်အမြတ်ထားကြတာကိုပဲ ကြည့်တော့။

ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြတဲ့အခါ စလုံးဆိုရင် တော်ပူလူမျိုး၊ ယပက်လက်ဆိုရင် ထိုင်း၊ အဲ... မြန်မာလူမျိုးများ တွေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွှေလို့ ခေါ်ကြသဗျ။ ကြည့်... ဘယ် ယောက်တောင် ရွှေကိုချစ်တဲ့ လူမျိုးလဲဆိုတာ။ နောက်တစ်ချက်က ဒါကိုထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ တစ္ဆေအလယ်မှာ နည်းနည်းလည်း လူပါးဝပုံရပါတယ်။ ထားပါ တော့။

အဲဒီရွှေမြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မိုးလုံးမွှေးရဲ့ နာမည်ကို စာတင်တဲ့အခါမှာ ရွှေနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ ကသောင်းကောင်း နိုင်ငံတွေဟာ အတော့်ကိုပဲ များပြားလှတာတွေ့ရတယ် ခင်ဗျ။

အိပ်မက်အသစ်

အသေးအမွှားဖြစ်ရပ်လေးတွေတော့ မပြောတော့ပါဘူး။ နည်းနည်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကိုပဲ ကျွန်တော်ရွေးပြော ပါ့မယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်မှာတော့ မိုးလုံးမွှေးဟာ တော်တော်ကြီးနေပါပြီ။ အသက်အရွယ်ကို ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ဖခင်တာဝန်ကျလို့ ရန်ကုန်ကို မိုးလုံးမွှေးတို့ တစ်မိသားစုလုံးပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့တာ တောင် နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီးပါပြီ။

တောသားမြို့ရောက် မိုးလုံးမွှေး။ မိုးလုံးမွှေး တောသားမြို့ ရောက်ပေါ့ဗျာ။

ဒီတစ်ခါကြုံရတဲ့ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်မှုဟာလည်း လက်စွပ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ်က စွပ်ခဲ့ရတဲ့ ပန်းသီးလက်စွပ် လေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းသီးလက်စွပ်က မိုးလုံးမွှေးညီ ခိုင်လုံး မွှေးဆီရောက်သွားပါပြီ။ ခုမိုးလုံးမွှေးက စပရိန်ကွင်း၊ အခေါက်ရွှေ၊ တန်ဖိုးကလည်း သိပ်မသေးပါဘူး။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ A.G.T.I ပြီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်း ရန်ကုန်ထုံးစံအတိုင်း ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်းတွေ လျှောက်တက် နေတဲ့ ရန်ကုန်သားလေး မိုးလုံးမွှေးကို မြင်ရမှာပါ။ သင်တန်းတွေ ဆိုသော်လည်းပဲ အဲဒီသင်တန်းတွေကနေ ဘာပညာမှ ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား မိုးလုံးမွှေး မတတ်မြောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ မိုးလုံး မွှေးရဲ့ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် ကာလတစ်ခုလို့ပဲ ဆိုကြ

ရွှေဟုခေါ်သည်

၃၃

ပါစို့။ အဲဒီကာလမှာပဲ ရေနံချောင်းမှာ ကျောင်းအတူတက်ခဲ့ဖူးတဲ့
ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အမှတ်မထင် မိုးလုံးမွှေး ပြန်ဆုံပါ
တယ်။

မိုးလုံးမွှေးတို့ ရပ်ကွက်နားက တီဗွီဂိမ်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
ပြန်တွေ့ကြတာပါ။

“ဟေ့ကောင်... မင်း... တေဇာမဟုတ်လား”

မိုးလုံးမွှေးက ဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း တီဗွီဂိမ်းနှိပ်နေ
တဲ့ ရွယ်တူယောက်ျားလေးဘက်ကို လှည့်မေးလိုက်တာပါ။ အဲဒီ
ယောက်ျားလေးက မိုးလုံးမွှေးကို နဝေတိမ်တောင် လှည့်ကြည့်ပါ
တယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အံ့ဩတကြီးလည်း ဖြစ်သွားပုံရတယ်။
နှစ်ယောက်သား အချိန်အတော်ကြာအောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်နေ
ကြပြီးကာမှ သကောင့်သားက မိုးလုံးမွှေးကို ပြန်ပြောပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်... မင်းကရော ဘယ်သူလဲ”

မိုးလုံးမွှေးကို ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မိတ်ဆက်ရပါတယ်။

“ငါ မိုးလုံးမွှေးလေကွာ... မမှတ်မိဘူးလား”

“မိုးလုံးမွှေး မိုးလုံးမွှေး ဪ... အင်း... သိပြီ သိပြီ
စက်မှုကျောင်းမှာ နေတဲ့ကောင်ပဲ”

ရေနံချောင်းမြို့နဲ့ ကွဲကွာခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့လည်း တော်
တော်ပြန်စဉ်းစားယူရပုံပါပဲ။

“မင်းက ငါ့ကိုဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိတာလဲကွ့. . . ငါကတော့ မင်းကို တကယ်မမှတ်မိတာ”

မိုးလုံးမွှေးလည်း ဒီကောင့်ကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံမှတ်မိသွားကြောင်း ထပ်ရှင်းပြရပြန်ပါတယ်။ ဒီကောင့်မှာ အများနဲ့မတူဘဲ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ လက်သန်းဘေးကနေ အပိုထွက်နေတဲ့ လက်ပွားကလေးကိုယ်စီပါတဲ့အကြောင်းရယ်၊ အဲဒါအပြင် တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးမသာရုပ်ပေါက်နေတတ်တဲ့ ဒီကောင့်မျက်ခွက်ရယ်။ စကားပြောရင် ‘တ’နဲ့ ‘သ’မပီတာရယ်၊ အဲဒီအချက်တွေနဲ့ပဲ ဒီကောင့်ကို ဒီကောင်မှန်းသိခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရပါတယ်။

တေဇာက ရန်ကုန်ရောက်နေတာကြာပြီဆိုပေမယ့် မိဘတွေကတော့ ရေနံချောင်းမှာပါပဲ။ ဒီကောင့်မိဘတွေက ရေနံချောင်းမှာ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ပါတယ်။ ဟိုအရင် မိုးလုံးမွှေးစသိကတည်းက ဒီကောင်တို့မိသားစုဟာ ဒီအလုပ်ကိုပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီအတွက် ရန်ကုန်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ လူခံတစ်ယောက်လိုအပ်လာတယ်။ ဒီတော့ ဘွဲ့ရပြီး ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်းတွေ တက်ချင်နေတဲ့ တေဇာဟာ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျပြီး ရန်ကုန်ကို ရောက်လာခဲ့ရတော့တယ်ပေါ့ဗျာ။

နောက်ပိုင်း တေဇာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းအသစ်

တွေ မိုးလုံးမွှေးထပ်ရလာပြန်ပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ နာမည်ပြောင်
၂ပေ လို့ ခေါ်ကြတဲ့ ကိုတိုးဆိုတဲ့ကောင်လည်း ပါလာတယ်။
တစ်လက် စတည်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုတိုးရဲ့ နာမည်ပြောင် ၂ပေရဲ့
အဓိပ္ပါယ် က ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာအခေါ် ဂြိုဟ်တုစလောင်း
(ဝါ) Satelliteမှာ စပေနဲ့ ၂ပေဆိုပြီး အကြမ်းဖျဉ်းနှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။
စပေက လိုင်းသိပ်မစုံပါဘူး။ ၂ပေက လိုင်းစုံတယ်။ ကိုတိုးဆိုတဲ့
ကောင်ကလည်း အဲဒီ ၂ပေ ဂြိုဟ်တုစလောင်းလိုပဲ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်
ဘယ်နေရာမဆို သိပ်သိ သိပ်တတ် သိပ်မိလွန်းလို့ ၂ပေဆိုတဲ့
အမည်တွင်လာရတာပါ။

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ မိုးလုံးမွှေးဟာ တေဇာတို့ ၂ပေတို့နဲ့
အတော်ကလေး ဓာတ်ကျလာခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီကျနေတဲ့
ဓာတ်ကိုပိုပြီး ကျစေမယ့် ကိစ္စတစ်ခုကလည်း အဲဒီရက်တွေအတွင်း
ထပ်ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။ ရေနံချောင်းကို သွားဖို့ ကိစ္စပါ။ ဘယ်သူ
တွေရှိမလဲ။ တေဇာရယ် ၂ပေရယ် မိုးလုံးမွှေးရယ်ပါပဲ။

တေဇာက အိမ်ခဏပြန်တာပါ။ ၂ပေက ရေနံချောင်း
မရောက်ဖူးလို့ အလည်လိုက်တာပါ။ မိုးလုံးမွှေးကတော့ ရန်ကုန်မှာ
၁၈နှစ်ပြည့် မှတ်ပုံတင်လုပ်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့အချက်အလက်တွေ
ကို ဟိုအရင် ၁၀နှစ်ပြည့်မှတ်ပုံတင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ရေနံချောင်းနဲ့ကနေ
သွားယူရတာပါ။

ဒါနဲ့ စကားမစပ် အဲဒီအချိန်တုန်းက A.G.T.I သာ ပြီးသွားပေမယ့် မိုးလုံးမွှေးမှာ အသက် ၁၈နှစ်ပြည့် မှတ်ပုံတင်ဆိုတာ မရှိသေးပါဘူး။ ရှိတဲ့ ၁၀နှစ်ပြည့် မှတ်ပုံတင်ဆိုတာကလည်း ဟိုအရင် မိုးလုံးမွှေး(၇)တန်းကျောင်းသားဘဝ ရေနံချောင်းမြို့မှာ နေခဲ့တုန်းက ကျောင်းတွင်းစီမံချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့လို့သာပေါ့လေ။ လုပ်များမလုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီ ၁၀နှစ်ပြည့်မှတ်ပုံတင်ဆိုတာတောင် ဘယ်မှာ ရှာလို့ ရှာရမှန်းသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ၁၈နှစ်ပြည့် မှတ်ပုံတင်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ဟိုအရင် ရေနံချောင်းမှာ ၁၀နှစ်ပြည့်မှတ်ပုံတင်လုပ်ခဲ့တုန်းက အချက်အလက်တွေကို ပြန်တင်ပြဖို့ လိုအပ်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီခရီးမှာ မိုးလုံးမွှေးလိုက်ပါဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့။

အသွားခရီးကတော့ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အဆင်ချောချောပါပဲ။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ တေဇာက ကားလက်မှတ်ကို အစောကြီးကတည်းက ကြိုဖြတ်ထားလေတော့ ရှေ့ကားနဲ့ တစ်ယောက်တည်း သပ်သပ်လိုက်သွားပါတယ်။ မိုးလုံးမွှေးနဲ့ ၂ပေကတော့ ကားတစ်စီးတည်းမှာ ခုံချင်းကပ်လျက်၊ တစ်လမ်းလုံးလည်း စကားတပြောပြောပေါ့လေ။

ရေနံချောင်းရောက်တော့ တေဇာအိမ်မှာ တည်းကြဲတယ်။ သုံးယောက်သား သွားစရာရှိတာတွေသွား လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ကြနဲ့။ တေဇာက ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးအလုပ်တွေလုပ်၊ ၂ပေကိုလည်း

အဆင်ပြေရင် ပြေသလို ရေနံချောင်းမြို့ထဲ လိုက်ပြ၊ မိုးလုံးမွှေးလည်း မှတ်ပုံတင်ကိစ္စလုပ်သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတွေဆီ လျှောက်လည် ပေါ့လေ။ တေဇာတို့အိမ်မှာ မိုးလုံးမွှေးနဲ့ ၂ပေ ခဏတည်းတဲ့ ကာလ တစ်လျှောက် တေဇာမိဘတွေက အင်မတန်ပဲ ဧည့်ဝတ်ကျေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ရေနံချောင်းမှာ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်လောက်နေလို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးတဲ့အခါ ရန်ကုန်အပြန်ခရီးကျတော့ တေဇာက အလုပ်မပြတ်သေးလို့ မလိုက်လာဘဲ ကျန်နေခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အလာ တုန်းကအတိုင်း မိုးလုံးမွှေးနဲ့ ၂ပေတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရန်ကုန်ကို ပြန် လစ်လာရတယ်ပေါ့ဗျာ။ အလာတုန်းကအတိုင်း နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြော လေတကန်ကန်နဲ့။ မိုးလုံးမွှေးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သာမန်အချိန်မှာ စကားသိပ်မပြောပေမယ့် ၂ပေလို လေပေးဖြောင့် တဲ့ ကောင်မျိုးနဲ့လည်း တွေ့ရော စကားတွေ ကရားရေလွှတ် ပြော တော့တာပါပဲ။ ၂ပေဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တယ်အမယ်စုံတဲ့ကောင်ကိုးဗျ။

“ဖတ်ဖူးလား . . . မင်းသိခံဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်အဆစ်တောင်းတာကို စတင်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား ဝတ္ထုထဲမှာ ထင်တယ်”

“တိဗ္ဗိကြည့်တဲ့အခါ (ပါး)စစ်စတမ်ကို သုံးတဲ့ နိုင်ငံတွေက
မော်တော်ကားအများစုဟာ ဘယ်မောင်းတွေဖြစ်တယ်တဲ့ အဲဒါကို
ရော မင်းဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဟုတ်လား. . . ငါတော့ မကြားဖူးဘူး. . . ဘယ်လိုထင်
ရမှန်းလည်း မသိပါဘူးကွာ”

အဲဒီလိုပေါ့။ မိုးလုံးမွှေးတစ်ယောက် ၂ပေနဲ့စကားပြောရ
တာ ဗဟုသုတလည်းရသလို အူကြောင်ကြောင်လည်း နိုင်ပါတယ်။
တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း မိုးလုံးမွှေးတည်တည်တံ့တံ့ပြောတာတွေ
ကို ၂ပေက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးနေပြန်ပါရော။

“တကယ်ပြောတာ. . . ၂ပေရ. . . ငါ့ဘဝရည်မှန်းချက်က
ဟောလီးဝုဒ်မှာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ချင်တာ”

“အေး. . . ကောင်းတယ်. . . . ကြိုးစား. . . မင်းက
ဖြစ်မှာပါကွ”

၂ပေဆိုတဲ့ ကောင်က အဲဒီလိုခင်ဗျ။ တစ်ခါတစ်လေ
နောက်နေတာလား အတည်လား မကွဲပြားဘူး။

“၂ပေ. . . မင်းမို့လို့ ငါဖွင့်ပြောတာ ဒီလ ငါထိုးထားတဲ့
ထိက အနည်းဆုံး ငါးသိန်းလောက်တော့ ပေါက်နိုင်တယ်ကွ”

“ဟုတ်လား. . . အဲဒီလို ချိန်ထိုးလို့ ရလား”

“ရတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ. . . နိတ်နယ်လွန်

ရွှေဟုခေါ်သည်

၃၉

ကျင့်စဉ်တစ်ခုထဲမှာ အဲဒါမျိုးဆန်ဆန်လုပ်လို့ရတဲ့နည်း ဖတ်ဖူးထားလို့ အဲဒီအတိုင်း ငါကျင့်နေတာ”

မိုးလုံးမွှေးဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အဲဒီလိုခင်ဗျ။ တစ်ခါတစ်လေ အတည်လား နောက်နေတာလား မကွဲပြားဘူး။

ဆိုတော့ အဲဒီလိုနှစ်ကောင် ပေါင်းမိတော့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေက နောက်တာလား အတည်လား မကွဲပြားတဲ့ စကားတွေ ဖြစ်နေတာမဆန်းဘူးလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း သူတို့ဟာနဲ့ သူတို့တော့ အတိုင်အဖောက်အညီသား။

“မိုးလုံးမွှေး.. မင်းက တော်တော်လေ့လာအားကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲနော်.. တော်ရုံတန်ရုံ ငါနဲ့ဘယ်သူမှ ဒီလောက်စကားလိုက်မပြောနိုင်ဘူး.. တေဇာဆိုတဲ့ကောင်တောင် တစ်ခါတစ်လေ ငါနဲ့ စကားပြောမရချင်ဘူး”

“မင်းရော ဘာထူးလဲ ၂ပေရ.. မင်းက တကယ့် ၂ပေလိင်းပဲ.. တကယ့် ဗဟုသုတ ဟင်းငါးအိုးပဲ”

“လေးအိုး လုပ်ပါကွာ”

“ဟင့်အင်း.. ငါးအိုးက ဟင်းချိုလုပ်ရင် ပိုချိုတယ်”

စကားပြောနေရင်း အဲဒီလိုဖြတ်ဖြတ်ပြီး ကျီး ဘုတ်ရိုသေ ဘုတ် ကျီးရိုသေ ကလည်း လုပ်ကြသေးရဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ မိုးလုံးမွှေးဆို နှစ်ယောက် စကားတပြောပြော လေတဖောင်ဖောင်နဲ့ ရေနံချောင်း-

ရန်ကုန်အဝေးပြေးကားကြီးပေါ်မှာ ခရီးဆက်လာလိုက်တာ တစ်နေရာ ရောက်တော့ ခရီးသည်တွေ ညစာစားဖို့အတွက် ကားရပ်မယ်ဟန် ပြင်မှ စကားစပြတ်ကြပါတယ်။

ကားက စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်သွားပါတယ်။

မိုးလုံးမွေးနဲ့ ၂ပေလည်း အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းလောက်သာ ယူပြီး တခြားခရီးသည်တွေနဲ့အတူ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာကလည်း ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ အနွေးထည်လောက် ပါပဲ။

ကားအောက်ရောက်တော့ သဘာဝလေကို တစ်ဝကြီး ရှုမယ်မှမကြံသေးဘူး လူနဲ့ရလို့ သွေးစုပ်ဖို့ အငမ်းမရပြေးထွက်လာ တဲ့ ကျွတ်တွေလိုမျိုး ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ တစ်ရှူး၊ ရေသန့်ဗူး၊ ကောက် ညင်းပေါင်း၊ ဆီထမင်း၊ ကြက်ကြော် စတဲ့ ခေါင်းရွက်ဗျက်ထိုး ဈေးသည်တွေက ဈေးခေါ်သံမျိုးစုံပေးပြီး မိုးလုံးမွေးတို့ ခရီးသည် တွေဆီ ဝိုင်းအုံလာကြတော့တာပါပဲ။

မိုးလုံးမွေးနဲ့ ၂ပေလည်း ဈေးသည်အုပ်ထဲက တိုးထွက်ပြီး လူရှင်းတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုမှာ လေကောင်းလေသန့်လေး ဘာလေး ရှူ ပုဆိုးလေးဘာလေး ပြင်ဝတ်နဲ့။ ပြီးသွားတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း အပေါ့အပါးသွားကြတာပေါ့လေ။ ခရီးသည်တွေ အပေါ့အပါးသွားဖို့ ရေအိမ်တွေက စားသောက်ဆိုင်နောက်မှာ တန်းစီလောက်ထားလေ

ရွှေဟုခေါ်သည်

၄၁

တော့ အလွယ်တကူ လှမ်းမြင်နေရတယ်။

အဝေးပြေးခရီးသည်တင်ကားကြီးတွေဟာ ဒီစားသောက် ဆိုင်ရောက်ရင် အမြဲတမ်း ညစာစားဖို့ ရပ်နားကြပုံရတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လည်းဆိုတော့ မိုးလုံးမွှေးတို့ထက် အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့ တခြား အဝေးပြေးခရီးသည်တင်ကားတစ်စီး ရပ်နားထားတာကိုလည်း တွေ့ နေရလို့ပါ။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း အဲဒီကားမှာ လိုက်ပါလာတဲ့ ခရီးသည် တွေကို တွေ့ရပါတယ်။

“၂ပေ ငါတို့ ဘာစားကြမလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ . . ဗိုက်တော့ တော်တော်ဆာနေပြီ”

၂ပေက စားသောက်ဆိုင်ထဲကို အကဲခတ်ရင်း ပြောပါတယ်။ တစ်လမ်းလုံး အရည်မရ အဖတ်မရစကားတွေ ပြောလာခဲ့ကြတော့ ဗိုက်က ၂ပေပြောသလို တော်တော်ဆာနေကြပြီလေ။

မိုးလုံးမွှေး ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း.. .

“စားပွဲထိုးကလည်း ဖမ်းလို့ကို မမီတော့ဘူး”

ဟုတ်ပါတယ်။ ကားအသစ်တစ်စီး ဆိုက်လာပြီဆိုတာနဲ့ စားပွဲထိုးတွေလည်း ပျားအုံတစ်အုံက လုပ်သားပျားတွေလိုပဲ ဟို ခတ်ပြေးလိုက် ဒီဖက်ပြေးလိုက်နဲ့။ လုပ်သားပျားနဲ့မတူတာဆိုလို့ တစ်ဝိုက်မြည်နေတဲ့ တောင်ပံတွေ မပါတာဘဲကွာပါတယ်။ ဒါ့အပြင် စားပွဲထိုးတွေကြည့်ရတာ တစ်ဝိုက်မြည်နေသလားလို့ မိုးလုံးမွှေးထင်နေ

မိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိုးလုံးမွေးနဲ့ ၂ပေ ညစာပွဲတော်တည်နေတုန်း မိုးလုံး
မွေးတို့ထက် အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့ အဝေးပြေးခရီးသည်တင်ကားဟာ
ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပါတယ်။ အဲဒါအပြင် မိုးလုံးမွေးတို့စီးလာတဲ့
ကားလည်း အပြင်ထွက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ခရီးသည်
တွေတော့ မပါပါဘူး။ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးမှ မရှိ
တော့လို့ ပြောင်ရှင်းသွားပါတယ်။ နည်းနည်းလည်း အားငယ်သွား
သလိုပါပဲ။ ဒီခံစားမှုကတော့ မိုးလုံးမွေးလို ညဖက်အဝေးပြေးခရီး
သွားတဲ့ လူမျိုးမှ သိရမယ့် ခံစားမှုပါ။

နောက်တော့မှ ဟိုနေရာ ဒီနေရာက ပြောသံတွေကြားလာ
ရတယ်။ မိုးလုံးမွေးတို့ကားဟာ စပယ်ရာဘီးပေါက်နေလို့ သွားဖာ
တဲ့အကြောင်းပါ။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်နေရာမှာ ကားဘီးသွားဖာမှန်း
မိုးလုံးမွေးလည်း မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကားသမားတွေဟာ ဒီဒေသ
ကိုတော့ အတော်ကလေး ကျွမ်းကျင်ရင်းနှီးပုံရတယ်။

တစ်ကားတည်းစီးတဲ့ ခရီးသည်တွေကို လိုက်ကြည့်တော့
အခုမှ အားလုံးစိတ်အေးလက်အေး ရှိသွားပုံပါပဲ။ အဲဒါကြောင့်
မိုးလုံးမွေးနဲ့ ၂ပေလည်း ထမင်းစားပြီးသွားတော့ အသင့်လာချပေး
တဲ့ ရေနွေးကြမ်းလေးသောက်၊ အညာထန်းလျက်ခဲလေးကိုက်၊
စီးကရက်လေးဖွာ စကားလေးအေးအေးလူလူ ပြောနဲ့ ထမင်းလုံး

ရွှေဟုခေါ်သည်

၄၃

စီနေလိုက်ပါတယ်။

ခဏကြာတော့ မိုးလုံးမွှေးဗိုက်က ဇာတိပြလာပါတယ်။
တဝိုဝိုနဲ့ ရစ်ပြီး ဝမ်းသွားချင်လာတာကို ပြောတာပါ။ အစကတော့
မိုးလုံးမွှေးလည်း ရတန်သလောက် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နေကြည့်
ပါသေးတယ်။

“ဝို. . . ဝို. . . ဝို”

“ဘာသံလဲ. . . မင်းဗိုက်ထဲက”

၂ပေကို မိုးလုံးမွှေး သွားဖြဲပြလိုက်တယ်။

“အဟီး. . . ငါ့ဗိုက်နာနေလို့”

“အိမ်သာသွားချင်ရင် ငါတို့ကားမလာသေးခင် ခုသွားထား
နော်”

၂ပေအားပေးစကားအဆုံးမှာ ဘာကိုမှစဉ်းစားမနေတော့
ဘူး။ စားသောက်ဆိုင်နောက်ကို မိုးလုံးမွှေးထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။
ဟိုရောက်တော့ အသင့်တွေ့ရတဲ့ ရေအိမ်တစ်လုံးထဲ ဝင်ပြီး ကိစ္စ
ရှင်းဖို့ ပြင်ရပါတယ်။

ရေအိမ်တွေအားလုံး အဆင့်အတန်းမို့ သန့်ရှင်းတဲ့အတွက်
ဘယ်ရေအိမ်ကိုမှ တကူးတကရွေးချယ်စရာမလိုတာဟာ မိုးလုံးမွှေး
အတွက် ပိုအဆင်ပြေစေပါတယ်။ မဟုတ်ရင် ကောင်းတဲ့ သန့်တဲ့
အလုံး ရွေးနေရတာနဲ့တင် အချိန်ကုန်နေဦးမယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ... .

“ပေါ်... ပေါ်... ပေါ်...”

“ဟိုက်”

မိုးလုံးမွှေးတစ်ယောက် တို့လို့တန်းလန်းနဲ့ ဗျာများသွားပါတယ်။

ဆိုင်ရှေ့မှာ မိုးလုံးမွှေးတို့ စီးလာတဲ့ ကားရောက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ မိုးလုံးမွှေး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

“ရေနံချောင်း-ရန်ကုန် အဝေးပြေးကား ပြန်ရောက်ပါပြီ. . ခရီးသည်များ အမြန်ဆုံး ကားပေါ်တက်ပေးကြပါ”

စားသောက်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံပါ။

ရန်ကုန်မှာလို ကားစပယ်ရာတွေက လိုက်ပြီး အော်ခေါ်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ စားသောက်ဆိုင်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်က လူကျန်မှာစိုးလို့ အော်ခေါ်ပေးတာပါ။ ဒါဟာ အဝေးပြေးခရီးတွေရဲ့ ထုံးတမ်းတစ်ခုပါ။ မိုးလုံးမွှေးလည်း အသံကြားကြားချင်း ကဗျာကယာပဲ ကိစ္စပြီးလိုက်ရပါတယ်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ မိုးလုံးမွှေးတို့ရဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ်အဝေးပြေးကားကြီးကို လူစုံတက်စုံနဲ့ ထွက်ဖို့ပြင်နေတာတွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

ရွှေဟုခေါ်သည်

၄၅

“အစ်ကိုလေး... ခင်ဗျားကို စောင့်နေကြတာ... ဘာလဲ အစ်ကိုလေးက ကပ်နေတာလား”

“ဟာ... မကပ်ပါဘူးဗျာ... ဗိုက်နာနေလို့ပါ”

အရေးထဲ စားသောက်ဆိုင်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က မိုးလုံးမွှေးကို လှမ်းနောက်နေပါသေးတယ်။ သူပြောတဲ့ ‘ကပ်’ တယ်ဆိုတာ ခွက်ပုန်းချတာကို ပြောတာပါ။ ဒီလို ညဘက်ခရီးဝေးသွားတဲ့အခါ တချို့ခရီးသည်တွေက ခွက်ပုန်းခုတ်တတ်ကြပါတယ်။ ပုံစံကြည့်ရတာ စောစောက ခရီးသည်ကျန်မှာစိုးလို့ ကားထွက်တော့မယ်အော်တာလည်း ဒီလူပဲနေမှာပါ။

ကားပေါ်ရောက်တော့ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ၂ပေကလည်း ထိုင်ခုံမှာ ပီကေးလေးတစ်ခုဝါးရင်း ကားကပ်ဆက်က ဖွင့်နေတဲ့ ပိုးအိစံနဲ့ ငြိမ်နေပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိစ္စပြီးခဲ့လား”

မိုးလုံးမွှေးကိုမြင်တော့ ၂ပေက ဆီးမေးပါတယ်။

“ဖိနင့်ရှင်းညံ့တယ်”

လို့ မိုးလုံးမွှေးပြန်ပြောတော့ ရယ်ပြီး ပိုးအိစံနဲ့ ဆက်ငြိမ်နေပါတယ်။ ဖိနင့်ရှင်းညံ့တယ်ဆိုတာ ဘောလုံးစကားပါ။ အဆုံးသတ်မကောင်းဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးလုံးမွှေးတို့ရဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ်အဝေးပြေး

ကားကြီးဟာ ဘီးလိမ့်ပြီး စတင်ထွက်ခွာပါတယ်။ မိုးလုံးမွှေးလည်း တခြားလုပ်စရာမရှိလို့ ၂ပေလိုပဲ ပိုးအိစံနဲ့ ငြိမ့်ဖို့ပြင်တယ်။ သီချင်းက အဲဒီအခါမှာ ပိုးအိစံအရမ်းအောင်မြင်နေတဲ့ ကျန်စစ်သားရယ် မဏိစန္ဒာရယ် အရိန္ဒမာလုံရယ်ကို ဇာတ်ကောင်ပြု ဖွဲ့နွဲ့ထားတဲ့ သီချင်းဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်း ခဏလေးနဲ့ မိုးလုံးမွှေးလည်း လွမ်းချင်သလိုလို ဆွေးချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့တာပါပဲ။

“အို. . . ဝိုးအိုဝိုး. . . တရံတစ်ခါဆီက ပုဂံရာဇဝင် ချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ. . . မှတ်တမ်းတင်မိ. . . မင်းကျန်စစ်. . . ”

မိုးလုံးမွှေးလည်း မျက်စိလေးအသာမှိတ်ပြီး ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါတယ်။

“နားလည်ကျေးဇူး. . . သိတတ်စွာ. . . နှလုံးသားကို”

အလိုလိုနေရင်း မိုးလုံးမွှေးအာရုံထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေဟာ သီချင်းသံစဉ်တွေနဲ့ ရောထွေးပြီး ဝေဝါးစပြုလာတယ်။ သီချင်းက တစ်ပုဒ်ပြီးလို့ နောက်တစ်ပုဒ်ကို ကူးသွားတယ်။ မိုးလုံးမွှေးအာရုံထဲက အရုပ်တွေကလည်း လေးလံနှေးကန်လာကြတယ်။

သီချင်း ၂ပုဒ်ဆုံးလုဆုံးခင်မှာ ရုတ်တရက် မိုးလုံးမွှေးရဲ့ အာရုံထဲ ပုံရိပ်တစ်ခုတိုးဝင်လာတယ်။ အာရုံထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ် ကုန်းကွကွကြီးနဲ့ အလျင်စလို အိမ်သာတက်နေတဲ့ မိမိပုံရိပ်ကိုမိမိ မိုးလုံး

ရွှေဟုခေါ်သည်

၄၄

မွှေး ပြန်မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ. . .

ဗြုန်းဆို မှိတ်ထားတဲ့ မိုးလုံးမွှေးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ပွင့်ကန်သွားတယ်။

“ဟိုးထား. . . ဟိုးထား. . . ကားခဏရပ်ပေးလို့ရမလားဗျို့
စောစောက စားသောက်ဆိုင်မှာ အရေးကြီးပစ္စည်းတစ်ခုကျန်ခဲ့လို့ပါ
ဗျို့။”

မိုးလုံးမွှေးအသံကြောင့် တစ်ကားလုံး လှုပ်လှုပ်ခါခါ ဖြစ်
သွားတယ်။ အနီးကပ်နေတဲ့ ၂ပေဆိုရင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၂ပေက ပြူးပြူးပျာပျာ မေးတယ်။

မိုးလုံးမွှေးလည်း အတိုချုပ်တကားအတိုချုပ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း
ကို ခပ်တိုးတိုးပြောပြလိုက်တယ်။

“စောစောက စားသောက်ဆိုင်မှာ အိမ်သာတက်တော့. .
အိမ်သာထဲမှာ ငါ့လက်စွပ်ကျန်ခဲ့လို့။”

ကားခေါင်းခန်းထဲမှာ စပယ်ရာနဲ့ဒရိုင်ဘာ ခေါင်းချင်းနည်း
နည်းရိုက်သွားကြတယ်။ အခြေအနေကို သုံးသပ်ညှိနှိုင်းနေကြတာကို
ပြောတာပါ။ ခဏနေတော့ ကားစပယ်ယာပြန်မေးတဲ့ အသံကြားရ
တယ်။

“အရေးမကြီးတဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် ထားခဲ့ပါလော့ဗျာ”

“ဟာ အရေးကြီးတယ်ဗျ. . . ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး. . . ကားပြန်လှည့်မောင်းပေးပါလား”

မိုးလုံးမွှေး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောတယ်။ ကားထဲက တခြားခရီးသည်တွေကဆီကလည်း အသံလေးတွေ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စကြားလာရပါပြီ။

“ပြန်လှည့်လို့တော့ မရဘူး။ ကားရပ်ပေးမယ် ခင်ဗျား ပြန်ပြေးယူမလား”

စပယ်ရာရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်က မျှတပါတယ်။ မျှတတယ်လို့ပဲ မိုးလုံးမွှေး ဇွတ်ထင်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

“ရတယ် ရတယ် ကျွန်တော်ပြန်ပြေးမယ်. . . ပြီးရင် အမြန်ဆုံးပြန်လာမယ်. . . ကျွန်တော့်ကိုတော့ မထားခဲ့ပါနဲ့”

မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီလောက် အခွင့်အရေးရတာနဲ့တင် မိုးလုံးမွှေးတော်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ ၂ပေကို လှည့်ကြည့်တော့ ငတိက အင်တင်တင်နဲ့။ သူ့ကိုမခေါ်စေချင်တဲ့ မျက်နှာပေးမိုး။

“ဟေ့ကောင် ငါလှုပ်ရှားလိုက်ဦးမယ်။ ဘယ်သူမေးမေး အိမ်သာထဲ ငါ့လက်စွပ်ကျန်ခဲ့တယ်လို့ မပြောနဲ့နော် အရေးကြီးပစ္စည်းတစ်ခု ကျန်ခဲ့တယ်လို့ပဲပြော”

မလိုက်ချင်တော့လည်း ကိုယ့်ဒုက္ခထဲအတင်းမခေါ်ပါဘူး။

ရွှေဟုခေါ်သည်

၄၉

ဒါပေမယ့် ပြောစရာရှိတာလေးတော့ မမေ့မလျော့ လှည့်ပြောရသေးတယ်။ အကြောင်းသိချင်ကိုး။

“အော်. . . အင်း. . . အေးပါ. . . ဟိုမှာ ကားရပ်နေပြီ သွားတော့”

၂ပေဆိုတဲ့ကောင်က သူ့မခေါ်မှန်းလည်း သိရော ဖျော်သွားတဲ့မျက်နှာကို အတင်းဖုံးပြီး မိုးလုံးမွှေးကို ဇွတ်နှင်ထုတ်ပါတယ်။ မိုးလုံးမွှေးလည်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လာလမ်းအတိုင်း ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ် အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်ပါတယ်။ မိုးလုံးမွှေးရဲ့ နောက်ကျောဖက်မှာတော့ မိုးလုံးမွှေးတို့ရဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ်အဝေးပြေးကားကြီးဟာ တရိပ်ရိပ်ဝေးကွာကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဝါးဂျွန်လောက် လျှောက်ပြီးတဲ့အခါ ကတ္တရာလမ်းမကြီးကို မိုးလုံးမွှေးကောင်းကောင်း မမြင်ရတော့ပါဘူး။ မြင်ရတာကတော့ အမှောင်ပါပဲ။ နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမှောင်ထုထဲ နောက်မီးမှိန်မှိန်လင်းနေတဲ့ မိုးလုံးမွှေးတို့ရဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ်အဝေးပြေးကားကြီးရဲ့ ဖင်ဖျားကို မြင်ရလေရဲ့။

တစ်နေရာအရောက် ကတ္တရာလမ်းကိုဖြတ်ပြီး ရေတွေ တဝါဝါစီးနေတဲ့ ရေကျော်တစ်ခုကို ဖြတ်ဖို့ ကြုံရပြန်ပါတယ်။ စောစောက ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါလာတုန်းကတော့ ရေကျော်ကို ဖြတ်ခဲ့မှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။

အိပ်မက်အသစ်

ဒီလိုနဲ့ ပုဆိုးကို အတိုဆုံးဖြစ်အောင် မိုးလုံးမွှေးပြင်ဝတ်
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ချွတ်ပြီး ညာဖက်လက်နဲ့ စု
ကိုင်တယ်။ ရေကျော်ကို ဖြတ်တော့ ရေက ခြေသလုံးဝက်လောက်
ရောက်ပါတယ်။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ ဘာမှလည်း ကောင်း
ကောင်း မမြင်ရ။ နေ့အလင်းရောင်ထဲမှာတောင် ကိုယ်တစ်ခါမှ
မလျှောက်ဖူးတဲ့ လမ်းမကြီးမှာ ဘယ်နားက ဘာရှိမှန်းလည်း မသိ။
အပေါင်းအဖော်ကလည်း လူမပြောနဲ့ ခွေးတောင်မပါ။ ခြေက
ဗလာ။ အချိန်ကလည်း မရှိဘူးဆို ည၁၁နာရီတော့ အသာကလေး
ကျော်နေလောက်ပြီ။

တွေးကြည့်ရင်တော့ မိုးလုံးမွှေးအဖြစ်က တော်တော်
ချောက်ချားစရာပါပဲ။ ညသန်းခေါင်နားနီးချိန်းမှာ တစ်ခါမှ
မလျှောက်ဖူးတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အဝေးပြေးလမ်းတစ်နေရာအမှောင်
ထုထဲမှာ ခြေဗလာ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်
နေရတဲ့ အသက် ၂၀ အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်အကြောင်းပေါ့ဗျာ။
ဒါပေမယ့် မိုးလုံးမွှေး မချောက်ချားအားပါဘူး။

ရေကျော်ကို ဖြတ်ပြီးတဲ့အခါ မိုးလုံးမွှေးဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
ချပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ပြေးတာပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ တောသားမြို့ရောက် မိုးလုံးမွှေး။ မိုးလုံးမွှေး
လေး တောသားမြို့ရောက် စတင်ပြေးပါပြီ။

ရွှေဟုခေါ်သည်

၅၁

အစကတော့ စားသောက်ဆိုင်နဲ့ မိုးလုံးမွှေးတို့ရဲ့ ချစ်ခင်
ဖွယ်အဝေးပြေးကားကြီးရဲ့ ကြားမှာ သီချင်းနှစ်ပုဒ်စာမရှိတရှိသာ
ကြာလေတော့ သိပ်ဝေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတာ မှားသွားပါ
တယ်။ စားသောက်ဆိုင်ရောက်အောင် မိုးလုံးမွှေး တော်တော် ပြေး
လိုက်ရပါတယ်။

စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်တော့ စားသောက်ဆိုင်က
လူတွေက မိုးလုံးမွှေးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩတကြီးပေါ့လေ။ အမှောင်ထဲ
ကနေ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာတယ်။ ချွေးတွေ သံတွေနဲ့အပြင်
ပုဆိုးမှာ ရေတွေကလည်း စိုနေသေးတယ်။ ဘာလဲပေါ့။

မေးခွန်းဆန်တဲ့ အကြည့်တွေကို မိုးလုံးမွှေးရင်မဆိုင်အား
ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတက်ခဲ့တဲ့ အိမ်သာဆီကိုပဲ တန်းတန်းမတ်မတ်
ဝင်ချသွားလိုက်ပါတယ်။ အိမ်သာကိုရောက်တော့ တံခါးကို စိတ်
လွှပ်ရှားမောပန်းမှုအပြည့်နဲ့ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

“ဟာ”

အဲဒီနေ့က မိုးလုံးမွှေးကံဆိုးသလို ကံလည်းကောင်းပါတယ်။

ကံဆိုးတာက ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းကြောင့် အချိန်မတော်
နေရာမတော်မှာ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ရပ်တွေ ကြုံရတာပါ။ ကံ
ကောင်းတာက အဲဒီရွှေလက်စွပ်ကို ကွင်းလုံးကျွတ်ပြန်ရရှိတာပါ။
အိမ်သာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ မိုးလုံးမွှေးရဲ့ စပရိန်ရွှေလက်စွပ်

ကလေးဟာ အနေအထားမပျက် ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ ပကတိတွေ့လိုက်ရတော့ မိုးလုံးမွှေးရဲ့ ဝမ်းသာမှုဟာ အနှိုင်းမဲ့ပါပဲ။

“အစ်ကိုလေး... ကံကောင်းတယ်။ အစ်ကိုလေးတို့ကား ပြီးတော့ နောက်ထပ်ကား မဆိုက်သေးဘူး။ ဆိုက်များဆိုက်ရင် ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေက အိမ်သာတက်ကြမှာပဲ။ အဲဒါဆိုရင် သွားပြီ ဒီကြားထဲလည်း ကျွန်တော့်ဆိုင်က ဘယ်သူမှ အိမ်သာမတက်တာလဲ အစ်ကိုလေးကံကောင်းတာပဲ မဟုတ်ရင် လက်စွပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခြေစွပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်မရဘူး”

ပထမအခေါက်တုန်းက ခရီးသည်ကျန်မှာစိုးလို့ ကားထွက်တော့မယ်အော်ပြောတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကလူက မိုးလုံးမွှေးဖြစ်အင်ကို သိပြီးတဲ့နောက် သုံးသပ်ပြတာပါ။ အဲဒီလူကပဲ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ တစ်စီးတည်းသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ထုတ်ပြီး မိုးလုံးမွှေးရဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ် အဝေးပြေးကားကြီးဆီ လိုက်ပို့ပေးလို့ အပြန်ခရီးဟာ အဆမတန် မြန်ဆန်သွားပါတယ်။

ဒါတောင် ကတ္တရာလမ်းပေါ်ရေကျော်နေတဲ့နေရာမှာ ဆိုင်ကယ်ပလပ်ထဲ ရေဝင်ပြီး ဆက်မောင်းလို့ မရတော့တဲ့အတွက် ရေကျော်ဒီဇင်ကို မိုးလုံးမွှေးပြေးရပြန်ပါသေးတယ်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ မောင်းပို့တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကလူကို မိုးလုံးမွှေး ပါသမျှ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပေမယ့် မယူပါဘူး။ ဒါဟာ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းလို့ အကြောင်းပြု

ရွှေဟုခေါ်သည်

၅၃

ပြီး ရွှေမြန်မာတို့ရဲ့ ရွှေစိတ်ဓာတ်အစစ်အမှန်ကို မိုးလုံးမွှေးမြင်ခွင့် ရခဲ့တာပါ။

ရေကျော် ဟိုဖက်ရောက်တော့ မိုးလုံးမွှေးတို့ရဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ် အဝေးပြေးကားကြီးရဲ့ ဖင်ဖျားက နောက်မီးမှိန်မှိန်လေးကို လှမ်းမြင် နေရပါပြီ။ တော်တော်ပြေးလိုက်ရလို့ မိုးလုံးမွှေးလည်း ဟောဟဲ ဆိုက်နေပါပြီ။ ဟောဟဲဆိုက်တဲ့ ကြားကပဲ မိုးလုံးမွှေးတို့ရဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ် အဝေးပြေးကားကြီးဆီကို ပြန်ရောက်ပါတယ်။

ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ခရီးသည်အားလုံးကို မိုးလုံး မွှေး ကျေးဇူးတင်စကား အော်ပြောရပြန်ပါတယ်။

“အားလုံး ကျွန်တော် . . . ဟောဟဲ . . . ကျေးဇူးတင်ပါ ဟောဟဲ . . . တယ်ခင်ဗျာ . . . အားလုံးကျွန်တော် . . . ဟောဟဲ . . . ကြောင့် နောက်ကျရတာ . . . ဟောဟဲ . . . ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေး ကြပါခင်ဗျာ . . . ကားဒါရိုက်ဘာကြီးများကိုလည်း ဟောဟဲ . . . ကျေးဇူးပါပဲ ခင် . . . ဟောဟဲ . . . ဗျာ”

ခုံမှာထိုင်ဖို့ လျှောက်လမ်းအတိုင်း မိုးလုံးမွှေးလှမ်းလာ တော့ ခရီးသည်တွေက ပြုံးစိစိနဲ့ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေ ပေါ့လေ။ ကားကြီးလည်း ဘီးစလိမ့်ပါပြီ။ ၂ပေကတော့ ခပ်တည့် တည်ပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိစ္စပြီးခဲ့လား”

အိပ်မက်အသစ်

၂ပေက ထုံးစံအတိုင်း ဆီးမေးတယ်။

“ဖိနင့်ရှင်းညံ့တယ်”

ပြောပြီး ၂ပေကို မိုးလုံးမွှေးဘူရှိုး ရှိုးလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲက လည်း ခွေးမသား မပြောပါနဲ့ဆိုတာ ပြောလိုက်တယ်ဆိုပြီး ဒေါသ ဖြစ်မိသွားတယ်။ ဒင်းပြောလို့ ကားပေါ်က မိန်းမတွေ ရယ်နေကြ တာ။

“အဟဲ့. . . သူတို့က အတင်းမေးတာနဲ့”

၂ပေကလည်း ကြာကြာထားလို့ မရမှန်းသိတော့ စပ်ဖြဖြနဲ့ ဖွင့်ပြောပါတယ်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်သာထဲ လက်စွပ် ကျန်ခဲ့ရတာတုန်း”

“ဘာလဲ မင်း သိရင် တစ်ကားလုံး အော်ပြောဦးမလို့လား”

ဆိုပြီး မိုးလုံးမွှေး ဘူတောလိုက်တော့ ငတိက ဟိုဖက်ပြန် လှည့်သွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ၂ပေမေးတဲ့ မေးခွန်းကြောင့် မိုးလုံးမွှေးစိတ်ထဲ မှာ ပြင်ရဦးမယ့် အကျင့်ဆိုးတစ်ခုကို ပြန်သတိရသွားပြီး ခေါင်းခါ လိုက်မိပါတယ်။ အိမ်သာတက်တိုင်း လုပ်တတ်တဲ့ ကိုယ်ရဲ့ အဲဒီ အကျင့်ဆိုးကြောင့် တစ်ချိန်မှာ ဒီလို ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့လာလိမ့်မယ် လို့ မိုးလုံးမွှေးအရင်က ဘယ်တွေးထင်ထားပါ့မလဲလေ။

ရွှေဟုခေါ်သည်

၅၅

တစ်မျိုးတော့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ။

ဒီလိုပါ။ မိုးလုံးမွှေးအိမ်သာတက်ရင် (ကန်တော့ပါရဲ့) ဘယ်
ဖက်လက်နဲ့ ကိစ္စရှင်းပါတယ်။ ခက်တာက အဲဒီဘယ်ဖက်လက်
ခလယ်မှာ ရှိနေတဲ့ စပရိန်ရွှေလက်စွပ်လေးက ထုံးစံအတိုင်း မိုးလုံး
မွှေးလက်နဲ့ နည်းနည်းချောင်နေလေတော့ ကိစ္စရှင်းတဲ့အခါ
အောက်ကို ကျွတ်ကျပါသွားမှာကြောက်တဲ့ စိတ်နဲ့ လက်စွပ်ကို
လုံးလုံးချွတ်ပြီးမှသာ ကိစ္စကို ရှင်းလေ့ရှိပါတယ်။ ပြီးမှပြန်ဝတ်ပါတယ်။

အခုဖြစ်တာက နောက်ဆုံးအိမ်သာတက်တုန်းမှာ အလော
ဆုံးဆယ်တက်လိုက်ရတော့ ကိစ္စပြီးသွားပေမယ့် ချွတ်ထားတဲ့ ရွှေ
လက်စွပ်လေးကို ပြန်မဝတ်မိဘဲ နောက်ကျမှ ပြန်သတိရလိုက်မိခြင်း
သာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

များသူ

၁၂. ၁၀. ၁၀

မနက် ၀၂၃၀

ကစားမလား နားမလား

မင်းခိုက်စိုးစန်

(တစ်)

သဖန်းစုရွာ၏ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း မန်ကျည်း
ပင်ကြီး၏ အရိပ်ကောင်းကောင်းအောက်၌ သူတို့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်
စည်းဝေးတိုင်ပင်နေကြသည်မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်လိုလိုပင် ရှိနေ
လေပြီ။

သူတို့... ဘာတွေကိုများ အရေးတကြီး စည်းဝေးနှီးနှော
နေကြလေသနည်း။ ဘုရားပွဲကျင်းပရန်ကိစ္စလော... မဟုတ်။ ဓမ္မာရုံ
ကို ပြုပြင်ဖို့လော... မဟုတ်။

ကထိန်ကိစ္စ မဟုတ်။ အလှူကိစ္စ မဟုတ်၊ ဓာတ်ကိစ္စ
မဟုတ်၊ နတ်ကိစ္စ မဟုတ်၊ ဆွမ်းကိစ္စ မဟုတ်၊ ကွမ်းကိစ္စ မဟုတ်။
သာရေးလည်း မဟုတ်၊ နာရေးလည်း မဟုတ်။

ယခု အရေးတော်ပုံကား မဟာဘောလုံးပွဲ အရေးတော်
ပုံတည်း။

ဤမဟာဘောလုံးပွဲ အရေးတော်ပုံကြီးကို ဦးစီးဦးရွက်ပြု
မည့်သူများအဖြစ် ကပ္ပိယကြီး ဦးဖိုးတုတ်၊ ရပ်မိရပ်ဖသဖွယ်ဖြစ်နေ
သော အဘစိန်၊ ရွာထဲတွင် ခွေးချင်းကိုက်သည်ကအစ သူမပါလျှင်
မပြီးသော ထောင်ထွက်လူမိုက်ကြီး ဦးသာဒင်၊ ကာလသားခေါင်း
ကိုမောင်လုံး၊ နောက်ပြီး... အခြားသော ရွာဆော်ကာလသား သုံး
လေးဦးတို့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြသည်။

အခြေအနေအရ မတိုင်ပင်၍လည်း မဖြစ်တော့။ လာမည့်
တပို့တွဲလဆန်းတွင် တစ်ဖက်ရွာဖြစ်သော ထိန်ပင်ကုန်းမှ ကာလ
သားများနှင့် ဘောလုံးချိန်းကန်ရန် ရက်သတ်မှတ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ခက်နေသည်က သူတို့ရွာကလေးမှာ ဘောလုံးကို ဖြစ်ဖြစ်
မြောက်မြောက် ကန်တတ်သူဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်လေမှမရှိ။

ဤသည်မှာလည်း အံ့သြစရာတော့ မဟုတ်ချေ။ သူတို့ရွာ
ကလေးကား အနီးဆုံးမြို့ဖြစ်သော အုတ်ဖိုမြို့နှင့်ပင် လေးငါးနာရီ

အစားမလား နားမလား

၅၉

ဤ သွားရလောက်အောင်ပင် ခရီးဝေးသော ပဲခူးရိုးမ တောင်ခြေ
ရင်းမှ ရွာကလေး ဖြစ်သည်။

စပါးစိုက်သည်၊ ပဲစိုက်သည်။ ပေါ့ရွတ်ရွတ်အရသာရှိသော
ရွာထိပ်က တွင်းရေကိုသောက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြသည်။
(ရဲဖန်ရဲခါမှာတော့ လယ်ကြွက်နှင့် ထန်းရည်သည်ပင် ကိုမောင်လုံးတို့၊
ငမိုးတို့လို ကာလသားများအတွက် တခမ်းတနား ဖိမ်ခံစရာ ဖြစ်လေ
တော့သည်။)

ဒီလို အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ ဂုဏ်
သိက္ခာကို ဆည်နိုင်ဖို့ ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲကို အနိုင်ကန်ပေးနိုင်မည့်
သူတွေ လိုအပ်နေလေပြီ။ ဒါသည်ပင်လျှင် အကြီးမားဆုံး စိန်ခေါ်မှု
ဖြစ်၏။

ကိစ္စတော့မရှိပါ။ ကပွဲယကြီး ဦးဖိုးတုတ်က သူတာဝန်ယူ
ပါသည်ဟု အာမခံထား၏။ သဖန်းစုတစ်ရွာလုံးတွင် ကပွဲယကြီး
ဦးဖိုးတုတ်က လူရည်အလည်ဆုံး၊ လည်ပေမပေါ့။ (ရွာက ကိုးကွယ်
သော ဆရာတော်ကြီး မြို့သို့ကြွသည့်အခါတိုင်း လိုက်လိုက်သွားရ
သဖြင့်) မြို့သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖူးသူမှာ သူသာ
လျှင် ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

ဒွိုက်ယော့၊ အင်ဒီကိုလ် စသော တိုက်စစ်များတို့၏ အမည်
နာမများ၊ ဘက်ခမ်း၏ ဖြတ်တင်ဘောများ၊ ရွိုင်ယန်ဂစ်၏ ဘယ်အစွန်

ကစားကွက်များ၊ ရှုမိုက်ကယ်၏ ဂိုးဖမ်းဟန်များနှင့်အတူ ကပွဲယကြီး
ဦးဖိုးတုတ်၏ နှုတ်ပြောစကား သယ်ဆောင်မှုဖြင့် မန်ချက်စတာ ယူ
နိုက်တက်အသင်းသည် သဖန်းစုရွာကလေးသို့ ပြုန်းစားကြီး ရောက်
ရှိလာလေတော့သည်။

“ဒီမယ်. . . ဘဒ္ဒေးရဲ့”

ကာလသားတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုမောင်ကြည်က မဝံ့မရဲ စကား
စသည်။ ကပ္ပိယကြီး ဦးဖိုးတုတ်ကို သူတို့ ကာလသားတွေအားလုံးက
'ဘဒ္ဒေး'ဟုသာ ခေါ်ကြ၏။

ကိုမောင်ကြည်၏ခေါ်သံကြောင့်ဦးဖိုးတုတ်က ကွမ်းသီးကို
ကွမ်းညှပ်ဖြင့် တချပ်ချပ် စိတ်နေရာမှ မော့ကြည့်ရင်း. . .

“ဘာတုံးကွ ငကြည်ရ၊ ပြောမှာဖြင့်လည်းပြော၊ စကားကို
တိုးလိုးတန်းလန်း အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ လုပ်မနေနဲ့။”

ကာလသားခေါင်း ကိုမောင်လုံးက ဝင်၍. . .

“ဘဒ္ဒေးကလည်းဗျာ၊ အရင်းမရှိဆို သူ့မိန်းမက ဈေးမ
ရောင်းနိုင်တာကြာပြီပဲ၊ ဒီကောင်ဖဲရိုက်ပစ်လို့ အရင်းပြုတ်သွားပြီလေ၊
အဖျားမရှိတာတော့ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ၊ အဖျားရှိရင် သေးရဲ့
တင်နေရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ကောင် ငလုံး၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဟိုကောင် မောင်ကြည်၊ ပြောစမ်း”

“ဒီ . . . ဒီလိုပါ ဘဌေး၊ ဘဌေးကသာ မန်ချက်စတာယူနိုင်တက်အသင်းကို ခိုးမွမ်းနေတာ ဟိုဘက်ထိန်ပင်ကုန်းရွာက ဦးစံခင်က ပြောတော့ မန်ယူဆိုတာ အလကားအသင်းတဲ့၊ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးပြီး နိုင်နေတာတဲ့၊ တကယ်တော့ အာဆင်နယ်အသင်းကမှ ပိုကောင်းတာဆိုပဲ”

ကိုမောင်ကြည်၏စကားက ကမ္ဘာ့ပထဝီမြေထုတမျှရှိသော ဦးဖိုးတုတ်၏ အမျက်ဒေါသကို ငလျင်တော်လဲဘိသကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါ လှုပ်ယမ်းသွားစေလေ၏။

“ဘာကွ”

အလျင်ဦးစွာ ငေါက်ငမ်းသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဘဌေးဖိုးတုတ်၏ မျက်လုံးများ ဒေါသအခိုးဖြင့် ရဲရဲနီချေပြီ။

အလုံညီးညီး တောက်လောင်သော အကြည့်ဖြင့် ကိုမောင်ကြည်ကိုကြည့်ပြီး သကာလ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ . . .

“ဟေ့ကောင် မောင်ကြည်၊ မင်းက ဘယ်လောက်များနားလည်လို့ စံခင်စကားကို သံယောင်လိုက်ရတာတုံးကွ . . . ဟေ၊ ဒီမှာ တစ်နှစ်တည်းနဲ့ ဖလားသုံးလုံးရတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အရည်အချင်းလား၊ ထို့ . . . ဒါကိုများ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးသလေ၊ ဘာလေးနဲ့၊

ကစားမလား နားမလား

၆၃

တောက်. . . ”

အချိန်ကာလကလည်း ၁၉၉၉ခုနှစ်။ တစ်နှစ်တည်းမှာတင်
ဖလားသုံးလုံး ဆွတ်ခူးအောင်ပွဲဆင်ပြီး မန်ချက်စတာယူနိုက်တက်
အသင်း ဇာတာခွင် တိုင်ထိပ်ရောက်နေသည့်ကာလ။ ဘယ်လိုကန်
ကန် အဆုံးသတ်ကျလျှင် တင့်တင့်တယ်တယ် အနိုင်ယူစွမ်းနိုင်သော
လက်ထက်တော်ကြီး။

တစ်နည်းပြောရလျှင် မန်ယူပရီသတ်တို့၏ ရွှေခေတ်။

ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးမှာမှ ‘မန်ယူသည် အာဆင်နယ်လောက်
မကောင်း’ဟူသော ဟိုဘက်ရွာမှ စံခင်၏ မှတ်ချက်စကားကို ကြား
ရသည့်တစ်ခဏတွင် ဘဒ္ဒေဇိုတုတ်၏ နှလုံးသားသည် ဆတ်ဆတ်ခါ
နာကြည်း၏။

မန်ယူအပေါ် စော်ကားသည့်စကားကို သူ့မွေးသမိခင်အရင်း
အား ဆဲရေးကလော်တုတ်သည့် စကားသဖွယ် ဘဒ္ဒေဇိုတုတ် ဒေါသ
ဖြစ်၏။ မန်ယူကို မထိမဲ့မြင် နှိမ့်ချသူသည် သူ၏နှမငယ်အား အပျို
ရည်ဖျက်ကာ အဓမ္မစော်ကားသူသဖွယ် ဘဒ္ဒေဇိုတုတ်ဝယ် နာကြည်းရ၏။

အကြင်သူအား မှုန်.မှုန်.ညက်ညက် ချေချင်၏။ အကြင်
သူအား ရန်သတ္တရုပ်ပြုလို၏။ ဆော်ချင်၏။ နှက်ချင်၏။ ဖနောင့်နှင့်
ချည်း လှိမ့်ကာ ပေါက်ပစ်လိုက်ချင်၏။

ဒီကြားထဲ. . .

ကိုမောင်ကြည်က အရိပ်သုံးပါး နားမလည်သူတည်း။ ဆက်ရန် မသင့်တော်သော စကားကို ထပ်ဆက်ပြန်ချေတော့သည်တကား။

“နောက်ပြီး ကျန်သေးတယ် ဘဒ္ဒေးရဲ့၊ ဟိုလူ ဘယ်သူ ဪ... ဟူဆန်ကလည်း တစ်ခါ တစ်ခါ...”

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်ကွ၊ ပြန်ပြောစမ်း ငါ့ကြည်”

“ဟူဆန်လေ ဘဒ္ဒေးရဲ့ မဟုတ်လို့လား”

ဘဒ္ဒေးကား အံ့ကြိတ်မျက်လုံးပြူးပြီး...

“မင်းထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်ကွ၊ ရှိရှိသေသေနဲ့ ဦးဟူဆန်လို့ ပြန်ပြင်ခေါ်စမ်း”

ထိုအမိန့်ကြောင့် ကိုမောင်ကြည် ခေါင်းကိုကုတ်ရလေပြီ။

အဲသည်လို မခေါ်ပြန်လျှင်လည်း လူကြီးကို မရှိသေသူ ဖြစ်ဦးတော့မည်။ ‘ဦးဟူဆန်’ဟု ခေါ်ရဖို့ကလည်း အတော်ပင် လျှာယားပြီး အဆင်မပြေ။

နောက်ဆုံး ဇွတ်မှိတ်ပြီး...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီ မန်ယူနည်းပြကြီးပေါ့။ တစ်ခါ တစ်ခါ အူကြောင်ကြောင် ရူးပေါ့ပေါ့နဲ့ဆိုပဲ ဘဒ္ဒေးရဲ့”

ဘဒ္ဒေးဖိုးတုတ်သည် ပါးစပ်မှ ယိုစီးကျလာသော ကွမ်းတံ တွေးကိုပင် မသုတ်နိုင်။ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ကွမ်းညှပ်

စာစားမလား နားမလား

၆၅

မြင့် ဆော်ရန် ရွယ်ရင်း...

“ဟေ့ကောင် ငကြည် သွားစမ်း၊ မင်း အခု ငါ့ရှေ့က ထွက် သွားစမ်းကွာ၊ တောက်... ငါလုပ်မိတော့မယ်”

ဘဒ္ဒေးကား တရားလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်ဖြစ်ချေ ပြီတည်း။ သူ့ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ရာ ဆရာတော်ဘုရား၏ အဆုံးအမ နှင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးကိုမျှလည်း မဆင်ခြင်နိုင်တော့ပြီ။

“ဪ... ဖို့တုတ်နှယ်၊ စိတ်ကို ထိန်းပါဦးလေ၊ ငကြည်က ဇွဲဇွဲမိုက်မိုက်ရယ်၊ ဘာသိမှာတုံး၊ ထိန်ပင်ကုန်းက ငစံခင်ပြောတာကို သူကြားရသလောက် ပြန်ပြောတာပဲ ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘဒ္ဒေးရယ်၊ ဘဒ္ဒေးမကြိုက်မှန်း မသိလို့ ပြောမိတာပါ၊ နောက် မပြောတော့ပါဘူး”

အဘစိန်ကလည်း ဖျောင်းဖျူ ကိုမောင်ကြည် ကိုယ်တိုင် စာလည်း တောင်းပန်မှသာ ဘဒ္ဒေးဖိုးတုတ်ခမျာ ‘ဟင်း’ခနဲ စိတ်ကို လျှော့ချပြီး...

“အဲဒီ ငစံခင်ဆိုတဲ့အကောင်ဟာ တော်တော် ‘ခို’ကြွနေ စာယ် ထင်ပကွာ၊ ဒင်း အသိဉာဏ်လေး လက်တစ်ဆစ်လောက်နဲ့ များ တောပြောတောင်ပြော ပြောချင်သေးတယ်”

လက်ထဲမှ ကွမ်းညှပ်ကို ဒုန်းခနဲ မြည်အောင်ပစ်ချရင်း ဘဒ္ဒေးဖိုးတုတ်က ပြောလိုက်သည်။

ထောင်ထွက်လူမိုက်ကြီးအဖြစ် နာမည်တစ်လုံးနှင့် ဝင့်ဝါ
နေသော ဦးသာဒင်ကလည်း မှတ်သောက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ရေနှေး
ပန်းကန်လုံးကို အသာပြန်ချရင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ၊ ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့်-

“ဟုတ်သဗျ၊ ကိုလေးဖိုးတုတ်ရဲ့ ငစံခင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ
လည်လှပြီ၊ တတ်လှပြီ ထင်ပြီး အဟုတ်မှတ်နေတယ်၊ ကျုပ်နဲ့တော့
တွေ့တော့မယ်နော်၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း စကားမပြောခင်
လက်က အရင်ပါချင်တာ၊ တောက်. . . ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်မျိုးနဲ့
သာဆိုရင်တော့လားကွာ”

ဦးသာဒင်ကား ကြုံးဝါးလေပြီ။ လက်ရဲဇက်ရဲသတ်တော့
ဖြတ်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် ကွမ်းတံတွေးကို ပစ်ခနဲ ထွေးကာ အင်္ကျီ
လက်ကို မတင်၏။

ခေသူမဟုတ်ချေ။ ထောင်ထွက်လူမိုက်ကြီးပေတကား။

ဦးသာဒင် ထောင်ကျခဲ့ခြင်းသည်ကပင် ထိုသို့ သတ်ရဲ၊
ဖြတ်ရဲ၊ ရိုက်ရဲ၊ နှက်ရဲသောကြောင့်ပေလော။

မဟုတ်. . . မဟုတ်. . . လုံးဝမဟုတ်ချေ။ ဦးလေး ဦးသာဒင်
ငယ်စဉ်က ပြောမရဆိုမရ အလွန်ဆိုးပေသည်။ နောက်ဆုံး အရက်လို့
မရှိသဖြင့် မရိုးဖြစ်သူ၏ ထဘီများကို ခိုးယူပြီး သွားရောင်းတားပစ်
လိုက်ရာမှ ရဲတိုင်ဂတ်တိုင်ဖြစ်ပြီး အချုပ်ထဲရောက်တော့သည်။

ပြန်လွတ်လာသောအခါ သာဒင်သည် ရိုးရိုးသာဒင်မဟုတ်

ကစားမလား နားမလား

၆၇

တော့။ ထောင်ထွက်သာဒင်ဖြစ်လာသည်။ သူ့အကြောင်းကို ရွာဦး
ကျောင်းဆရာတော် ကြားသိတော်မူသောအခါ. . .

“သာဒင်. . . သာဒင်။ လူမိုက်. . . ဟင်း. . . ခွေးထက်
တောင် မိုက်တဲ့ကောင်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ဆရာတော်၏ ထိုသို့သော နှုတ်မြွက်စကားက ‘လူမိုက်
သာဒင်’တည်းဟူသော ဘွဲ့မည်ကို တွင်စေသောအခါ. . .

ရိုးရိုးသာဒင်ဘဝမှသည် ‘ထောင်ထွက် လူမိုက်ကြီး သာဒင်’
အဖြစ်သို့ နေ့ချင်းညချင်း ရောက်သွားလေတော့သည်။

မည်သည့်ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး အဆောင်အယောင်မှမရှိဘဲ
အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လှသော ရွာလေးတစ်ရွာမှာတော့ အဲဒီလို ဗုံမဟုတ်
ပတ်မဟုတ် ဘွဲ့အမည်တစ်ခုကလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့်သူ ခရီး
အရောက်သားပင်။

ဦးလေး ဦးသာဒင်တစ်ယောက် သူ့ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးမှာ သာ
ယာနေလိုက်သည်မှာ မိန်းမရပြီး ကလေးသုံးယောက်မွေးသည်အထိ
ဘာအလုပ်မှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်တော့ဘဲ ရပ်ရေးရွာရေး
လိုလို ဘာလိုလိုဖြင့်သာ အချိန်ကုန်တော့သည်။

အခုဆိုလျှင် သူ့သားအကြီးကောင် နီတွတ်ဒင်တစ်ယောက်
တောင် လူပျိုပေါက်ဖြစ်လာပြီ။

တကယ်တမ်း စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်လည်တွေးကြည့်မည်ဆိုလျှင်

ဦးလေး ဦးသာဒင်တစ်ယောက် ထိန်ပင်ကုန်းရွာမှ ဦးစံခင်အပေါ်
ဒီလောက်အထိ အမျက်အာဃာတတွေထားနေခြင်း၏ အကြောင်း
ရင်း လက်သည်တရားခံမှာ သူ့သားနီတွတ်ဒင်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးစံခင်မှာက ထွေးလှဆိုသော သမီးအပျိုချောလေး တစ်
ယောက် ရှိသည်။ ထိန်ပင်ကုန်းရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်
ကိုင် အလှနတ်မိမယ်ကလေးဟုပင် ရွာကာလသားအပေါင်းတို့
မျက်စိ၌ ထင်ကြမြင်ကြပေမည်။

သူကလေးကိုမှ ဒီဘက် သဖန်းစုရွာ၏ လူငယ်ခြေတက်
ကလေး နီတွတ်ဒင်က ကျူးကျူးကျော်ကျော် သွားရောက်ပိုးပန်းသော
အခါ ပြဿနာတက်တော့သည်။

နီတွတ်ဒင်၏ သတ္တိကတော့ မညံ့လှချေ။ ထွေးလှရေခပ်
ဆင်းလာမည့် ထိန်ပင်ကုန်းရွာထိပ် ရေကန်ကြီးအနီးမှာစောင့်ပြီး
ရည်းစားစကားပြောမည်ဟု အစီအစဉ်ချသည်။

ကာလသားခေါင်းဖြစ်သူ ကိုမောင်လုံးတို့၊ ကိုကြည်တို့နှင့်
တိုင်ပင်ရာ သူတို့ကလည်း တစ်ခဲနက် ထောက်ခံအတည်ပြုခြင်း
အားဖြင့် ဝိုင်းမြှောက်ပေးကြလေ၏။

အားလုံးအစစအရာရာ အဆင်ချောနေပါလျက် ခက်နေ
သည်က တစ်ခုတည်းရှိ၏။

နီတွတ်ဒင်က...

ကစားမလား နားမလား

၆၉

“ကျွန်တော် ရည်းစားစကားကို ရိုးရိုးမပြောချင်ဘူး ကိုကြီး လုံးရဲ့၊ ကောင်မလေး အထင်ကြီးသွားအောင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောပစ် လိုက်ချင်တာ၊ အဲဒါ သင်ပေးစမ်းပါဗျာ နော်”

“ဟင်. . . အဲဒီလို ပြောတော့ကော မင်းကောင်မလေးက နားလည်မှာမို့လို့လား နီတွတ်ရ”

“သူကတော့ ဘယ်နားလည်မှာတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်တယ်ဆိုတာ သူ သိသွားရင် ပြီးတာပဲ”

ဦးသာဒင်၏သားပီပီ ပေါက်တတ်ကရ ဗွေဖောက်ချင်သော ဝိဇ္ဇာကလေး ပြလာ၏။ ဘယ်လိုမှ တားမရ၊ ဆီးမရ။

ရည်းစားစကားကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောနိုင်လောက်အောင် ဒီရွာမှာ ‘English Speaking’ သင်တန်းတက်ထားဖူးသူလည်းမရှိ။ လက်မှိုင်ချရတော့မလိုလို ဖြစ်နေစဉ် ကိုမောင်လုံးက ဖျတ်ခနဲ အကြံတစ်ခုရလိုက်သည်။ ပြီးနောက်. . .

“ကိုင်း. . . အဲဒီကိစ္စ ငါတာဝန်ယူတယ်ကွာ၊ ဖြစ်ရစေ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား နီတွတ်”

“ဟာ. . . ကိုရင်လုံး၊ ဖြစ်ပါ့မလား ဘယ်လို လုပ်မလို့တဲ့”

ကိုကြည်က စိုးရိမ်စွာ ဝင်တားသည်။ ဘာမှနားလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကောင် နီတွတ်ကသာ ရှစ်တန်း အင်္ဂလိပ်စာ လောက် ဒွတ်ဒက် ရှုတ်ရှုတ် လုပ်တတ်တာ၊ ကိုယ့်ဘက်က အသာ

ချည်းပဲ”

“အဲဒီတော့ . . . အစီအစဉ်က”

“နီတွတ်ဆီမှာ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲဖြေတုန်းက ကျက်ခဲ့ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ ‘Letter’ ဖြစ်ဖြစ်၊ ‘Essay’ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ပုဒ်ပုဒ် ရှိဦးမှာပေါ့။ အဲဒီဟာကို အစအဆုံး အလွတ်ကျက်ပြီး ကောင်မလေးရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ စကားပြောသလို ရွတ်ပြလိုက်ရုံပေါ့”

ကိုမောင်လုံး၏ လမ်းညွှန်ချက်အဆုံးသတ်တွင် နီတွတ်ဒင် တစ်ယောက်သည် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ပစ်ထားသော ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေသည့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များကို ပြန်လှန်ရှာဖွေလေတော့၏။ သို့ဖြင့် . . .

‘စာမေးပွဲအတွက် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်စာအုပ် ဝယ်ယူရန် သင့်ဖခင်ထံမှ ငွေတစ်ထောင် ပေးပို့ပေးပါဟု မှာယူသည့် ပေးစာတစ်စောင်ရေးပါ’ ဟူသော မေးခွန်းအဆုံးတွင် . . .

Dear Daddy, ဟု အစချီပြီး . . .

‘ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လား၊ ဖေဖေ ကျန်းမာလိမ့်မည်ဟု သားမျှော်လင့်ပါသည်၊ သားလည်း ကျန်းမာပါသည်’

စသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် ‘Letter’ (ပေးစာ) တစ်စောင်လုံးကို နီတွတ်ဒင် အလွတ်ကျက်လေတော့သည်။

ရည်းစားစကားပြောမည့်နေ့တွင် နီတွတ်ဒင်တစ်ယောက်
ဟိုဘက် ထိန်ပင်ကုန်းရွာ၏ ရေကန်ကြီးအနီးသို့ ညနေမစောင်းခင်
တတည်းက ကြိုရောက်နေ၏။ သူပြောရမည့် စကားများကိုလည်း
ပြန်နွေးနေသည်။

ဟော... ထွေးလှ လာပါပြီ။

နီတွတ်ဒင် ရင်တွေ့ခန့်နေ၏။ သူရပ်နေသော ကုက္ကိုပင်ကြီး
အနီးသို့ ထွေးလှရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နီတွတ်ဒင်သည်
ဖျတ်ခနဲ ထွက်ကာ လက်ကားယား ခြေကားယား အိုင်တင်ဖြင့် လမ်းကို
ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး...

“Dear ထွေးလှ, How are you? I hope you are in good
health. As for me, I am fine”

ထွေးလှမျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွား၏။ ဘာသာစကားကို
နားမလည်သော်လည်း လူပျိုတစ်ယောက်က အပျိုတစ်ယောက်ကို နှစ်

ယောက်ချင်းပြောသော စကားသည် ‘ရည်းစားစကား’ဖြစ်မှန်းကိုတော့ မိန်းမတိုင်း ကျွမ်းကျင်သော ပကတိဉာဏ်ဖြင့် ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းစက်သွားပြီး ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ‘ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း’ဟု ပြောကာ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက် ဆက်လျှောက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

နီတွတ်ဒင်ကား ဇောချွေးပြန်ချေပြီ။ ထွေးလှကို တားဆီးဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျက်ထားသမျှ စာတွေအားလုံး မေ့လျော့လေပြီတည်း။

“ထွေးလှက အင်္ဂလိပ်စာမတတ်တော့ မင်းဘာပြောပြောနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး နီတွတ်ရာ၊ ရဲရဲသာပြော” ဟု မိန့်မြွက်မှာကြားခဲ့သော ကိုမောင်လုံး၏ စကားတစ်ခွန်းတည်းကိုသာ စွဲစွဲထင်ထင် မှတ်မိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် နီတွတ်ဒင်လည်း သူ့ပါးစပ်ထဲ ပေါ်လာသမျှကို စွတ်ပြောလေတော့သည်။

“Real taste for real men. Smoothness above all else”

မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ကြားဖူးနားဝရှိသမျှ ဘိယာကြော်ငြာ၊ စီးကရက် ကြော်ငြာစာသားများကို တန်းစီပြီး ရွတ်တော့သည်။ နီတွတ်ဒင်ဘာပြောပြော ထွေးလှကတော့ တစ်ခွန်းတည်းသာ တုံ့ပြန်၏။

“ဟင့်အင်း”

နီတွတ်ဒင်ကား သူ့အချစ်ကို အငြင်းပယ်ခံရပြီမို့ ကြေကွဲ

ကစားမလား နားမလား

၇၃

ဆိုနှင့်သော မျက်ရည်ဝဲဝဲ အကြည့်တစ်ချက် နှေးကန်တုံ့ဆိုင်းစွာ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“Get that man a Tiger”

တိုက်ဂါးဘီယာကြော်ငြာကို ကြေကွဲခြင်း အိုက်တင်အပြည့် ဖြင့် ပြောလိုက်သည့် နီတွတ်ဒင်၏ အမူအရာနှင့်လေယူလေသိမ်း မှာ ထိလှငြိလှသည်ဟု နောင်အခါတွင် လူအများ ပြောစမှတ်ပြုရ လေသည်။

ဒါကိုလည်း ထွေးလှကတော့ အသည်းမာမာဖြင့် ‘ဟင့်အင်း’ ဟု ငြင်းဆန်စမြဲပင်။ နီတွတ်ဒင်မှာလည်း ဘာမှထပ်ပြောစရာမရှိ တော့။ ဒီထက်ဆက်ပြောရလျှင် ‘ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားနေမယ့် Philips’ ဘာညာ... စသဖြင့်သာ ပြောစရာရှိ တော့သည်။

ဒီတော့ နောက်ဆုံးရေးတေးတေး အမှတ်ရစပြုလာပြီဖြစ် သော ပေးစာ (Letter) နိဂုံးချုပ်စာသားလေး တစ်ပိုဒ်ကိုသာ နှုတ် ဆက်စကားအဖြစ် ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ရွတ်ပြလိုက်ရတော့ချေ၏။

“Your sincerely, နီတွတ်ဒင်”

သူ့သမီး ရည်းစားစကား လိုက်အပြောခံရမှန်း ဦးစံခင်သိ
သွားသောအခါ ပြဿနာတက်တော့သည်။ 'သဖန်းစုက ကောင်တွေ
ဘာလူးပါးတာလဲ' ဟုလည်း ကြိမ်းမောင်း၏။

'ထောင်ထွက်ရဲ့သားနဲ့ငါ့သမီး တူသလား တန်သလား' ဟု
လည်း ခပ်နှိမ်နှိမ်ဆို၏။

အဲသည်ကတည်းက ဦးသာဒင်ဘက်ကလည်း ဓားတဝင့်ဝင့်၊
ဦးစံခင်ဘက်ကလည်း လှံတပြင်ပြင်။ ဒါကို ဆရာတော်ထံသို့ ဘယ်
လိုကဘယ်လို သတင်းပေါက်ကြားသွားသည်မသိ။ နောက်ဆုံးတွင်
ဆရာတော်က နှစ်ဖက်စလုံးကိုခေါ်ပြီး 'နင်တို့ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့
အသိဉာဏ်မရှိကြဘူး၊ ငါ့ကြိမ်လုံးစာ မိချင်သလား' ဟု ကြိမ်းတော့မှ
ပင် ကိစ္စပြတ်လေသည်။

သို့ရာတွင် သာဒင်နှင့်စံခင်၊ သဖန်းစုနှင့် ထိန်ပင်ကုန်းတို့
ကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး၊ တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် ကမ္ဘာကျေသော်လည်း
ဥဒါန်းမကျေပြီတည်း။

ကစားမလား နားမလား

၇၅

“ကဲ ကဲ သာဒင်ကလည်း တော်ကွာ၊ နှုတ်ကြောင့်သေ လက်ကြောင့်ကြေဆိုတာလို ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်၊ အခု လိုရင်းကိစ္စက ငါတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆိုတာကိုပဲ”

ရွာဦးကျောင်း မန်ကျည်းပင်အောက်မှ စကားဝိုင်းကား ယခုအချိန်အထိ ရေရေရာရာ ဆုံးဖြတ်ချက်မကျသေး။ လက်သီး လက်မောင်းတန်းရင်းဖြင့်သာ အချိန်တွေ ကုန်လွန်နေသည်။ ထို့ ကြောင့် အဘစိန်က လူကြီးပီပီ နှိုးနှိုးဆော်ဆော် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရွာထဲက ဘောလုံးကန် တဲ့ဘက်မှာ ခြေစွမ်းခြေစရှိတဲ့ ကာလသားတွေကိုရွေးပြီး ထွေခီပေး ရမှာပေါ့ ကိုကြီးစိန်ရဲ့”ဟု ကပွိယကြီး ဘဒ္ဒေဖိုးတုတ်က တုံ့ပြန်လိုက် သည်။ သူတို့ရွာ၏ ဒေသိယဘာသာစကားအရ ‘Training’ (ထရီနီ နင်)ကို ‘ထွေခီ’ဟု အသံထွက်လေ၏။

“ဖိုးတုတ်နှယ်၊ မင်းကွာ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ငါတို့ရွာမှာ ဘောလုံး ကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ကန်တတ်တဲ့လူရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ပြီးတော့... အဲဒီလူတွေကို ဘယ်သူက ထွေခီပေးမှာတဲ့လဲ”

“ကိုကြီးစိန်ကလည်းဗျာ၊ အ၊ရန်ကော၊ ထွေခီပေးဖို့ကိုတော့ ကျုပ်တာဝန်ထားပါဗျ၊ မြို့မှာ ပွဲရုံထောင်ထားတဲ့ ဆရာတော်တို့ကြီး ကောင်ရဲ့အိမ်မှာ နှစ်လ သုံးလကြာအောင် သွားနေရတုန်းက ညတိုင်း

ညတိုင်း ဘောလုံးပွဲဆို မလွတ်တမ်း ကြည့်ထားတာဗျ။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ထထပြီး ကြည့်တာကို ရွာပြန်ရောက်တော့ ဆရာတော်သိသွားလို့ ထွေးခံနဲ့တောင် အထုခံရသေးတယ်”

ကပ္ပိယကြီး ဘဒ္ဒေဖိုးတုတ်က သူ့ဘဝနှင့်ရင်းပြီး ပေးဆပ်ခဲ့ရသော ဘောလုံးပွဲ အတွေ့အကြုံကို ဖွင့်ချ၏။

သူ့စကားကို အားလုံးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေကြ၏။ ကန့်ကွက်သူမရှိကြ။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် (အခုချက်ချင်း လက်ငင်း အရှင်လတ်လတ်မှာပင်) သဖန်းစု မန်ချက်စတာယူနိုက်တက်အသင်း၏ မန်နေဂျာအဖြစ် ကပ္ပိယကြီး ဘဒ္ဒေဖိုးတုတ်ကို ဆိုင်းမဆင့်ပဲမဆင့် ခန့်အပ်လိုက်ကြသည့် အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်နေ၏။

ဘဒ္ဒေဖိုးတုတ်ကလည်း ဒါကို သဘောပေါက်သည်။

မိန့်မိန့်ကြီး ကုန်ဆည်နေ၏။ ထို့နောက် ကွမ်းယာကို ပါးစောင်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး တမြုံမြုံ ဝါးနေလိုက်သည်။

သူ့အတွေးပုံရိပ်ထဲတွင်တော့ ပီကေကိုဝါးနေသည့် ဖာဂူဆန်ကြီးကို မြင်ယောင်ကောင်း မြင်ယောင်နေပေလိမ့်မည်။

“ကျုပ်သာ ကိုင်ရလို့ကတော့ဗျာ၊ မန်ယူကစားကွက်အတိုင်း ချမှာဗျ။ သိလား ကိုကြီးစိန်ရဲ့”

ဘဒ္ဒေဖိုးတုတ်ကား မိန့်ပိုင်းပင် မဆိုင်းတော့ဘဲ သို့ကလို စိတ်ကူးဖြင့် ဖဲရိုက်ချေပြီတည်း။

ကစားမလား နားမလား

၄၄

ကာလသားခေါင်း ကိုမောင်လုံးကလည်း. . .

“ဟိုဘက်က ထိန်ပင်ကုန်းအသင်းကိုလည်း ဦးစံခင်က ကိုင်မယ်လို့ ကြားတယ်၊ သူနဲ့ဆိုရင် အာဆင်နယ်ကစားကွက်များ ဖြစ်နေဦးမလား မသိဘူးနော် ဘဒွေး”

“ဟ. . . ဦးစံခင်ကလည်း မခေဘူးနော် ဘဒွေးရဲ့၊ သူ့သားမက် အငယ်ကောင်က မြို့မှာ စလောင်းနဲ့ဆိုပဲဗျ၊ ဘောပွဲတွေဆိုလည်း ထမင်းမစား ဟင်းမစား ကြည့်တာတဲ့ဗျ”

“အင်းပေါ့လေ ကျားနဲ့ဆင် ဘောလုံးကွင်းမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ တကယ်တော့ ဘောလုံးဆိုတာဟာ အဝေးကန်တင်စနစ်တွေ၊ အနီးပေးကစားကွက်တွေ. . . ”

ကာလသားခေါင်းနှစ်ယောက်က အပြန်အလှန် တွန်းပို့လိုက်၊ ကပ္ပိယကြီး ဘဒွေးဖိုးတုတ်က ကြုံးဝါးလိုက်နှင့် လုပ်နေလေရာ ကြာတော့ အဘစိန် မျက်စိနောက်လာပုံရသည်။

“ဟယ်. . . နင်တို့ကလည်း ဘာမှဖြင့် မဖြစ်သေးဘူး၊ ဖင်ခေါင်းက ကျယ်လိုက်ကြတာ၊ ကိုင်း. . . ဘယ်မလဲ ဘောလုံးကန်မယ့်လူ”

ထိုသို့ ဆဲလိုက်တော့မှပင် မန်ကျည်းပင်အောက်မှ သဖန်းစုယူနိုက်တက်အသင်း နည်းပြအသစ်စက်စက်ကြီး ဖိုးတုတ်သန်၏ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ပြီးဆုံးတော့သည်။

ဒါတောင်မှ နောက်ဆုံးအပိတ်စကားအနေဖြင့် ဘဒ္ဒေဗိုး
တုတ်က ဦးသာဒင်ကို လှမ်းပြီး အဘိယာစက ဖိတ်ခေါ်သမှု ပြု
လိုက်သေးသည်။

“ကိုရင်သာဒင်လည်း ဝိုင်းကူဦးဗျနော်၊ အဲဒီ စံခင်ဆိုတဲ့
အာဆင်နယ်ကောင်ကို ‘ချို’နှိမ်ပြီး အမြီးလှန်ချိုးပစ်ရအောင်”

“စိတ်ချ သူ့သမီးနဲ့ကျုပ်သား တူသလား တန်သလားပြော
ထားတဲ့အကောင်၊ ဒီတစ်ပွဲတော့ ခွာလေးဖက်တုပ်ပြီး အရေခွံဆုတ်
ပစ်မယ်”

ကိုင်း. . . ကြည့်ကြပါလော့။ နားဆင်ကြပါလော့။

ယခုခေတ်တွင် ချယ်လ်ဆီးနည်းပြ မော်ရင်ညိုတို့ အပြော
အဆို မောက်မာရင့်သီးသည်ဆိုခြင်းမှာ ဘာဟုတ်ပါသေးသနည်း။

ပါးစပ်တစ်ပေါက်ဖြင့် အစွမ်းပြရာတွင်ကား ကမ္ဘာတွင် မြန်မာ
တို့ ထိပ်ဆုံးကနေသည် မဟုတ်လော။

(နှစ်)

ဦးသာဒင်၏ ငယ်မွေးခြံပေါက် လူမိုက်ပေါက်စနလေးတစ်
ယောက်က သူလျှို့ဝလန်အဖြစ် ထိန်ပင်ကုန်းရွာ ဘောလုံးအသင်း၏
အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းပြီး မှန်မှန် သတင်းပို့နေ၏။

ထိန်ပင်ကုန်း ဘောလုံးမန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ယူထားသူ
ဦးစံခင်၏နှုတ်ဖျားမှ အာဆင်နယ်အသင်း ကောင်းကြောင်း တော်
ကြောင်းများကို တံတွေးစက် တဖွားဖွားကျအောင် လေပန်းနေသည်
ဟူသော သတင်းသည်လည်း မိနစ်မျှပင် မဆိုင်းဘဲ ဒီဘက်က သဖန်း
စုမန်ချက်စတာယူနိုက်တက်ဆီသို့ ပေါက်ကြား၏။

ဦးစံခင်က သူ့ထိန်ပင်ကုန်း ဘောလုံးအသင်းကို နည်းပြ
ရာတွင် 'အာဆင်နယ် ရှေ့တန်းက အနယ်ကာက ဘယ်လို ကနူးက
ဘယ်နှယ်၊ အလယ်တန်း ကစားကွက်မှာ ဝီအဲရာက ဘယ်ပုံ၊ ပိတင်
တို့၊ ရေးပါလာတို့က ဘယ်နည်း' စသဖြင့် ပြောပြီး ညွှန်ကြားချက်
များပေးသည်ဟူသော အချက်သည်လည်း အချိန်နှင့် ဝတ်ပြေးညီ

ချက်ချင်းလိုလိုပင် သတင်းပေါက်ကြားလာ၏။

သူတို့ဂိုးသမား ဇော်မင်းကိုပင်လျှင် အာဆင်နယ်ဂိုးသမား ဆီးမင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူစေရန်အတွက် ဇီးမင်းဟု နာမည်ပြောင်း ပေးလိုက်ကြောင်း ကောလဟာလများ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ဒီလောက်နှင့်တော့ သဖန်းစု မန်ချက်စတာယူနိုက်တက် အသင်းနည်းပြကြီး ဘဒ္ဒေးဇီးတုတ်က မဖြူသေး။ ကိုယ့်အရည်အချင်း တိုယ်ယုံကြည်သည်ထင့်။ ဖာဂူဆန်၏အိုက်တင်မျိုး ခပ်တည်တည် ကြီးလုပ်၍ (ပီကေအစား) ကွမ်းယာကို တမြုံမြုံဝါးနေလေသည်။

သို့ရာတွင်...

‘ထိန်ပင်ကုန်းက ငနဲတွေ အုတ်ဖိုမြို့ပေါ်အထိ တက်ပြီး မြို့နယ်လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမားနှစ်ယောက်ကို ထိန်ပင်ကုန်းအသင်း အတွက် ကစားပေးရန် သွားရောက်ကမ်းလှမ်းသည်’ ဟူသော သုည နှစ်လုံး (အထူး အရေးကြီးကြောင်း) သင်္ကေတပါ သတင်းပေးပို့ချက် ကို ရရှိလိုက်သောအခါတွင်ကား သဖန်းစုဘောလုံးအသင်းအတွက် တာဝန်ရှိသူအားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြတော့သည်။

ဒီသတင်းက ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်လောက်သည်။ ထိန် ပင်ကုန်းရွာက ငွေကြေးအင်အား ကျောထောက်နောက်ခံရုံသည်။ သူတို့ရွာမှာ မွေးမြူရေး (ကြက်ခြံ၊ ဘဲခြံ) လုပ်ငန်းရှင် တရုတ်အစွမ်း နှင့် ဦးစံခင်၏သားမက်အငယ် (မြို့ပေါ်တွင်နေထိုင်သူ) တို့က စပွန်

ကစားမလား နားမလား

၈၁

ဆာ ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်ကြသည် မဟုတ်လား။

သဖန်းစုမှာတော့ ငွေကြေးချမ်းသာသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ ချောင်ချောင်လည်လည် နေထိုင်စားသောက်ပြီး လှူနိုင် တန်းနိုင်သူဆို၍ (အုတ်ဖိုမြို့ပေါ်ရှိ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်များသို့) ဝက်ဆီဖတ် လက်ကားရောင်းသော အရီးလေး ဒေါ်ကြွယ် တစ်ယောက်သာရှိ၏။

“ဒီတော့ . . . ခက်ချေပြီ။

ကမ္ဘာကျော် ကလပ်အသင်းကြီးများနှင့်အပြိုင် ဘောလုံး သမားကောင်းများကို ဝယ်ယူလိုပါသော်လည်း ငွေကြေးအင်အားက မတတ်နိုင်။ သဖန်းစု၏ ငယ်မွေးခြံပေါက် ကစားသမားများကိုသာ အားကိုးရတော့မည်ပုံ ဖြစ်နေသည်။

နည်းပြကြီး ဘဒ္ဒေမိုးတုတ်ကား မန်ကျည်းပင်အောက် တွပ်ပစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ကွမ်းယာကိုသာ ပါးစောင်ဖြင့် ကြိတ်ကာ ကြိတ်ကာ ဝါးနေ၏။

အသင်းအုပ်ချုပ်သူ ထောင်ထွက်လူမိုက်ကြီး ဦးသာဒင်ကား လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် ရင်း တောက်တစ်ခေါက်ခေါက် လုပ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ သူက-

“သိပ်လည်း စိတ်မပူကြပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံးရှိ ဝါသေးတယ်ဗျ၊ သာဒင်ကြံရင် ဘာခံနိုင်မှာလဲ၊ ခရုမှာလည်းအဆံနဲ့

သာဒင့်မှာလည်း အကြံနဲ့ပါဗျ ဟင်း ဟင်း”

လူမှာလည်း အကြံနှင့်ဟု ပြောရိုးပြောစဉ် မပြောဘဲ အဆန်းထွင် တမင်ကွန့်ပြီး ‘သာဒင့်မှာလည်း အကြံနှင့်’ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် ကျန်သူများအားလုံးကတော့ အကြံမရှိ၊ ဉာဏ်မရှိသော နလပိန်းတုံးတွေဟု ပြောသလိုလို။

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ဦးလေးသာဒင်ကား သူ့အကြံကို အကောင်အထည် ဖော်ချေပြီ။

သဖန်းစုမှာ ရန်ဖြစ်တိုင်း ခြေသွက်လက်သွက်ပါလေ့ရှိသော မောင်မျိုးဆိုသည့် ချာတိတ်လေးကိုခေါ်ပြီး ဩဝါဒ ပေးတော့သည်။

“အဟမ်း.. . အဟမ်း.. . အဟမ်း.. . အဟမ်း”

ဦးလေးသာဒင်ကား စကားမစခင် လည်ချောင်းရှင်းနေလိုက်သည်မှာ မပြီးတော့။ သူ့စကားကို နားထောင်ရမည့် မောင်မျိုးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း.. .

“ဘဒ္ဒေ ခုလိုချောင်းဆိုးနေတာ ကြာပြီလားဟင်၊ ဆရာဝန်နဲ့ မပြဘူးလား”

ဦးလေးသာဒင်ကား မောင်မျိုး၏စကားကြောင့် တင်ပါးတိုဝှံသံချွန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ အထိုးခံလိုက်ရသလို ခုန်ထလိုက်ပြီး.. .

“ငါ့လခွေး၊ မင်းကို ရောဂါအကြောင်း တိုင်ပင်ဖို့ ခေါ်တယ်များ မှတ်နေသလား၊ ဒီမယ် မောင်မျိုး၊ အခု မင်းကို ငါပြောမယ့်

ကစားမလား နားမလား

၈၃

စကားက သိပ်ကိုအရေးကြီးတယ်ကွ၊ သမန်းစုရဲ့ အနာဂတ်ကို ပြောင်းလဲပစ်မယ့်စကားကွ သိလား”

“ဒါဆိုလည်း... ပြော၊ ဘဒ္ဒေးရာ”

“ဒီမယ် မောင်မျိုး၊ မင်းအနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ် လောက်ထိ လက်သံပြောင်ပြောင်နဲ့ ရိုက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလဲ”

ဦးလေးသာဒင်၏ မေးခွန်းကြောင့် မောင်မျိုးငိုငိုကျသွား သည်။ ပြီးမှ လေသံကလေး ညောင်နာနာဖြင့်...

“ကျွန်တော်ကတော့ ရန်ဖြစ်ရင် ဒေါသအလျောက် လုပ် တတ်တာကလွဲလို့ ရိုက်တာနှက်တာတော့ လက်မယဉ်ဘူး ဘဒ္ဒေးရဲ့”

“အင်း... နားထောင်ကွ၊ လူရိုက်တယ်ဆိုတာ ရိုက်ပုံရိုက် နည်း သုံးမျိုးရှိတယ် မောင်မျိုးရဲ့၊ အမှောက်ရိုက်၊ အပျောက်ရိုက်၊ အခြောက်ရိုက်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါဦး ဘဒ္ဒေး”

“အမှောက်ရိုက်တယ်ဆိုတာက လူတစ်ယောက်ကို သတိ လစ်ပြီး မှောက်ပြီး ဆေးရုံရောက်သွားအောင် ရိုက်တာ၊ အပျောက် ရိုက်တယ်ဆိုတာက အသက်ပျောက်သွားတဲ့အထိ ကိစ္စတုံးအောင် လုပ်ထည့်လိုက်တာ”

“ဒါဆို ဘဒ္ဒေး၊ အခြောက်ရိုက်တယ်ဆိုတာက ရွာသံက အခြောက်ကြီး ဖိန်ဘော်ကို လိုက်ရိုက်တာပေါ့နော်”

အိပ်မက်အသစ်

www.burmeseclassic.com

မောင်မျိုးကား သိသိကြီးနှင့် တမင်ကို ရိသဲ့သဲ့ပြောချေပြီ။
ဦးလေးသာဒင်က မျက်လုံးကိုပြူးပြီး အံ့ကြိတ်ကာ. . .

“မင်းကြီးဒေါ်ကြီး အခြောက်ကိုရိုက်ပါလား၊ ထို့. . . ကြောက်
ရုံ၊ လန်၊ ရုံလောက် ခြောက်လှန်ပြီး ရိုက်တာကို ခေါ်တာကွ၊ ဪ
နောက်ပြီး လက်မှန်းလက်ဆ အမျိုးမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဒဏ်ရာ
ကို တစ်ချက်ချုပ်၊ နှစ်ချက်ချုပ်၊ သုံးချက်ချုပ်ဆိုပြီး အကြီးအသေး
အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးရအောင် ရိုက်တတ်ဖို့လိုတယ်၊ နောက်ပြီး
ရိုက်တဲ့တုတ်ကိုလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ မှန်ကန်အောင် ရွေးချယ်တတ်
ရမယ်။

ရန်ဖြစ်လို့ သူတင်ကိုယ်တင် ရိုက်ကြရတော့မယ်ဆိုရင်
အရှည်သုံးတောင်လောက်ရှိတဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ကို သုံးကွ၊ ခေါင်းမှာ
ဖူးယောင်ကွဲပြအောင် ချောင်းရိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပျဉ်းကတိုး
သား နှစ်တစ်လက်မတုတ်ဟာ စိတ်ချရတယ်၊ ဒဏ်ရာမပေါ်အောင်
ရိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ရေပိုက်ပျော့ပျော့ထဲကို သဲအပြည့်ထည့်ပြီး
ရိုက်ကွ၊ ကြားလား၊ အသေရိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သံတုတ်နဲ့သာ
ဆော်ကွာ၊ အဲ. . . သေအောင်ကြေအောင်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊
ဒဏ်ရာ အမာရွတ် ကြီးကြီးမားမား မှတ်လောက်သားလောက်ရသေ
ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ချိန်းကြိုးနဲ့ ရိုက်ရတယ်ကွ၊ ဒီလိုနက်နဲတဲ့ ပညာ
ရပ်ရဲ့ အဆီအနှစ်တွေ မင်းကို တတ်စေချင်လို့ပါကွ။

တစားမလား နားမလား

၈၅

စင်စစ် ဦးလေးသာဒင်ကား ပညာရေးကို အားပေးသူ ပေ
တကား၊ မောင်မျိုးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေရာမှ-

“ဒါဆို ဘဒ္ဒေးက ကျွန်တော့်ကို အဲဒါတွေ သင်ပေးမလို့
ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲ. . . ဟိုဒင်း ငါ့ပညာကတော့ စာတွေ့လောက်ပဲရှိတာကွ”

“ဟင်. . . ဒါဆိုဘဒ္ဒေးက ကိုယ်တိုင်ရိုက်ဖူးတာလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟ. . . ငါ့ကိုယ်တိုင် မရိုက်ဖူးပေမယ့် တကယ်ရိုက်တတ်
တဲ့ ပါရဂူဆီလွှတ်ပြီး မင်းကို သင်ခိုင်းမှာကွ၊ အုတ်ဖိုမြို့ပေါ်မှာ ငါနဲ့
သိတဲ့လူမိုက်ကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ထောင်
ထဲကကို မထွက်ရဘူး၊ သူက တကယ့်ကြေးစား လူမိုက်ဝိဇ္ဇာကြီးကွ၊
ငါ မိတ်ဆက်စာ ရေးပေးလိုက်မယ်၊ မင်းကို တစ်နယ်တစ်ကျေးပို့ပြီး
ဧညာတော်သင် လွှတ်တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဘဒ္ဒေး”

“အေး. . . အေး ကြိုးစားပြီးသင်ခဲ့ ကြားလား၊ ဒီလိုပညာ
မြို့တတ်ထားရင် မင်း ဒီတစ်သက် ထမင်းမငတ်တော့ဘူး၊ ပညာရွှေ
အိုး လူမခိုးဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ မောင်ရာ”

“စိတ်ချပါ ဘဒ္ဒေး”

“အေး. . . အေး မင်းသာ အဲဒီပညာတတ်ပြီး ပြန်လာတဲ့

အခါကျရင် ဟိုဘက် ထိန်ပင်ကုန်းက စံခင်တို့ကော သူတို့ငှားမယ် ဆိုတဲ့ မြို့လက်ရွေးစင်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေကော ထမင်းဝဝ စားထား ကြပေရောကွာ”

ဦးလေးသာဒင်၏ စိတ်ကူးကား သေနင်္ဂဗျူဟာ ပြောင် မြောက်ပေစွ။ သူများတွေက ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ မြို့ပေါ်တက်ပြီး လက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမားများ ငှားရမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဦးလေး သာဒင်ကတော့ ကိုယ့်လက်ရွေးစင်လူမိုက်ကို မြို့သို့ ပညာတော် သင်လွှတ်ပြီး (သူများငှားလာသည့် ဘောလုံးသမားများကို) ရိုက်ခိုင်းဖို့ ဟန်တားမည့် ဗျူဟာ။

ငွေကုန်ကြေးကျလည်း မများ။ ထိလည်း ထိရောက်သည်။ လူအင်အားလည်း များများသုံးစရာမလို။ တစ်ယောက်ဆိုမှ တစ် ယောက်တည်းသာ။ တစ်ယောက်ကောင်း တစ်သောင်းဗိုလ်ခြေ ညက်ညက်ကြေဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ သို့သော်...

ဦးလေးသာဒင်မှားသွားသည့်အကွက်က တစ်ချက်တည်း သာရှိသည်။ မောင်မျိုးကို ပညာတော်သင် လွှတ်ရာတွင် တိုးတိုး တိတ်တိတ်မလွှတ်ဘဲ ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကန်တော့ ပွဲပေးပြီး ရွာတော်ရှင်နတ်ကို အပ်နှံသည်။

ထို့နောက် မောင်မျိုး၏တစ်ကိုယ်လုံးကို လက်နက်တပ်ဆင် ပွဲလုပ်သည်။

ကစားမလား နားမလား

၈၇

ဝါးရင်းတုတ်က တစ်ချောင်း၊ ပျဉ်းကတီးသား နှစ်တစ်လက်မ တုတ်က တစ်ချောင်း၊ တစ်လံသာသာမျှ ရှည်လျားသော မည်းနက် ပြောင်လက်နေသည့် ယင်းတိုက်သားတုတ်ရှည်က တစ်ချောင်း၊ သံ တုတ် တစ်ချောင်း၊ ဆိုင်ကယ်ချိန်းကြိုးကြီး တစ်ချောင်းတို့အပြင် ကျွဲချိုလေးခွတစ်လက်နှင့် မူလီများထည့်ထားသော လွယ်အိတ်တစ် လုံးတို့ကို ပေးအပ်ပြီး မောင်မျိုးကို လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင် ပေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် ထိုသတင်းက တစ်ရွာလုံးသို့ တောမီး ပမာ ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

မောင်မျိုးကလည်း ရွာစဉ်တလျှောက် သူသွားရမည့်အကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျ မောင်းခတ်သွားလေသည်ဟူ၏။

သူများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချောင်းရိုက်ရမည့်ကိစ္စကို အုတ်အော်သောင်းတင်း ပြောစရာဖြစ်အောင်လုပ်ရဲသည့် ဦးလေး သာဒင်၏စိတ်ကူးကား ထူးခြားပေစွ။

လူသိများလွန်းမက များသွားပြီးသည့်နောက်တွင်ကား ရွာ ဦးကျောင်းဆရာတော်ဘုရား၏နားသို့ပင် ပေါက်ကြားသွားလေ တော့သည်။

“အသက်ကြီးမှမိုက်တဲ့ ကြီးမိုက်တွေ၊ အားလုံး ခုချက်ချင်း ငါ့ကျောင်းကို လာခဲ့ကြစမ်း”

ဆရာတော်ဘုရား၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် အားလုံး ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဆီသို့ မလှမ်းချင် လှမ်းချင် လေးတွဲသောခြေလှမ်းများဖြင့် လာခဲ့ကြရလေပြီ။

ရှေ့ဆုံးမှာကား ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးတုတ်၊ ဦးလေးသာဒင်၊ အဘစိန်တို့မှစကာ ကာလသားခေါင်း ကိုမောင်လုံးတို့အဖွဲ့၊ နောက် ဆုံးမှာကား အုတ်ဖိုပြန် မောင်မျိုး။ မောင်မျိုးလွယ်အိတ်ထဲတွင် ပါသမျှ လက်နက်ကိရိယာ အားလုံးကို ဆရာတော်ရှေ့မှောက်၌ ပုံချလိုက် သောအခါ ဆရာတော်ကား ဒေါသပူနံ့ထလေပြီ။

“ဒါ ဘယ်သူ့စိတ်ကူးလဲ၊ ဟင် ငမိုက်သားတွေ၊ ပြောကြစမ်း”

“တင်ပျံ၊ တပည့် . . . တပည့်တော်ပါဘုရား”

စိတ်မြန်သလောက် လက်မြန်လှသော ဆရာတော်၏ ဖျတ် ခနဲ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ပျဉ်းကတိုးသား နှစ်တစ်လက်မတုတ်သည် ဦးလေးသာဒင်၏ နဖူးကို ဒေါင်ကနဲ ထိမှန်ကာ . . .

‘အောင်မလေး ကျွတ် ကျွတ်’ ဟူသော ရေရွတ်မြည်တမ်း သံနှင့်အတူ ဦးလေးသာဒင်၏နဖူးမှ သွေးငေါက်တောက်ပန်းကာ စီးကျလာတော့သည်။ မောင်မျိုးကား ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ် အဟောင်းသား။

‘ခေါင်းကွဲအောင်ဆိုရင်တော့ ပျဉ်းကတိုးသားနှစ်လက်မ တုတ်ဟာ စိတ်ချရတယ်ကွ’ဟု တစ်ချိန်က ပြောခဲ့သော ဦးလေး

ကစားမလား နားမလား

၁၉

သာဒင်၏ ဩဝါဒကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိကာ. . .

“ဪ. . . မှန်လေစွတကား”

စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ရေရွတ်ရင်း မောင်မျိုးသည် ဦးလေး
သာဒင်ကို ကြည်ညိုစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်တကား။

“ကျွတ်. . . ကျွတ်. . . ကျွတ် ကျွတ်”

ဦးလေးသာဒင်ကား နဖူးကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ညည်းတွား
ရင်း တပည့်ဖြစ်သူ မောင်မျိုး၏ အကြည်ညိုအပူဇော်ကို ခံယူရှာ
လေသည်။

ဆရာတော်ကား ဘောလုံးငြိမ်းချမ်းရေးတရားကို တိုက်ကျွေး
လေပြီ။ သမန်းစု၊ ထိန်ပင်ကုန်း၊ ဒဟတ်ကွင်း၊ ပွေးကုန်း၊ နံ့သာရွာ၊
လက်ပံစုစသော ရွာတန်းရှည်တစ်ခုလုံးက ကိုးကွယ်ရသော ဘုန်း
တော်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးက တရိုတသေ နာယူရသည်။

ဆရာတော်က သမန်းစု၏ခေါင်းဆောင် ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုး
တုတ်၊ ဦးလေးသာဒင်တို့ကိုသာမက ထိန်ပင်ကုန်းရွာ ဘောလုံး
အသင်းကိုဦးစီးသည့် ဦးစံခင်တို့ကိုပါခေါ်ယူပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်
စကားပြောဆို ဆွေးနွေးစေသည်။

ဆရာတော်၏ ဩဝါဒထဲတွင် အဓိကမိန့်ကြားသည်ကား
တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ တရားနည်းလမ်းတကျယှဉ်ပြိုင်ရန်၊ ရွာနီးနားချင်း
စည်းလုံးမှုမပျက်စေရန်အတွက် တခြားမှဘောလုံးသမားများ ပွား
ရမ်းခြင်းမပြုရန်၊ မည်သူက နိုင်သည်ဖြစ်စေ အာဃာတမတားရန်နှင့်
ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းမရှိရန်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ကစားမလား နားမလား

၉၁

ထို့ကြောင့်ပင် (ထိုအချက်များကို မည်သူကမျှ ကျူးလွန် နိုင်ခြင်းမရှိစေရန်) ဘောလုံးပွဲကို ဆရာတော်၏ ရှေ့မှောက်တွင်သာ စတင် ဖွင့်လှစ်ကျင်းပပါမည်ဟု နှစ်ဖက်အသင်းတာဝန်ရှိသူများက အာမခံချက်ကြရလေတော့၏။

ဆရာတော်၏ဩဝါဒကို ခံယူအပြီးတွင် သမန်းစုဘက်က တစ်ခုတော့ အမြတ်ထွက်လိုက်သည်။

သွေးစက်လက်စီးကျနေသော ဦးလေးသာဒင်၏ ဒဏ်ရာ အပေါ် ဆရာတော်၏ ဂရုဏာသက်တော်မူသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးတုတ်က အခွင့်ကောင်း ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်း အကျိုးဆက်ကား သမန်းစုယူနိုက်တက်တစ်သင်းလုံးအား ရန်ကုန် တွင် နေထိုင်သော ဆရာတော်၏တူဖြစ်သူ ပိုင်သည့်ပွဲရုံတွင် သွား ရောက်တည်းခိုပြီး စလောင်းမှလာသော ဘောလုံးပွဲများ ကြည့်ခွင့် ပေးလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

(သုံး)

ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးတုတ်ကား သမန်းစုယူနိုင်တက်ကို 'Line Up' ချလေပြီ။ ကြည့်လော့။

ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးများဖြစ်ကြသည့် ဒွိုက်ယော့၊ အင်ဒီ ကိုးလ်တို့နေရာတွင် နီတွတ်ဒင်နှင့်အတူ တွဲကစားရန် ရွာတောင် ပိုင်းမှ 'ယာစင်'ဟူသော ကုလားလေးကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ကုလားလေး ယာစင်က ဗမာလို သိပ်ပြီး လူရည်မလည်လှ သော်လည်း ခွန်အားဗလကောင်းပြီး ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သည်။ အမော လုံသည်။ တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ကစားနိုင်သည်။

ယာစင်မှာ ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ခုသာရှိသည်။ ထောင့်ကန် ဘောကို 'ကော်နာ'ဟု ခေါ်ရမည့်အစား အမြဲတမ်း မှားမှားပြီး 'ကော်နို' ဟုသာ ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

နီတွတ်ဒင်ကလည်း သူ၏ မတော်လိုက်ရသော ယောက္ခမ ကြီးဦးစံခင်၏အသင်းကို မဖြစ်မနေ အနိုင်ယူရခြင်းအားဖြင့် 'ငါ့

ကစားမလား နားမလား

၉၃

အကြောင်းသိစေရမယ်' ဟု ကြုံးဝါးထား၏။

အဲသည်လို အနိုင်ယူချင်စိတ်ပြင်းပြသော တိုက်စစ်မှူးမျိုးလည်း အသင်းမှာ ရှိဖို့လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ညာအစွန်ရှိ ဘက်ခမ်း၏နေရာတွင် ကာလသားခေါင်း ကိုမောင်လုံး၊ ဘယ်အစွန်ရှိ ဂစ်၏နေရာတွင် မောင်ကြည်၊ အလယ်တန်းရှိ ရွှင်ကိန်းနှင့် ပေါစခိုးလ်တို့၏နေရာတွင် စိန်လှနှင့်သံချောင်း။

နောက်တန်းတွင်ကား မောင်ကြီး၊ မောင်ငယ်၊ အမြွှာညီအစ်ကိုနှင့်အတူ ကျောက်ရွှေအောင်ဒင်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးဘသန်းတည်းဟူသော ကျေးလက်အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းလိုက်သောအခါ သဖန်းစုယူနိုင်တက်ဘောလုံးအသင်းသည် လွန်စွာမှအင်အားတောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

ထိုမျှသာမကသေး။ မန်ချက်စတာယူနိုက်တက်အသင်းကြီးတွင် 'ဆိုရှား'လို အစွမ်းထက်သော အရန်တိုက်စစ်မှူးကောင်းများရှိသည့်နည်းတူ သဖန်းစု၏ အရန်တိုက်စစ်မှူးအဖြစ် ရွေးချယ်ခံထားရသူကား မောင်မျိုး။

အသင်းနည်းပြ ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးတုတ်၊ အသင်းအုပ်ချုပ်သူ ဦးလေးသာဒင်၊ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အဘစိန်ကို တညီတညွတ်တည်း တင်မြှောက်ခန့်အပ်လိုက်ကြသည်။

ကိုင်း... ဘာလိုသေးသနည်း။

ဟုတ်ကဲ့၊ အကြီးအကျယ် လိုအပ်နေသည်ကား ‘စပွန်ဆာ’
ပင် ဖြစ်လေသည်။

မန်ချက်စတာယူနိုက်တက်အသင်းကြီး၏ စပွန်ဆာကား
နာမည်ကြီး မိုဘိုင်းဖုန်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်သော ‘Vodafone’ ဖြစ်မှန်း
အားလုံးအသိပင်။

သဖန်းစုယူနိုက်တက်ကကော။ ဒီကိစ္စအတွက် အသင်း
အုပ်ချုပ်သူ ဦးလေးသာဒင်ကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်ကြ၏။ ဦးလေး
သာဒင်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင် (သဖန်းစုရွာ၏ တစ်ဦးတည်းသော
လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သည့်) ဝက်ဆီဖတ်ရောင်းသူ အရီးလေးဒေါ်ကြွယ်၏
အိမ်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေတော့သည်။

အရီးမယ်ကြွေနှင့် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းမှာပင် ဦးလေးသာဒင်
က မျက်နှာကြောတင်းတင်းထားကာ ခါးကို မာန်ပါပါသောက်ရင်း
ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်၏။

ကစားမလား နားမလား

၉၅

“ဒီမယ် ဒေါ်ကြွေ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ရပ်ရေးရွာရေးအတွက် ဘောလုံးကန်ဖို့ နေ့မနား၊ ညမနား ကြိုးစားနေတာ ခင်ဗျားသိတယ် နော်၊ ကျုပ်လေကုန်ခံပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောချင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဘောလုံးအသင်းအတွက် အားကစားဝတ်စုံဖိုးကို ခင်ဗျားပေးရမယ်၊ ရှင်းလား”

ဦးလေးသာဒင်၏ ပြဇာတ်သံပါသော အငေါက်ကို အရိုး ဒေါ်ကြွယ်က ဒေါသမာန်ပါသော အဟောက်ဖြင့် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်၏။

“အောင်မယ်၊ ပြောပုံက လူကို တင်တင်စီးစီးနဲ့၊ ပါးကျိုး သွားချင်သလား ငသာဒင်၊ နင်တို့ဟာ နင်တို့ ဘောလုံးပဲကန်ကန်၊ ဘောပြားပဲကန်ကန် ငါက ဘာကိစ္စ ‘ပက်ဆပ်’ ပေးရမှာတုံး သေချင်း ဆိုးရဲ့”

အရိုးလေးဒေါ်ကြွယ်ကား ပိုက်ဆံကို ‘ပက်ဆပ်’ဟု အသံ ထွက်တတ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ဦးလေးသာဒင်ခမျာ ခုနစ်သံချီဟစ်လိုက်သော အရိုးလေး၏ အသံကြောင့် နောက်သို့ခြေသုံးလှမ်းခန့် ခပ်ယိုယိုလေး ဆုတ်သွား သည်။ သို့သော် ဇွဲတော့မလျှော့။

ခြိမ်းခြောက်တောင်းလို့မှ မပေးလျှင် ချော့မော့ပြီး တောင်း ရလေမည်သာ။ ဦးလေးသာဒင် သေနင်္ဂီဗျူဟာ ပြောင်းချေပြီ။ လေသံကို တိုးညင်းဖျော့ကျစေလျက် မျက်လွှာကိုချပြီး ကံကံယုံယုံဖြင့်-

“ဪ... ဒီလိုသဘောထားလို့လည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲလေ၊ ဒီရွာရဲ့ မျက်နှာဖုံး မိဘအရာထားတော့လည်း ဒေါ်ကြွေက ရွာကျက် သရေဆောင် မိခင်ကြီးအနေနဲ့ ငွေစကြေးစလေးများ လှူဒါန်းမယ် ဆိုရင်ဖြင့်...”

“တော်စမ်း ငသာဒင်ရယ်၊ ပလီစီချောက်ချက်တွေ လျှောက် ပြောမနေစမ်းနဲ့၊ ငါ ထရိုက်မိတော့မယ်”

ခက်ချေပြီ။ ချော့၍လည်းမရ။ သည်တော့ မက်လုံးပေးသည့် ဗျူဟာ ပြောင်းရပြန်သည်။

“အဲဒီလောက်ကြီး ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ စွပ်ကျယ် အင်္ကျီနဲ့ အားကစားဘောင်းဘီ အစုံ၂၀ဖိုးလောက်ပါ၊ ပြီးတော့ အဲဒီ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီတွေပေါ်မှာ ‘ဒေါ်ကြွေ-ဝက်ဆီဖတ်’ဆိုတာကို စာတန်း ထိုးပြီး ကြော်ငြာပေးဦးမှာဗျား”

သည်စကားကိုကြားရတော့မှပင် အရိုးလေး ဒေါ်ကြွေက ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်သည်။ စီးပွားရေးပါလာပြီကိုး။

ဒီတော့မှပင် ဦးလေးသာဒင်လည်း အားတက်လာပြီး စွတ် ပြောတော့သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် နာမည်ကျော် ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းကောင်းရသည်မှာ အားကစားသမားများ၏ ဝတ်စုံပေါ်တွင် သူတို့ကုန်စည်အမှတ်တံဆိပ်ကို ရေးထိုးကြော်ငြာခြင်းကြောင့်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြွေ၏ ဝက်ဆီဖတ်ကိုသာ ဒီနည်းလမ်းဖြင့် ကြော်ငြာ

ကစားမလား နားမလား

၉၇

လိုက်ရလျှင် ပေါက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို မစားရဝေခန်း ပြောပြီး (အရိုးလေး ဒေါ်ကြွေစိတ်ယိုင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်ကို) အလစ်အငိုက်ဖမ်းကာ . . .

“ဆရာတော်ဘုရားကတောင်မှ ဟိုတစ်နေ့ကတင် ကျုပ်တို့အားလုံးကို ခေါ်ပြီး ဒီဘောလုံးပွဲကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်လုပ်ဖို့ မိန့်တော်မူသေးတယ်၊ ဒါ ဆရာတော်အမိန့်ဗျ၊ ခင်ဗျားမယုံရင် ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်ကြည့်ပါလား”

ဆရာတော်ဘုရား၏ နာမည်ကိုသုံးပြီး ခပ်လုံးလုံး ခပ်ဝါးဝါး ဖြင့် ပြီးဖြန်းလိုက်၏။ ဒေါ်ကြွယ်အနေဖြင့် ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ ဆရာတော်ကို သွားမမေးရဲမှန်းလည်း ဦးလေးသာဒင်သိနေသောကြောင့် အပိုင်ဆော်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်တွင် မိန်းမကြီးအတော်များများသည် (၁)စီးပွားတက်ဖို့နှင့် (၂)ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုတည်းဟူသော အချက်နှစ်ချက်ကိုသာ ဦးနှောက်ထဲထည့်တတ်ကြသည်မဟုတ်လား။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ အရိုးလေးဒေါ်ကြွေက-

“အေးလေ . . . ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ အခုတော့ ငါ့မှာ ပက်ဆပ်ဓရိုသေးဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ငါ့တူပြုံးချိုကို မြို့လွှတ်ပြီး ဆိုင်တွေမှာ ပက်ဆပ်သိမ်းခိုင်းရမှာ၊ မနက်ဖြန်ညနေလာယူလှည့်၊ ဟဲ့ စွပ်ကျယ်ပေါ်မှာ ငါ့နာမည်ကို စာလုံးကြီးကြီးရိုက်နော်”

“စိတ်ချစမ်းပါဗျာ၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ ပြုံးချိုဆိုမှ သတ်ရတယ်၊

၉၈

မင်းခိုက်စိုးစန်

အရိုးတူ ပြုံးချိုက အရင်လိုပဲ အသံချဲ့စက်နဲ့ လော်စပိကာ အငှား လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ”

“ဟား.. . ဒါဆို အတော်ပဲဗျ၊ ဘောလုံးပွဲမှာ ကြော်ငြာဖို့ ပြုံးချိုရဲ့ အသံချဲ့စက်နဲ့ လော်စပိကာကိုပါ စပွန်ဆာပေးပါလား။ ဘောလုံးကို ဟောဒီရွာနီးချုပ်စပ် အားလုံးလာကြည့်မှာဆိုတော့ သူ့ အသံချဲ့စက်ငှားတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်သွား တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘောလုံးပွဲကြေညာဖို့ တာဝန်ကိုလည်း ပြုံးချိုကိုပဲ ပေးရမယ်”

ပြုံးချိုကား မိုက်ကရိုဖုန်းကိုင်ပြီး ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထမင်း မေ့ဟင်းမေ့ ပြောနိုင်သူတည်း။ ထိုအချက်ကို အတွင်းသိဖြစ်သော ဦးလေးသာဒင်က အခွင့်အရေးကို အမိအရ အသုံးချလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။ အရိုးလေး ဒေါ်ကြွေက.. .

“အေး.. . အေး.. . ပြီးရော၊ ပြုံးချိုလာရင် ငါပြောထား လိုက်မယ်”

ဦးလေးသာဒင်ကား အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးသဖွယ် ခေါင်း မော့ရင်ကျော့ပြီး အပြန်ခရီးခြေလှမ်းများကို ကြွားကြွားရွားရွား လှမ်း ခဲ့ချေပြီတည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ မန်ကျည်းပင်ရိပ်
အောက်တွင်လည်း နည်းပြဖြစ်သူ ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးတုတ်က ဆရာ
တော်၏တူဖြစ်သော အောင်ဘုကို ဂိုးသမားအဖြစ် ဝင်ကစားဖို့ စည်း
ရုံးနေသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် မန်ယူဂိုးသမား ရှုမှိုက်ကယ်လို အရပ်
အမောင်းကောင်းပြီး ခြေတံလက်တံရှည်လျားသော အောင်ဘုကို
ဦးဖိုးတုတ် မျက်စိကျနေသည်မှာ ကြာပြီ။ အောင်ဘုက...

‘ဘုန်းကြီး ဆူလိမ့်မယ်’ဟု ပြောကာ တွင်တွင်ငြင်းနေသော
ကြောင့် ခက်နေခြင်းဖြစ်၏။

အောင်ဘုကား သူ့ဘကြီးတော်စပ်သော ဆရာတော်ကို
အသေအလဲ ကြောက်သည်။ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်သည်။
‘ဟဲ့ အောင်ဘု’ဟု ဆရာတော်နှုတ်က တစ်ခွန်းဆိုလိုက်ရုံမျှဖြင့်
အောင်ဘုတစ်ယောက် နေစရာမရှိတော့။

ဆရာတော်၏ သင်္ကန်းရောင်ဝါဝါကို ဟိုးဝေးဝေးမှာ ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် အောင်ဘုတစ်ယောက် မြေကြီးပေါ် ပြားပြား ဝပ်ကာ ဦးချကန်တော့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးတုတ်က-

“ကိုင်း... ဒါဆို ဆရာတော်က သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကော မင်းက ဂိုးသမား လုပ်မှာလား”

“လုပ်မှာပေါ့ဗျ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ အသင်းဥက္ကဋ္ဌ အဘစိန်ကို ဆရာတော်ဆီ လွှတ်ပြီး လျှောက်ခိုင်းထားတယ်၊ ဆရာတော်ဘယ်လိုမိန့်မလဲ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောနေကြစဉ်မှာ ကျောင်းလှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းလာနေသော ဆရာတော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်နားမှ ယိုယိုကလေး လိုက်ပါလာသူကတော့ အဘစိန်။

အောင်ဘုကား ဆရာတော်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မန်ကျည်းပင်အောင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ရုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းကာ မြေပြင်ပေါ် ပြားပြားဝပ်လျက် ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်သည်။ အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ဆရာတော်က...

“ဟဲ့... အောင်ဘု၊ ဒကာစိန်က ငါ့ဆီလာခွင့်တောင်းနေတယ်၊ နင့်ကို ဂိုးဖမ်းခိုင်းမလို့ဆိုပဲ”

“တင်ပါဘုရား”

ကစားမလား နားမလား

၁၀၀

“နင်ကော စိတ်ပါသလား”

“တင်ပါ့ ဘုရား”

“အေး.. . ဒါဆိုလည်း ကစားပေါ့။ ကျိုးဟယ် ပဲ့ဟယ်တော့ မဖြစ်စေနဲ့၊ သတိထား”

ဆရာတော်က ဒီလောက်ပဲပြောပြီး ပြန်ကြွသွား၏။ အသင်း နည်းပြကြီး ဦးဖိုးတုတ်ကတော့ ပြုံးလျက်။

ထိုစဉ် ဦးလေးသာဒင်ကလည်း ကျောင်းဝင်းထဲ လှမ်းဝင် လာရင်း သူ့ကိစ္စအောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း သင်္ကေတအဖြစ် လက်မ ထောင်ပြ၏။

ဦးဖိုးတုတ်ကလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ပြန်ပြီး လက်မ ထောင်ပြလိုက်လေသည်။

(လေး)

အများက မျှော်လင့်တောင့်တနေကြသော ဘောလုံးပွဲကား စပေတော့မည်။ နည်းပြကြီးဦးဖိုးတုတ်၏ နှစ်လကြာခန့် 'ထွေခီ' ပေးခြင်းကို ခံထားရသော သဖန်းစုယူနိုက်တက်အသင်းကတော့ အားမာန်အပြည့် ဖြစ်နေချေပြီ။

စလောင်းမှ ကြည့်ခဲ့ရသော မန်ယူအသင်း၏ ကစားကွက် များကလည်း မျက်စိထဲမှ မထွက်သေးသောကြောင့် 'ငါသာဆိုလျှင် ဘယ်လိုကန်လိုက်မယ်'ဟု စိတ်ကူးဖြင့် ခြေစွမ်းပြ၍ ကောင်းနေကြဆဲ။

သဖန်းစုနှင့်ထိန်ပင်ကုန်းရွာနှစ်ရွာကြားတွင်ရှိသော လယ် ကွင်းကြီးကိုလည်း ဘောလုံးကွင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး စည်းတွေတာ၊ ဝါးလုံးတိုင်များဖြင့် ဂိုးတိုင်ထောင်ထားပြီးပြီ။

အထူးတန်းပွဲကြည့်စင်နေရာတွင်လည်း ဆရာတော်နှင့်ဟာကွ ရွာနှစ်ရွာစလုံးမှ လူကြီးများထိုင်ရန် ကနားဖျင်းမဏ္ဍပ်ထိုးထားပြီးပြီ။ ပြုံးချို၏အသံချဲ့စက်နှင့် လော်စပီကာကိုလည်း မနက်စောစော

ကစားမလား နားမလား

၁၀၃

ကတည်းက တပ်ဆင်နေရာ ချထားပြီးနေလေပြီ။

ကြေညာမည့်သူထိုင်ဖို့နေရာကိုလည်း အကွက်အကွင်း ကောင်းကောင်းမြင်ရနိုင်စေရန်အတွက် ကုက္ကိုပင်ပေါ်တွင် လင့်စင် ထိုးပေးထားပြီး အကိုင်းအခက်များကိုပါ ရှင်းလင်းပေးထား၏။

ပြုံးချိုကား မွန်းမတည့်ခင်ကတည်းက ထိုလင့်စင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး နေရာယူထားပြီး နေနှင့်လေပြီ။ လူချည်းသက်သက်ကား မဟုတ်။ ချက်အရက်နှစ်လုံး၊ ရေတစ်အိုး၊ အမြည်းအပြည့်အစုံနှင့်အတူ အပေါ့သွားရန် ဝါးကျည်တောက်တစ်ခုပါယူပြီး လင်စင်ပေါ် တက် သွားရာ ပြန်ကိုဆင်းမလာတော့ချေ။

နောက်ပြီး ချက်အရက်သံလေးထွေထွေဖြင့် . . .

“ဟဲလို . . . တက်စတင်း . . . ဝမ်း တူး သရီး”

စသည့် ဘာညာတွေ အော်လိုက်၊ တံတေးသိန်းတန်သီချင်း တွေ ဖွင့်လိုက်နှင့် လုပ်နေ၏။ သူ့လော်စပိကာသံကြောင့် ရွာနီးချပ် စပ်မှ ဘောလုံးပွဲကြည့်ကြမည့်သူများ တဖွဲဖွဲ ရောက်စပြုလာသည်။

ပရိသတ်တွေ ရောက်လာသော်လည်း ဘောလုံးပွဲကိုကား စ၍ မဖြစ်သေး။ ခိုင်လူကြီးမရှိသေးသည်ကို သတိမမူမိကြပြီကုန် လော။ ခိုင်လူကြီးကား အဘယ်မှာနည်း၊ မည်သူက ခိုင်လူကြီးလုပ် အံ့နည်း။

သည်နေရာတွင် ရောက်နှင့်နေကြသော ထိန်ပင်ကုန်းဘက်မှ သူတို့ရွာသား ဦးလေးပုကို ဒိုင်လူကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ဖို့ အကြံပြုလာ၏။ ဦးလေးပုသည် ယခင်က သဖန်းစုရွာသားဖြစ်သော်လည်း ထိန်ပင်ကုန်းရွာသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ တစ်ဖက်ရွာသို့ ပြောင်းသွားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ရွာနှစ်ရွာစလုံးနှင့် ပတ်သက်နေသူဖြစ်သောကြောင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်သည် သမာသမတ်ကျနိုင်သည်။

နောက်ပြီး ဦးလေးပုကို အနည်းငယ် လူရည်လည်သူဟု ဆိုနိုင်၏။ သူ အသက်အရွယ်အတော်အတန်ရသည်အထိ မြို့ပေါ်က သူဌေးအိမ်တွင် မာလီလုပ်ဖူးသူဖြစ်ရာ အတွေ့အကြုံ အတန်ငယ် ကြွယ်ဝသည်။

တယ်လီဗေးရှင်းခလုတ်ကို 'လမုကွန်ထိုး'ဟု ခေါ်သော အရာဖြင့် ဖွင့်တတ်၊ ပိတ်တတ်သည်။ တယ်လီဖုန်းကို လမုအယွင်း

ကစားမလား နားမလား

၁၀၅

မရှိအောင် ခလုတ်နှိပ်ပြီး ဆက်တတ်သည်။ မော်တော်ကားကိုပင် အနည်းငယ် မောင်းနှင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရလေသည်။

တစ်ခါက ကပ္ပိယကြီး ဦးဖိုးတုတ်ကိုယ်တိုင် ဆရာတော် မှာလိုက်သောစကားကို ရန်ကုန်ရှိ ပွဲရုံဆီသို့ အကြောင်းကြားပေးရန် ကိစ္စရှိသောကြောင့် အုတ်ဖိုမြို့ပေါ်သို့ သွားခဲ့ရသေးသည်။ အဲဒီ တုန်းက ဦးလေးပုကိုယ်တိုင် သူ့သူဌေးအိမ်က တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆရာတော်တူဆီသို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးလေးပုက ဖုန်းနံပါတ်များကို ခပ်သွက်သွက်လှည့်လိုက်ပြီး-
'ဟဲလို'ဟူသော စကားလုံးကို မြို့ကြီးသားတို့ လေယူလေ သိမ်းအတိုင်း မဝိတဝီနှင့် အသံရှည်ရှည်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ရွတ်လိုက်သည်။

(တယ်လီဖုန်းကိုလည်း အချိန်ပြည့် လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး ပြော နေသည်မဟုတ်ဘဲ) ဦးခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းငဲ့ပြီး ပခုံးကြား တွင် တယ်လီဖုန်းကိုညှပ်ကာ စတိုင်ထုတ်တတ်သေးလေရာ ကပ္ပိယ ကြီးအနေဖြင့် ဦးလေးပုကိုကြည့်ပြီး 'ငါတို့ကောင်ကြီး တယ်ဟုတ် နေပါပေါ့လား' ဟု ကျိတ်ပြီး ကြွေခဲ့ဖူးကြောင်းကို နောင်တွင် ပြန် လည်ဝန်ခံလေသည်။

ဦးလေးပုက ဆရာတော်၏တူကို. . .

“ဆရာတော်က မှာလိုက်တယ်၊ ဒီနှစ် ကထိန်ခင်းဖို့လာတဲ့

အခါကျရင် ဒုလ္လဘသင်္ကန်းဝတ်မယ့် လူတွေကိုလှူဖို့ အချို့ရည်ဘူး တွေနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးလေးတွေ၊ ဆပ်ပြာအမွှေးတုံးတွေ ပိုယူခဲ့ပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်မှ နားထောင်သူက နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ‘ဟုတ်ကဲ့’ ပြီးသွားသောအခါ ဆက်ပြောစရာ စကားမရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ဦးလေးပုက ကြောင်အအဖြစ်သွားပြီး ဘာထပ်ပြောရမှန်းမသိတော့ သောကြောင့် ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်သည်။

ဖုန်းချလိုက်ရသော်လည်း ဦးလေးပု၏ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လစ်ဟာသလိုလို ခံစားနေရသည်။ သူ၏တယ်လီဖုန်းပြောခြင်းတည်း ဟူသော အမှုကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံးသည် ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိသေးဘဲ လုပ် စရာတစ်ခုခု မေ့ကျန်နေသေးသည်ဟု မသိစိတ်က နှိုးဆော်နေ၏။

ငါ ဘာမေ့ကျန်ခဲ့သလဲ၊ ငါ ဘာမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ။ ဦးလေးပု အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစား၏။ နောက်ဆုံး သူ ဉာဏ်အလင်းပွင့် သွားသည်။

ဦးလေးပုက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး စော စောက နံပါတ်ကိုပင် ထပ်မံ၍ လှည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူက လာထူးသောအခါ...

‘ဒါပဲနော်’ဟု ပြောပြီး ဂလောက်ခနဲ ချက်ချင်းဖုန်းပြန်ချ

ကစားမလား နားမလား

၁၀၇

လိုက်၏။ စောစောက ဖုန်းချခါနီးတွင် ပြောဖို့မေ့ကျန်ခဲ့သော 'ဒါပဲ
နော်'ကို အခုမှပင် ထပ်မံဖြည့်စွက်လိုက်ရလေတော့သည်။

သည်မျှအထိ လူရည်လည်သော ဦးလေးပုတည်း။ ခေသူ
မဟုတ်ချေ တကား။

တစ်ခါကဆိုလျှင် ဦးလေးပုသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်အထိ
တက်၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ပုဂ္ဂလိက စီးကရက်စက်ရုံတစ်ရုံတွင်
အစမ်းခန့် ဖြန့်ချိရေးလုပ်သားအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကို စီးကရက်လိုက်လံဖြန့်ချိသော အရောင်း
ဝန်ထမ်းများနှင့် မော်တော်ယာဉ်များရှိသည်။ ဦးလေးပုက စီးကရက်
ပို့သည့် ကားတစ်စီးတွင် ယာဉ်နောက်လိုက်။

ကားမောင်းသူက လက္ကားပေးဖို့ အော်ဒါမှာထားသောဆိုင်
များ၊ စတိုးများ၊ ဈေးများဆီသို့ မောင်းရသည်။ အရင်တစ်ခေါက်က
ကုန်ကြွေးချန်ထားသော ဘောက်ချာကိုပြု၍ ပိုက်ဆံသိမ်းရသည်။
လက်ကျန်စာရင်းနှင့်တိုက်ရသည်။ ထပ်မှာသော စီးကရက်ဘူးအရေ
အတွက်ကို ချပေးရသည်။

ဒီအလုပ်တွင် ဦးလေးပုက စီးကရက်ပုံးကြီးများကိုထမ်း၍
ကားမောင်းသူ ပို့ပေးသော ဆိုင်များသို့ သွားရ၏။ နောက်ပြီး . . .

ကစားမလား နားမလား

၁၀၉

“စီးကရက်ယူဦးမှာလား၊ ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ၊ ဆယ်ဘူး
ဝင်အတောင့် ဘယ်နှစ်တောင့်လဲ၊ ဒါမှမဟုတ် အတောင့်ငါးဆယ်
ဝင် ပါကင်ပုံးလိုက်ယူမှာလား”

စသဖြင့် မေးပြီး ဆိုင်ရှင်ဘက်က ရောင်းအားရှိသလောက်
စီးကရက်ပါကင်ပုံးများ လိုက်ပို့ရမည် ဖြစ်သည်။

ဦးလေးပု ပထမဦးဆုံးဝင်ရသည့်ဆိုင်က ညောင်ပင်လေး
ဈေးတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုင်နေသည့် ဆိုင်ရှင်ကား အသက် ၄၀နီးပါး
ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

ဦးလေးပုက သူ့ဆရာ မော်တော်ယာဉ်မောင်း ခိုင်းလိုက်
သည့် စာရင်းထဲတွင် ဒီဆိုင်အမည် ပါ။မပါ သေချာအောင် ကြည့်
လိုက်၏။ ပါသည်။ ယနေ့ပို့ရမည့်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပို့ရမည့်
အရေအတွက်ကို ရေးမထား။ လေးငါးဆယ်တောင့်စီလား ပါကင်
ပုံးလိုက်လား မသိရ။

ဦးလေးပုက ဆိုင်ရှင်မိန်းမအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး သွက်
လက်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ညီမလေးက ပါကင်လား”

“ဘာရှင်”

ဆိုင်ရှင်မိန်းမ၏ဒေါသက ဦးလေးပုကို နောက်သို့ ခြေဆယ်
လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားစေ၏။ ထို့နောက် ခုနစ်သံချီဟန်ဖြင့် . . .

“ကျုပ် ကလေးနှစ်ယောက် မွေးပြီးသားတော်ရေ၊ ဟွန်းသေခါနီးကြီးက ကိုယ့်အသက်ကိုမှ အားမနာ အရှက်မရှိ မေးရဲလိုက်တာတော်၊ လာစမ်းပါ၊ ပါးကျိုးအောင် ရိုက်လွှတ်လိုက်ချင်လို့ လူကို ဘာများမှတ်နေသလဲ”

ဦးလေးပုကား သူ့ကိုယ်သူ ‘ငါ ဘာများ အမှားလုပ်မိလို့လဲ’ ဟု နားမလည်စွာတွေးရင်း ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်ပြေးလေသတည်း။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးလေးပု အလုပ်ပြုတ်ပြီး ရွာသို့ပြန် ရောက်လာခဲ့လေတော့၏။

ယခု... ထိုဦးလေးပု၊ အနီ ဦးလေးပုက ခိုင်လူကြီးအဖြစ်
တာဝန်ယူလေတော့မည်။ သင့်မြတ်ပေစွတကား။

ခိုင်လူကြီးအတွက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အဆင်
တန်ဆာကို ဆင်မြန်းဖို့ရာ စီစဉ်ရဦးတော့မည်။

ဝီစီကို ရှာ၏။ ရ၏။ အကျီလက်တို့နှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို
ရှာ၏။ ဒါလည်း မခက်ခဲ။ အဆင်ပြေလေသည်။ (အကျီက အလွန်
အမင်းကျပ်နေပြီး ဘောင်းဘီက အလွန်အမင်း ပွချောင်ချောင်
တိုနဲ့နဲ့ ဖြစ်နေသည်တစ်ခုသာ အကြည့်ရဆိုး၏။)

ပြဿနာကား လက်ပတ်နာရီ။ သဖန်းစုတစ်ရွာလုံးတွင်
လက်ပတ်နာရီ ပတ်သူမရှိ။ ဒီရွာကလေးမှာ လက်ပတ်နာရီ ပတ်ရ
လောက်အောင် အရေးတကြီးလည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိ။ တိုင်တပ်
နာရီပင်လျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တစ်လုံး၊ အရိုးဒေါ်ကြွယ်အိမ်မှာ
တစ်လုံး၊ စုစုပေါင်းမှ နှစ်လုံးတည်းသာ ရှိသည်။

ထိန်ပင်ကုန်းမှ လာသူများထံတွင်လည်း လက်ပတ်နာရီ မပါချေ။ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ အားလုံး ခေါင်းခဲနေကြချိန်တွင် ပြုံးချို၏သား အငယ်ကောင် ကမ္ဘာရှားဆိုသော ဆယ်နှစ်အရွယ် ချာတိတ်ကလေးက ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့် ရောက်လာသည်။ ကုက္ကိုပင်ပေါ်ရောက်နေသော အစီအစဉ် တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့် ကြေညာသူကြီးဖြစ်သည့် သူ့အဖေ ပြုံးချိုကို လာရှာခြင်းဖြစ်ပုံရ၏။

အဲသည်မှာတင် အားလုံး၏ မျက်စိအကြည့်တွေက ကမ္ဘာရှား၏ လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တစ်ရွာလုံး အော့ကြောလန်ရအောင် ဆိုးလွန်းပေလွန်းသည့် ကမ္ဘာရှား။ မနှစ်က ထူးထူးခြားခြား မထင်မှတ်ထားပါဘဲ လေးတန်းအောင်ပြီး ငါးတန်းတက်ရသဖြင့် အဘွားလေးဖြစ်သူ အရိုးဒေါ်ကြွေက သူ့မြေးကမ္ဘာရှားကို ပလတ်စတစ်ဓာတ်ခဲနာရီလေးတစ်လုံး ဆုချထားသည် မဟုတ်လား။ ကြည့်လော့ . . . ။

“ကဲဟေ့ . . . လက်ပတ်နာရီကိုတော့ တွေ့နေပြီ တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီကလေးကို ချောမော့ပြောပြီး နာရီကို ချွတ်ယူလိုက်စမ်းကွာ”

အဘစိန်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြောချလိုက်သော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်။

အဲဒီလောက်ဆိုးသွမ်းရာတွင် နာမည်ကြီး အော့ကြောလန်

ကစားမလား နားမလား

၁၁၃

ကလေး၏ လက်မှန်နာရီကို အဘယ်သူရဲကောင်းသည် ဖြုတ်ယူဝံ့အံ့နည်း။ နောက်ဆုံးတွင် . . .

“ကဲ ကဲ ဒီချာတိတ်ရဲ့အဖေ ပြုံးချို့ကို သွားခေါ်စမ်းကွာ၊ ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ခဏဆင်းခဲ့ဦးလို့ ပြောလိုက်”

အရက်ကလေး မူးစပ်မူးစပ်နှင့် ပြုံးချို့တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ဆိုလျှင်ပဲ အားလုံးက အကျိုးအကြောင်းဝိုင်းပြောပြီး သူ့သားလက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ဖြုတ်ခိုင်းရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကမ္ဘာရှားကလေး၏ ပလတ်စတစ် လက်ပတ်နာရီကား ခိုင်လူကြီး အသစ်စက်စက် ဦးလေးပု၏ လက်ဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရလေပြီ။ ဆယ်နှစ်သားလေး ကမ္ဘာရှားကတော့ ‘ဤကမ္ဘာလောကကြီးကား ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း လောကကြီးပေတကား’ ဟူသော နာကြည်းခံပြင်းသည့် စိတ်နှလုံးဖြင့် လူကြီးများအုပ်စုကို ပေစောင်းစောင်း ကြည့်ရင်း မကျေမနပ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အပူတစ်ခု ငြိမ်းရုံရှိသေးသည်။ နောက်ထပ်အပူတစ်ခု ထပ်ဆင့်လာပြန်လေသည်။ စည်းကြပ်ခိုင်ကိစ္စ။

စည်းကြပ်ခိုင်နှစ်ယောက်အဖြစ် ထိန်ပင်ကုန်းမှ ရပ်မိရပ်ဖတစ်ဦးနှင့် သဖန်းစုမှ တစ်ဦးတို့ကို ရွေးချယ်ခန့်ထားလိုက်ကြခြင်းဖြင့် အဆင်ပြေသွားသော်လည်း စည်းကြပ်ခိုင်ကိုင်ဖို့ အလုံလောက်ဖြစ်နေသည်။

“ဒိုင်လူကြီးတွေကိုင်ဖို့ အလံကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အဘစိန်၏မေးခွန်းကို မည်သူကမှ မဖြေနိုင်ကြ။ အတန်ကြာမှ ဦးလေးသာဒင်က. . .

“တစ်ထောင့်ထွာလောက်ရှိတဲ့ တုတ်နှစ်ချောင်းမှာ လေးထောင့်ပိတ်စ ချည်ပေးလိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲဥစ္စာ”

“ဘယ်မလဲ ပိတ်စ”

အားလုံးမစဉ်းစားတတ်တော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ကုတ်နေမိကြတော့သည်။ ခဏအကြာတွင် ကပ္ပိယဦးဖိုးတုတ်က. . .

“နေဦး အကြံရပြီ၊ ဟဲ့ကောင် မောင်လုံးနဲ့ ငကြည်၊ ဓမ္မာရုံကို သွားစမ်း၊ တရားပွဲလုပ်ရင်သုံးတဲ့ အလံတွေရှိတယ်၊ နှစ်ခုလောက် ဖြုတ်ခဲ့စမ်းကွာ”

ဘယ်လောက်ပြောင်မြောက်သည့် အကြံဉာဏ်ပေနည်း။ ကြည့်လော့၊ စည်းကြပ်ခိုင်နှစ်ယောက်ကိုင်သည့် အလံများက အနီရောင်၊ ပန်းရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အဝါရောင်၊ အပြာရောင် အတန်းလိုက် အကန့်လိုက်ဖြင့် အရောင်ခြောက်မျိုး အသွယ်သွယ်ခြယ်လှယ်ကာ တင့်တယ်ချင်တိုင်း တင့်တယ်နေချေပြီကော။

အားလုံးက ကပ္ပိယကြီးဦးဖိုးတုတ်၏ ဉာဏ်စွမ်းကို အံ့သြချီးမွမ်းနေကြစဉ်မှာပင် သဖန်းစုယူနိုင်တက်၏ ရှေ့တန်းဟိုက်စစ်မှူး နီတွတ်ဒင်တစ်ယောက် အပြေးအလွှားရောက်လာ၏။

ကစားမလား နားမလား

၁၁၅

ထို့နောက် နိတွတ်ဒင်က သဖန်းစုနည်းပြ ကပွိယကြီး ဦး
ဖိုးတုတ်ကို အသာလက်တို့ပြီး တခြားသူတွေနှင့်ဝေးရာဆီသို့ ခေါ်
ထုတ်သွားသည်။ နှစ်ယောက်ချင်းရှိကာမှ...

“ဘဒွေး... ပြဿနာတော့တက်နေပြီဗျ”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယာစင်ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့သဖန်းစုယူနိုင်တက်အသင်း
ဝတ်စုံကို သူ လုံးဝမဝတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဇွတ်ငြင်းနေတယ်”

“ဟေ... ဒီကောင် အခုဘယ်မှာလဲ၊ ငါ ခုချက်ချင်း လိုက်
ရှင်းမယ်၊ ဘယ်နှယ်ကွာ”

နည်းပြကြီး ဦးဖိုးတုတ်ကား ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်
နှင့်ပင် သူ့အသင်းသားများရှိရာဆီသို့ ချီတက်သွားလေ၏။

ဦးဖိုးတုတ်ရောက်သွားချိန်တွင် သူ့ဘောလုံးအသင်းသားများကား သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် မှီသူမှီ၊ လှဲသူလှဲ ကန်သင်းရိုးကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်သူအိပ်၊ ဆေးလိပ်ဖွာသူဖွာ၊ စကားပြောသူပြောနှင့် တသောသော ဖြစ်နေကြသည်။

သဖန်းစု ဘောလုံးသမားအားလုံးကတော့ အရိုးလေးဒေါ်ကြွေ စပွန်ဆာပေးထားသော စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် အားကစားဘောင်းဘီအနီရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

မဝတ်ဆင်သူမှာ ကုလားလေးယာစင် တစ်ယောက်တည်း။ သူက အားကစားဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပြီး အပေါ်ပိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ပုဆိုးကို ကွင်းသိုင်းထား၏။ နည်းပြကြီးဦးဖိုးတုတ်က...

“ဟဲ့ကောင် ယာစင်၊ မင်းက ဘာသဘောနဲ့ အသင်းဝင်စုံကို မဝတ်ချင်တာလဲကွ၊ မင်းကို တစ်သင်းလုံးက အားထားနေလို့ လူပါးဝချင်တာလား”

ကစားမလား နားမလား

၁၁၇

တိုက်စစ်မှူး ကုလားလေးယာစင်ကား မျက်နှာကလေး
ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်...

“ဟရေ ဘဒ္ဒေနော၊ ချွန်ဒေါ့ကို အဲဒီလို မဆူပါနဲ့ဆပ်၊
ဟောဒီ စွပ်ကျယ်ပေါ်က စာကိုလည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ ဒီမှာ ‘ဒေါ်ကြွေ
ဝက်ဆီဖတ်’တဲ့။ အားရိုးရိုး ဝက်ဆီဖတ်ကြော်ငြာတဲ့အင်္ကျီကို ကုလား
ဘယ်လိုဝတ်ရမလဲ ဆပ်၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

ယာစင်ကား ပြောရင်းပြောရင်း ဝမ်းနည်းသံပါလာပြီး သူ့
နဖူးကလေးကို သူ့လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ကာရိုက်ကာ ငိုကြွေးလေတော့
သည်။ နည်းပြကြီးဦးဖိုးတုတ်လည်း သက်ပြင်းကို ချကာချကာဖြင့်
ဦးခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းမိတော့သည်။ မှန်၏။ ကုလားဘက်
ကိုလည်း တစ်ချက်လောက်တော့ ငဲ့ကြည့်သင့်သည် မဟုတ်လား။
နောက်ဆုံး ဦးဖိုးတုတ်က...

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ စွပ်ကျယ်ပေါ်က ဝက်ဆီဖတ်ဆိုတဲ့ စာတန်း
နေရာကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ထုတ်ပေးမယ်ကွာ၊ ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေ
တယ်မဟုတ်လား၊ လုံးဝ မဝတ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ သဘော
ပေါက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

ယာစင်က သဘောတူသဖြင့် စွပ်ကျယ်အလယ်နားလောက်
တွင်ရှိသော ‘ဝက်ဆီဖတ်’ဟူသော စာန်းကို ကတ်ကြေးဖြင့်ဝိုက်ကာ

လွှဲဖြတ်ထုတ်ပစ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒီပြဿနာမှ ပြေလည်မည်မကြံ
သေး၊ ဂိုးသမားအောင်ဘုနှင့် အသင်းခေါင်းဆောင် ကိုမောင်လုံးတို့က
တစ်စုံတစ်ရာပူဆာဖို့ ရည်ရွယ်ထားသော မျက်နှာပေးများဖြင့် နည်းပြ
ကြီး ဦးဖိုးတုတ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြရာ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာတုံး...”

ဦးဖိုးတုတ်က လေသံမာမာဖြင့် ဆီးပြီး ဟောက်လိုက်သည်။
ဂိုးသမားအောင်ဘုက...

“ဒီ... ဒီလိုပါ ဘဌေး၊ ဂိုး... ဂိုးသမားအကျီ... အဲဒါ”

“ဘာ... မင်းရဲ့ဂိုးသမားအကျီက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ... ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလေ တီဗွီ
ထဲက ဂိုးသမားတွေကျတော့ အကျီလက်ရှည် ဝတ်ကြတယ်မဟုတ်
လား၊ ကျွန်တော်ကျတော့ တခြားအသင်းသားတွေနဲ့အတူတူ စွပ်
ကျယ်ကြီးပဲ ဝတ်ထားရတော့ ဂိုးသမားမှန်း မသိမှာစိုးလို့၊ အဲ...
အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို အကျီလက်ရှည် ပေးဝတ်ပါလားလို့။”

“နင့်မေကလွှား ငါ့မှာ အကျီလက်ရှည်ဆိုလို့ တိုက်ပုံပဲရှိ
တယ်၊ မင်း တိုက်ပုံအကျီဝတ်ပြီး ဂိုးဖမ်းမလား”

“ဟာ... ဘဌေးကလည်း တိုက်ပုံအကျီနဲ့တော့ မကောင်း
ဘူးထင်တယ်၊ ကြယ်သီးပါတဲ့အကျီမဟုတ်ဘဲ ခေါင်းကစွပ်ရတဲ့ဟာ
မျိုးမှ...”

ကစားမလား နားမလား

၁၁၉

အောင်ဘုကား ရွဲ့ပြောလို့ ရွဲ့ပြောမှန်းမသိချေ။ သူလိုချင်သည်ကိုသာ တကျိကျိ ပူဆာနေ၏။ နောက်ဆုံး နည်းပြကြီး ဦးဖိုးတုတ်ကပင် စိတ်လျှော့လိုက်ရပြီး . . .

“ကဲပါကွာ၊ အဘစိန်ဆီမှာ သွားတောင်းချေ၊ ဆောင်းတွင်းကျရင် သူ ဝတ်ဝတ်နေတဲ့ စစ်ဆွယ်တာအဟောင်းကြီး တစ်ထည် ရှိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဆိုရင်ကော ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်ပါတယ် ဘဒွေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် လက်အိတ်လိုသေးတယ်”

“ဘာ လက်အိတ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘဒွေးရဲ့၊ ဂိုးသမားဆိုတော့ လက်အိတ်စွပ်မှ ပြည့်စုံမှာပေါ့လို့”

“ငါတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တာပဲ အောင်ဘုရယ်၊ မင်းဒီလောက်တောင် လက်အိတ်လိုချင်နေရင်လည်း ရွာလယ်က ငမိုးတို့ ကွမ်းယာဆိုင်ကိုသွား၊ သူတို့ ဆီမှာ ထုံးဖျော်တဲ့ ရော်ဘာလက်အိတ် ရှိတယ်၊ အဲဒါပဲ စွပ်ကွာ”

“ဟာ . . . ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ထုံးနယ်တဲ့ လက်အိတ်တော့ မစွပ်ချင်ဘူး ဘဒွေးရာ၊ အောက်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလက်အိတ်က တစ်စုံလုံးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဖက်တည်း ရှိတာ”

အောင်ဘုက ဂျီကျနေသဖြင့် ဦးဖိုးတုတ် မိတ်တိုတို့ဖြင့်

မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဟာ မသိဘူးကွာ၊ သွား သွား မင်းဘာသာ မင်းလုပ်ချင်ရာသာ လုပ်ပေတော့၊ ကဲ ဟိုကောင် မောင်လုံးကကော လာစမ်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ကာလသားခေါင်း မောင်လုံးက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် မရဲတရဲ ပြောသည်။

“ဒီလိုပါ ဘဒ္ဒေး၊ ဟိုဒင်းလေ ကျွန်တော်က ဒီဘောလုံးအသင်းရဲ့ ကပ္ပိတိန် မဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ လိုရင်းကို မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ကပ္ပိတိန်လက်ပတ်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ကပ္ပိတိန်လက်ပတ်. . . တဲ့။ နည်းပြကြီးဦးဖိုးတုတ်ခေါင်းကိုသာ တဗျင်းဗျင်း ကုတ်မိတော့သည်။ အတန်ကြာမှ စိတ်ကူးတစ်ခု ရပြီး. . .

“ဒီလိုလုပ်ကွာ မောင်လုံး၊ ဒီနေ့ည မီးကင်းစောင့်ကျတဲ့သူ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ စုံစမ်းလိုက်၊ သူတို့ ဆီမှာ. . . ”

“ဟုတ်ပြီ ဘဒ္ဒေး၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ အခုပဲ သွားလိုက်မယ်”

ကစားမလား နားမလား

၁၂၁

ကာလသားခေါင်း မောင်လုံးကား ချက်ဆို နားခွက်က မီး
တောက်သူပေတည်း။ ရွာထဲရှိ အရန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ ရုံးခန်းဆီသို့
အပြေးအလွှား ထွက်သွားသည်။

မောင်လုံးပြန်လာသောအခါတွင်ကား သူ့လက်မောင်းပေါ်
တွင် အနီရောင် လက်ပတ်တစ်ခုက ကြွားကြွားရွားရွား တပ်ဆင်
လျက်သား ပါလာတော့သည်။ ထိုအနီရောင်ပိတ်စလက်ပတ်ပေါ်
တွင် 'တာဝန်'ဟူသော စာလုံးနှစ်လုံးက ထင်ထင်ရှားရှား။

မောင်လုံးက မီးကင်းတာဝန်မှူးဖြစ်သူ၏ လက်ပတ်ကို
ခဏငှားရမ်းကာ ကပ္ပတိန်လက်ပတ်အဖြစ် ဝတ်ဆင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု သမန်းစု ယူနိုက်တက်အသင်းကား ဘောလုံးကွင်း
ထဲသို့ဝင်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေချေပြီတည်း။

(ငါး)

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ အခုဆိုရင် နှစ်ဖက်ဘောလုံးသမားများ ဟာ ကွင်းထဲကိုဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီပေါ့ဗျာ၊ ကွင်းလယ်ခိုင်လူကြီး ဖြစ်တဲ့ ဦးလေးပုကလည်း နာရီကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပေါ့ခင်ဗျာ။

ဟုတ်ကဲ့၊ အခု ဒီဘောလုံးပွဲကို တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်အစီရင် ခံသွားမှာကတော့ ကျွန်တော် မောင်ပြုံးချိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာဆိုရင် ဟောဒီလို အသံချဲ့စက်နဲ့ လော်စပီကာများကို ဈေးနှုန်း ချိုသာစွာနဲ့ ငှားရမ်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင်နဲ့ ရဟန်းခံ ရှင်ပြုတွေမှာ ကျွန်တော့်လော်စပီကာကိုလည်း ငှားရမ်းအားပေးကြ ပါဦးလို့ ဦးဦး ဒေါ်ဒေါ် ကိုကို မမတို့ကို ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

ဟုတ်ကဲ့ အခုဆိုရင် ဘောလုံးပွဲစဖို့ အချိန်ဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီပေါ့ခင်ဗျာ၊ ခိုင်လူကြီးဦးလေးပုက သူ့ လက်ကနာရီကို တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ သူ

ကစားမလား နားမလား

၁၂၃

ကတော့ တစ်ချိန်လုံး နာရီကိုချည်းပဲ ငဲ့ငဲ့ကြည့်နေတော့တာပဲ ခင်ဗျာ”

ပြုံးချို ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာပင်။ ဒိုင်လူကြီး ဦးလေး ပုသည် နာရီကို တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဟုတ်ဟုတ်ညားညားပတ်ဖူး ပုံမရ။ တစ်ချိန်လုံး သူ့လက်က နာရီကို တကြည့်ကြည့်လုပ်လိုက်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ကလိလိုက် ဖိလိုက် လုပ်နေ၏။

ချက်အသံလွင့်ဌာနမှ ပြုံးချိုကလည်း ဘာမှမည်မည်ရရ ကြေငြာစရာမရှိသောကြောင့် ဒိုင်လူကြီး နာရီကြည့်တာကိုပင် (နှစ် မိနစ်ခြားတစ်ခါလောက်) အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးလုပ်ပြီး အသံလွင့် ကြေညာနေသည်။ (ချက်အသံလွင့်ဌာနဟု ခေါ်ရသည်မှာ ချက်ကို စလိုဗက်ကီးယားနိုင်ငံ အသံလွင့်ရေဒီယိုကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ ချက် အရက်ကလေး ထွေထွေ ထွေထွေဖြင့် မိုက်ကရိုဖုန်းကိုင်ပြီး လျှောက် ကြေညာနေသော ပြုံးချိုကို အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။)

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ နှစ်ဖက်ဘောလုံးသမားများက ကွင်းထဲ ကို ပြေးဝင်လာကြပြီခင်ဗျာ၊ သဖန်းစုယူနိုက်တက်အသင်းက စွပ်ကျယ် အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ဘောင်းဘီအနီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ထိန်ပင်ကုန်း ကတော့ စွပ်ကျယ် အပြာရောင်နဲ့ ဘောင်းဘီအပြာရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကြပါတယ်”

အစီအစဉ်ကြေညာသံနှင့်အတူ သဖန်းစုယူနိုက်တက် နည်း ပြကြီး ဦးဖိုးတုတ်တစ်ယောက် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရင်း ကွင်းထဲသို့ တစ်

ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြေးဝင်သွားကြသည့် သူ့ဘောလုံးသမားများကို ပခုံးပုတ်ကာ နှုတ်ဆက်နေ၏။

နေ့လယ်ကြောင်တောင် ပူပူလောင်လောင်ကြီးထဲတွင် စစ်ဆွယ်တာကြီးဝတ်ပြီး ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေသော ဂိုးသမားအောင်ဘုကို မြင်လိုက်ရတော့ ဦးဖိုးတုတ် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသေးသည်။

နောက် ဂိုးသမားလက်အိတ်ကိစ္စ သတိရသွားပြီး အောင်ဘု၏လက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ (သူ့ဘာသာသူ ဘယ်ကဘယ်လိုရှာကြံထားမှန်းမသိရသော) ဆိုက်ကယ်စီး လက်အိတ်တစ်စုံ စွပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ငါ့လခွေး... ကြံကြံဖန်ကွာ”

ဦးဖိုးတုတ်၏နှုတ်မှပင် ထုတ်ဖော်ညည်းညူရလေသည်။
ထိုစဉ် အစီအစဉ် ကြေညာသူ ပြုံးချိုက...

“ကွင်းထဲဝင်သွားတဲ့ ဘောလုံးသမားတွေနောက်ကို ဒိုင်လူကြီး ဦးလေးပုက ပြေးလိုက်သွားပြီး ကွင်းပြင်ကို ပြန်ထွက်ဖို့ မောင်းထုတ်နေတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ဒိုင်လူကြီးက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက အဝါကတ်ကို ထုတ်ယူပြီး ဘောလုံးသမားတွေကို ကွင်းထဲပို့လိုက်တဲ့ သမန်းစုနည်းပြ ဦးဖိုးတုတ်နဲ့ ထိန်ပင်ကုန်း နည်းပြဦးစံခင်တို့နှစ်ဦးကို အဝါကတ်ပြလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကစားမလား နားမလား

၁၂၅

ကြံကြံဖန်ဖန် ဘောလုံးပွဲ မစသေးခင်မှာပင် အဝါကတ် အပြခံရလေပြီ။ နောက်ပြီး အဝါကတ်ထိသူတွေကလည်း ကစား သမားမဟုတ်။ နည်းပြနှစ်ဦးဖြစ်၏။ ဘောလုံးပွဲစကတည်းက ယဉ် သကိုဆိုသလိုပင်။

“မိဘပြည်သူများ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အစီရင်ခံနေစဉ် အတွင်းမှာပဲ ကွင်းလယ်ခိုင်လူကြီး ဦးလေးပုက ဝီစီကို သုံးကြိမ်သုံး ခါ မှုတ်ပြီး ဘောလုံးပွဲ စတော့မယ်ဆိုတာဟာ မဟုတ်မမှန်ကြောင်း ငြင်းဆိုထားပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ဘောလုံးပွဲစဖို့ရာ အချိန်အတော်အတန် လိုဦးမယ်လို့ ယူဆရမှာပေါ့ခင်ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့ ခိုင်လူကြီးကတော့ နာရီတကြည့်ကြည့်ပဲခင်ဗျာ။ ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ မိဘပြည်သူများကို အစီရင်ခံရမှာဖြင့် ဘောလုံးပွဲဟာ ဆရာတော် ဘုရား ကြွတော်မူလာမှပဲ စတင်မှာပါတဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သိရ သလောက်ဆိုရင် ဆရာတော်ဟာလည်း ဒေဟတ်ကွင်းရွာဘက်ကို ပရိတ်တရား ချီးမြှင့်ရအောင် ကြွသွားတယ်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း သား သတင်းရပ်ကွက်က ဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့ ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ်နှစ်နာရီလောက် စောင့်ရဦးမှာ သေချာတယ် ခင်ဗျာ။ စောင့်မျှော်နားသောတဆင်နေကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီး ခင်ဗျာ။ အခုဆိုရင် ဘောလုံးပွဲစတင်ချိန်ကို ဆရာတော်ဘုရား ပြန်မလာချင်း အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပါပြီ ခင်ဗျား။”

အိပ်မက်အသစ်

ထိုကြေညာချက်ကြောင့် ကွင်းပတ်ပတ်လည်တွင် လာရောက် စုရုံးရန် တာစူနေသော ရွာသူရွာသား ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် ပဲစေ့များကို သွန်မှောက်ချလိုက်သကဲ့သို့ ဝေါခနဲ လူစုပြန်ကွဲသွားကြ ပြန်လေသည်။

ထန်းတောဘက်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်သူက လှည့်သည်။ ဘောလုံးပွဲလာကြည့်သည့် အပျိုချောကလေးများကို ငမ်းသူက ငမ်းသည်။ ပွဲဈေးတန်းကဲ့သို့ မုန့်ဆိုင်ကလေးများကလည်း တသီတတန်း ပင် ဖြစ်နေလေရာ မုန့်ဝယ်စားသူတွေကလည်း မရှား။

ဘောလုံးသမားတွေကလည်း ဆေးလိပ်ဖွာသူဖွာ၊ စကားပြော သူပြော၊ ရယ်မောသူက ရယ်မောနှင့် တသောသော ဆူညံ၍ နေလေ ၏။ ကုက္ကိုပင်ပေါ်မှ အသံချဲ့စက်အသံကလည်း တဂွီဂွီ တကျွီကျွီ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘောလုံးပွဲကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုအားပေးကြ မယ့် မိဘပြည်သူများကို ကျွန်တော် မောင်ပြုံးချိုက သီဆိုဖျော်ဖြေ တင်ဆက်ချင်တာကတော့ . . . ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အနုပညာ ညီအစ်ကို တော်စပ်တဲ့ ဦးစန္ဒရားချစ်ဆွေရဲ့ ‘မွေးလွန်းသည့်ပန်း’ပါ တဲ့ခင်ဗျာ၊ နားသောတဆင်တော်မူကြပါ။ ကျွီ . . . ဂွီ . . . တူနယ်ကဲ့ နယ် မွေးလွန်းသည့်ပန်း မနမ်းဝံ့ပြီ လှလွန်းသည့်ပန်း ကျွီ လျှီ”

အရက်ရှိန်ကလေးရနေသည့် ပြုံးချို၏ ချက်အသံလွင့်ဌာနမှ သီချင်းသံသည် ဘောလုံးကွင်းလုပ်ထားသည့် လယ်မြေကုန်းရိုးခင်

တစားမလား နားမလား

၁၂၇

တန်းကို ဖြတ်သန်းပြီး ရွာတန်းရှည်တစ်လျှောက်လုံးဆီသို့ လွင့်ပျံ
သွားလေတော့သည်။

“ဆရာတော် ပြန်ကြွလာပြီတဲ့ ဟေး. . .”

ရွာထိပ်မှ သတင်းစကားသံသည် တစ်ဦးမှတစ်ဦးဆီသို့ နှုတ်ဆင့်ကမ်းပြီး သယ်ဆောင်ကာ ဘောလုံးကွင်းရှိရာဆီသို့ မဆိုင်းမတွ ရောက်လာလေပြီ။

လူတွေအားလုံး လှုပ်ရွလှုပ်ရွ ပြန်ဖြစ်ကုန်ကြပြန်၏။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီခန့်က သွေးအေးနေသူတို့လည်း တဝုန်းဝုန်း မတ်တပ်ထရပ်ကာ လည်ပင်းကို ဆန့်၍ မျှော်ကြည့်ကြ၏။ စကားစကို အမြန်ဖြတ်ကြ၏။ ထန်းရည်ဆိုင် ရောက်နေသူတို့လည်း ဝရုန်းသုန်းကားပြန်ပြေးလာကြ၏။

လင့်စင်ပေါ်တွင် အရက်ရှိန်ကလေးထွေထွေဖြင့် ငိုက်နေသော ပြုံးချိုသည်ပင်လျှင် လန့်ဖျပ်ကာ အမူးပြေသွားပြီး မိုက်သရီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြန်၏။

“ကျွီ၊ ကျွီ ဟဲလို့. . . တက်စတင် တက်စတင် ကျွီ ဝမ်း

ကစားမလား နားမလား

၁၂၉

တူး သရိုး ကျွဲ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ဆရာတော်ပြန်ကြွလာနေပါပြီ ခင်ဗျား၊ မကြာခင် အချိန်အတောအတွင်းမှာ ဆရာတော်ဟာ အထူးတန်း ပွဲကြည့်စင်မှာရှိတဲ့ တရားပလ္လင်ပေါ်ကို ကြွမြန်းရောက်ရှိလာတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွဲ . . ကျွဲ အဲဒါကြောင့် သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဟိရို၊ ဩတပ္ပ အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်း ဥစ္စာခုနစ်ပါးတို့နဲ့ ပြည့်စုံကြသော သပ္ပရိသအနွယ်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့ကို မနွေးအမြန် လှမ်းကြွခဲ့ကြပါလို့ ကျွန်တော်များ ဒီနေရာကနေ ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား . . . ”

လော်စပီကာမှ ကြေညာသံကို ကြားလိုက်ကြရသော အဘိုးအို၊ အမယ်အိုတို့သည်လည်း ‘အင်း၊ ဆရာတော်ဘုရားကိုလည်း ဖူးရင်း ဘောလုံးပွဲလည်း ကြည့်ရင်း သွားလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့’ ဟု အချင်းချင်း လက်တို့ကာ ယောဂီတဘက် ပခုံးပေါ်တင်၍ တောင်ဝှေးအကူအညီဖြင့် တရွေ့ရွေ့ တစမ်းစမ်း ထွက်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

ပရိသတ်ကား စုံညီလှသည်။ အသက်အရွယ်အရလည်း ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်သား ကလေးငယ်များမှသည် အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ထိ။ ကလေး၊ အပျို၊ မုဆိုးဖို၊ တစ်ခုလပ်မကျန် ရွာတန်းရှည် တစ်လျှောက်လုံးရှိသမျှလူကုန်ထွက်လာပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် ကျိတ်ကျိတ်တိုး နေကြတော့သည်တကား။

ဆရာတော်ကတော့ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်

ပြိုင်နက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြော။

“ကဲ ကဲ၊ အားလုံး ငါးပါးသီလယူကြ” ဟု မိန့်လိုက်၏။ ဒီတော့မှပင် ပြုံးချိုလည်း လင့်စင်ပေါ်မှ မိုက်ကရီဖုန်းကို မိုက်ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့်ဆက်ကာ အောက်သို့ချပြီး ဆရာတော်၏ရှေ့နားတွင် တပ်ဆင်ပေးရသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ အဘစိန်၊ ဦးဖိုးတုတ်၊ ဦးစံခင်တို့ လူကြီးပိုင်းများက-
‘ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ ကာယကံ ဝစီကံ’ ဟု အစချီပြီး တိုင်ပေးလိုက်သည့် သီလယူသံကို လာရောက်အားပေးကြသော ပရိတ်သတ်များကပါ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သူထိုင်၊ ပုဆစ်တုပ်သူတုပ်ဖြင့် လိုက်လံ ရွတ်ဆိုကြလေရာ ဘောလုံးကွင်းတစ်ကွင်းလုံး ‘ဩကာသ’ သံဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

အခုနေ တခြားက ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက်သာ ဒီရွာသို့ အလည်လာရောက်ခိုက်နှင့်ကြုံပါက ‘ဒီရွာက ဘုန်းကြီးနဲ့ ဒကာဒကာမတွေဟာ ဘာအကြောင်းရှိလို့ လယ်ကွင်းထဲထွက်ပြီး ရွာလုံးကျွတ် သီလပေးတရားနာနေတာပါလိမ့်’ဟု စဉ်းစားရခက်သော အူကြောင်ကြောင် ပုစ္ဆာအကြီးကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။

နောက်ဆုံး ငါးပါးသီလယူပြီး၍ ဆရာတော်ရွတ်ဆိုသော ‘တိသရဏေန သဟ ပဉ္စသီလံ သာဓုကံ ကတ္တာ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ’ ဟူသော စကားကို...

ကစားမလား နားမလား

၁၃၁

“အာမဘန္တေပါ အရှင်ဘုရား”

ဘောလုံးကွင်းတစ်ကွင်းလုံးက တဝေါဝေါအသံဟိန်းအောင်
ရွတ်ဆိုပြီး ပြားပြားဝပ် ဦးချကန်တော့လိုက်ကြတော့သည်။

ဘောလုံးသမားများနှင့် နည်းပြတို့၏ရင်ထဲမှာလည်း
‘ဘောလုံးကန်ရတော့မယ်’ဟူသော အသိဖြင့် တက်ကြွပျော်ရွှင်သွား
ကြ၏။ သို့သော် ဆရာတော်၏ ‘အဟမ်း အဟမ်း’ ဟူသော နောက်
ဆက်တွဲ ချောင်းဟန်သံနှင့်အတူ . . .

“ကိုင်း . . . ငါးပါးသီလနဲ့တကွ သရဏဂုံသုံးပါးကို ဆောက်
တည်လို့ပြီးတဲ့နောက် ဘုန်းကြီးအခုဟောမယ့် တရားတော်က ‘သတိ
မဂ္ဂင် ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်’ဆိုတဲ့ တရားပါပဲ ပရိသတ်၊ ကိုင်း ဘာနဲ့ယှဉ်ရမယ်”

“ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ရမှာပါ ဘုရား”

ဘောလုံးကွင်းတစ်ကွင်းလုံးရှိ ပရိသတ်က ပြိုင်တူဖြေလိုက်
ကြလေသည်။ ‘ကန်ရပြီဟဲ့’ ဟု အားခဲထားသော နည်းပြနှစ်ဦးနှင့်
ဘောလုံးသမားတို့ကား ခွေခနဲ ပစ်လွဲလိုက်ချင်စိတ် ပေါ်သွားကြ
လေတော့၏။

သို့သော် . . . ဘာတတ်နိုင်မှာနည်း။ ဘာမှမတတ်နိုင်မည့်
အတူတူတော့ ဆရာတော်၏ တရားကို ဆုံးအောင်သာစောင့်ပြီး
နာယူဖို့ပဲရှိတော့သည်လေ။

ကံကောင်းသွားသည့်အချက်က ဆရာတော်၏ ဟရားကား

ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး မျှော်လင့်ထားမိသလောက် မရှည်လျားလှ။ ထမင်း
အိုးတစ်လုံးကျက်ခန့် အကြာမှာပင် တရားနိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်
ကို ရောက်လေတော့သည်။

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

တရားနာပရိသတ်၏ သာဓုခေါ်သံအပြီးတွင် ဆရာတော်က-

“ကိုင်း . . . ဒကာကြီးတို့ကိစ္စကို ဆက်ကြပေဦးတော့” ဟု
အခွင့်ပေးသနားတော်မူလိုက်လေရာ နှစ်ဖက်အသင်းမှ ဘောလုံး
သမားအပေါင်းတို့သည် . . .

‘ဟေး’ခနဲ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ရင်း ဘောလုံးကွင်း
ထဲသို့ပြေးဝင်သွားကြတော့သည်။ ကွင်းလယ်ခိုင်လူကြီး ဦးလေးပုနှင့်
စည်းကြပ်ခိုင် နှစ်ယောက်တို့ကလည်း သူတို့နောက်မှ ခုန်ဆွခုန်ဆွ
ပြေးလိုက်သွားရာ (အကြောင်းမည်မည်ရရ မရှိပါဘဲ) ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်
မှုတ်လိုက်သည့် ခိုင်လူကြီး ဝီစီသံသုံးချက်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့
သည်။

“ခို . . . ခို . . . ခို”

ဘောလုံးပွဲကား တကယ်စချေပြီတည်း။

(ခြောက်)

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် သမန်းစုက မြောက်ဘက်
ဂိုးစည်း၊ ထိန်ပင်ကုန်းက တောင်ဘက်ဂိုးစည်းမှာ အသီးသီးနေရာ
ယူထားကြပါတယ် ခင်ဗျား၊ စပေးဘောကို ထိန်ပင်ကုန်းက ကန်ရ
တယ် ခင်ဗျ”

“ထိန်ပင်ကုန်းက အပေးအယူလုပ်ပြီး သယ်လာတယ်၊
သမန်းစုက မောင်ကြည်က အတင်းဝင်ဖျက်တယ် ခင်ဗျ၊ မရဘူး၊
ဘောလုံးက ထိန်ပင်ကုန်းခြေထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ထိန်ပင်ကုန်း
ညာအစွန်ကနေ ကန်တင်လိုက်တယ်၊ ထိန်ပင်ကုန်း ရှေ့တန်းတိုက်
စစ်မျှား စောကြီးရတယ်၊ ပယ်နယ်တီဧရိယာအစပ်ကို ဆွဲပြေးပြီ၊ ပြေးပြီ”

“သမန်းစုခံစစ်မျှားက ဆီးပြီးဖျက်ရာမှ ဘောလုံးကို နှစ်
ယောက်ဆိုင်ပြီး ကန်မိလို့ ဘောလုံးပိန်ရှုံ့သွားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နိုင်
လူကြီးက ဝီစီမှုတ်ထားတယ် ခင်ဗျ၊ ဖောင်းဘောပါတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဖောင်း
ဘောပါ၊ ဘောလုံးကို ပါးစပ်နဲ့မှုတ်ပြီး ပြန်ဖောင်းရမှာဖြစ်တဲ့အတွက်

ဒီဘောလုံးကို ဖောင်းဘောအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါတယ်”

ဘောလုံးပွဲစကတည်းက ထိန်ပင်ကုန်းဘက်က တောက်လျှောက်ဖိထားသည်။ သဖန်းစုယူနိုင်တက်အသင်းဘက်က ကစားကွက်တည်၍ မရသေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကပ္ပိယကြီး ဖာဂူဆန်ဖိုးတုတ်တစ်ယောက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်ချေပြီ။

ဘောလုံးကွင်းစပ်တစ်လျှောက် ဟိုဘက်ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်ပြေးလိုက်ဖြင့် အော်ရင်းဟစ်ရင်း သားအကြီးရေနှစ်ပြီး သားငယ်ကို စွန်ချီခံရသော မပဋ္ဌာကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

“သဖန်းစုက ယာစင်ခင်ဗျ၊ ယာစင်ရတယ်၊ ထိန်ပင်ကုန်းနောက်တန်းလူတစ်ယောက်ကို လိမ်တယ်၊ ရတယ် ခင်ဗျ၊ ထိန်ပင်ကုန်း ခံစစ်မှူး ငတိုးက အတင်းဝင်ဖျက်တယ်၊ ယာစင်က နီတွတ်ဒင်ကို ထိုးပေးလိုက်တယ်၊ နီတွတ်ဒင်ဘောလုံးကို ဆွဲပြေးပြီခင်ဗျ၊ ဆွဲပြေးပြီ၊ ထိန်ပင်ကုန်းက သုံးယောက်လောက်စုပြုံပြီး နီတွတ်ဒင်ဆီက ဘောလုံးကို တရကြမ်းဝင်ဖျက်တယ်၊ ဘောလုံးက ပျက်ပြီး ထိန်ပင်ကုန်းအသင်း ခြေထောက်ထဲ ပြန်ပါသွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိန်ပင်ကုန်းက ကစားပုံကတော့ ကြမ်းသည်။ နီတွတ်ဒင်ကို သုံးယောက်ခန့်ဝိုင်းပြီး ဘောလုံးရောလူပါ သိမ်းကျုံး၍ ရိုက်ငြင်းဖြစ်သည်။

နီတွတ်ဒင်ကား ပယ်နယ်တီဧရိယာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်

ကစားမလား နားမလား

၁၃၅

ပုံလျက်သားလဲလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ဒိုင်လူကြီးကလည်း ပြစ်ဒဏ်
ဘောမပေး။

အဘယ်မှာ ပေးအံ့နည်း။ နီတွတ်ဒင်အား ထိန်ပင်ကုန်း
ဘောလုံးသမားတို့ဝိုင်းပြီး လူချသည်ကို ဒိုင်လူကြီးမမြင်လိုက်ချေ။
အကြောင်းမှာ ဒိုင်လူကြီးသည် သူ့လက်ပတ်နာရီကိုသာ ငဲ့ကြည့်
ငဲ့ကြည့် လုပ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။

ထိန်ပင်ကုန်းနည်းပြ ဦးစံခင်ကလည်း ကွင်းထဲမဝင်ခင်
ကတည်းက သူ့ဘောလုံးသမားများကို. . .

“သဖန်းစုက နီတွတ်ဒင်ဆိုတဲ့အကောင် သိပ်လူပါးဝတယ်၊
ငါ့သမီးကိုမှ စော်စော်ကားကား ရည်းစားစကား လိုက်ပြောရတယ်
လို့ ဟင်း. . . ဒီကောင့်ကို မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင်
သင်ခန်းစာပေးလိုက်ကြ” ဟု မှာထားသည်ဆို၏။ သိပ်တောင်
မြှောက်ပေးစရာမလို။ ထိန်ပင်ကုန်း ဘောလုံးသမားတွေထဲမှာ ထွေးလှ
ကို ချိန်နေသော ရည်းစားလူဖက် သုံးလေးယောက်ခန့်ပါလေရာ
နီတွတ်ဒင်၏ခြေထောက်ထဲသို့ ဘောလုံးရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်
နက် တအားပြေးပြေးပြီး လူရာ ဘောလုံးကိုပါ သိမ်းကျုံးပစ်ရိုက်
ကြလေသည်။

အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားသော ဖာဂူဆန်ဦးဖိုးတုတ်က
ကွင်းဘေးစည်းအစပ်မှ လှမ်းသတိပေးသည်။

အိပ်မက်အသစ်

“ဟေ့ကောင်... နီတွတ်ဒင်၊ ဘောလုံးကို ကိုင်မကစားနဲ့၊
မင်းဆီ ဘောလုံးရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ထုတ်”

အခြေအနေရ နီတွတ်ဒင်က ညာဘက်အစွန် ထွက်ထွက်ပြီး
ကစားနေရသည်။ ကွင်းလယ်မှာ လူနှင့်ဘောလုံးအတူရှိနေလျှင်
မလွယ်။ တစ်ချို့မဟုတ် တစ်ချို့မိပြီး ကျိုးသွားနိုင်သည်။ အနီကတ်
တွေ၊ အဝါကတ်တွေ၊ ဘောလုံးပွဲ အနိုင်အရှုံးတွေက နောက်တစ်ကိစ္စ။

လောလောဆယ်မှာကို ခြေထောက်ကျိုးသွားလျှင်မလွယ်။
ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်သည့် ဆရာဝန်ရှိသည်လည်းမဟုတ်။ တောသား
တွေဖြစ်သောကြောင့် ဆေးရုံတက်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဒုက္ခအကြီးကြီး ဖြစ်
သည်။ မိုးကျချိန် လယ်ပြန်မထွန်နိုင်လျှင် အလုပ်က ပျက်ဦးမည်။

ဒါတွေကိုတွေးရင်း ဖာဂူဆန်ဦးဖိုးတုတ် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေ
၏။ နီတွတ်ဒင်ကို ညာအစွန်ထွက် ကစားခိုင်းထားသောကြောင့်
စည်းတစ်လျှောက် ဆွဲပြေးနိုင်သည်။ ထောင့်ဖြတ်အမြင့်ဘောများ
ကန်တင်ပေးနိုင်သည်။ အတော်အသင့်တော့ လူချခံရတာ သက်သာ
သွားနိုင်၏။ ညာကွင်းလယ် ကစားသမား ကာလသားခေါင်း မောင်လုံး
ကို အတွင်းသို့ပြန်ဝင်ပြီး နောက်ချန်တိုက်စစ်မှူးအဖြစ် ကစားခိုင်း
လိုက်သည်။ အခြေအနေကတော့ သဖန်းစုဘက်မှ ရင်တမမ။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် နီတွတ်ဒင် ကန်တင်လိုက်တဲ့
ဘောလုံးကို ထိန်ပင်ကုန်း ခံစစ်မှူးငတိုးက ခေါင်းတိုက်ပြီ၊ ဖျက်ထား

ကစားမလား နားမလား

၁၃၇

တယ်ခင်ဗျ၊ ယာစင်က ဘောလုံးကို ပြန်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ မရဘူးခင်ဗျ၊ ထိန်ပင်ကုန်းခြေထောက်ထဲ ပြန်ပါသွားပြီ၊ ရှေ့ကို ကန်တင်ထားတယ်၊ ဟော. . . ဟော၊ ကျွန်တော် အစီရင်ခံနေစဉ်အတွင်း မှာပဲ အရှေ့ဘက်ပွဲကြည့်စင်ရှေ့နားမှာ ပရိသတ်တွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဪ ပရိသတ်ထဲက လူတစ်ယောက်က ဝတ်လစ်စလစ်နဲ့ ဘောလုံးကွင်းထဲ ပြေးဝင်လာလို့ လုံခြုံရေးတွေက တားဆီးနေရပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပရီးမီးယားလိဂ် ဘောလုံးပွဲများ၊ ကမ္ဘာ့ဖလားနှင့် ချန်ပီယံလိဂ်ပွဲများတွင် တွေ့ရတတ်သည့်အတိုင်း ပရိသတ် တချို့တလေ အဝတ်အစားများချွတ်ကာ ကွင်းထဲပြေးဝင်သော အမူအကျင့်မျိုး သဖန်းစုရွာသို့ အလွန်ခေတ်မီစွာ ရောက်နေပြီဟု မထင်လိုက်ပါနှင့်။

ယခု ဘောလုံးကွင်းထဲသို့ ကိုယ်လုံးတီးပြေးဝင်လာသူမှာ လက်ပံစုမှာ အရူးဖိုးငိုဖြစ်ပါသည်။ အရူးဖိုးငိုကား ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် လျှောက်သွားနေရာမှ ခွေးလိုက်ဆွဲခံရသဖြင့် ပြေးမိပြေးရာ ဘောလုံးကွင်းထဲ ပြေးဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသော အခြေအနေအရ ဘောလုံးပွဲကို ခဏရပ်တန့်လိုက်ရ၏။ ဘောလုံးသမားများကတော့ မောပန်းဟန်မပြ၊ အေးအေးဆေးဆေးပင်၊ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာသူဖွာ၊ ကြိုးစားသူစား၊ ရေသောက်သူသောက် လုပ်နေကြ၏။

အိပ်မက်အသစ်

မောပန်းနေသူကတော့ အခြားသူမဟုတ်။ ဒိုင်လူကြီး ဦးလေး ပုပ်တည်း။ ဘောလုံးသွားရာနောက် တကောက်ကောက်ပြေးလိုက် ရလွန်းသဖြင့် လျှာထွက်မတတ် မောဟိုက်နေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပွဲရပ်တန့်နေစဉ် အချိန်ကလေးအတွင်း အမောမှပြေစေတော့ဟု သဘောထားကာ ကွင်းလယ်မှာပင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

ကံဆိုးချင်တော့ ဦးလေးပုဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီတိုက အလွန်ပွပွ ချောင်ချောင်ကြီး ဖြစ်နေရသည့်အထဲ တိုနဲ့နဲ့လည်း ဖြစ်နေလေရာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သောအခါ အမြင်မတော်သည့် ဖွားဖက်တော်မှာ ပေါ်ချင်တိုင်း ပေါ်နေလေတော့သည်။

ဒါကို ကုက္ကိုပင်ပေါ်မှ အတိုင်းသား လှမ်းမြင်နေရသော ပြုံးချိုက ပါးစပ် အငြိမ်မနေဘဲ...။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ဘေးထွက်ဘော ဖြစ်နေပါတယ်၊ မိဘပြည်သူများ သိတော်မူကြတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒိုင်လူကြီးဟာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့အတွက် အခုဆိုရင် အထူးတန်း ပွဲကြည့်စင်ရှေ့မှာ ဘေးထွက်ဘော ဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ”

ထို့ကြောညာသံကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးလေးပုသည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ပြုံးချိုကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆဲလေတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဘောလုံးပွဲကား ပြန်လည်၍ အသက်ဝင်

ကစားမလား နားမလား

၁၃၉

နိုးထလာချေပြီတည်း။

“အခုဆိုရင် ထိန်ပင်ကုန်းက ဘောလုံးပွဲကို အပေးအယူ လုပ်ပြီး သယ်လာတယ်ခင်ဗျ။ ကွင်းလယ်ကနေပြီး အမြောက် ကန် တင်ထားတယ်။ သဖန်းစု ကွင်းတစ်ကွက်လောက်မှာ ကျတယ်ခင်ဗျ။ ခေါင်းခုန်တိုက်ထားတယ်။ သဖန်းစုက ခေါင်းဦးတယ်။ ပျက်သွားတဲ့ ဘောလုံးကို ထိန်ပင်ကုန်း တိုက်စစ်မှူးစောကြီး လိုက်ဆယ်တယ်။ အဲ အဲ မရဘူးခင်ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့၊ သဖန်းစုရဲ့ ခံစစ်မှူးတွေကတော့ အုတ်တံတိုင်းကြီးများပမာပေါ့ခင်ဗျာ။ ကျော်ဖြတ်ဖို့တော့ မလွယ်လှ ဘူးခင်ဗျ။ အခုဆိုရင် သဖန်းစုက ဘယ်ဘက် ယွန်းယွန်းကို ချပေး ထားတယ်။ မောင်ကြည်ရတယ်။ မောင်ကြည်ခင်ဗျ။ မောင်ကြည်ဆွဲ ပြေးသွားပြီ။ ဂိုးရှေ့ကို ချပေးတယ်။ ယာစင် အပိုင်ပြေးဝင်ပြီး ကန် သွင်းတယ် ခင်ဗျ။ အဲ အဲ ဂိုးသမား မိပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဘောလုံးပွဲ သွက်လာသည်နှင့်အမျှ မဇိုးမရွှေဖြစ်လာသူကား မောင်မျိုး။ သူကား အရန်ဘောလုံးသမားသာဖြစ်သဖြင့် ပါဝင်ကစား ခွင့်မရသေး။ ကြာတော့ အားမလိုအားမရဖြင့် မောင်မျိုးဒေါက်ကန် လာသည်။

ကွင်းစည်းတစ်လျှောက်ပြေးလိုက်ရင်း သဖန်းစုဘောလုံး သမားများကို အသားလွတ် လိုက်မြှောက်ပေးနေ၏။

“ချပါတော့လား. . . ဆော်ထည့်လိုက်လေ. . . ဘာလုပ်

နေတာလဲ”

“ခြေထောက်ကို ဖြတ်သာရိုက်”

“လုပ်ထည့်လိုက်ပါတော့လား”

ကြာတော့ ထိန်ပင်ကုန်းကို အားပေးသူတွေဘက်က ပွစိ ပွစိ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်လာကြသည်။ တချို့က ဒေါသဖြစ်ကြသော်လည်း မောင်မျိုးက အုတ်ဖိုအထိသွားပြီး လူရိုက်ပညာသင်ခဲ့ကြောင်း ကြားဖူးထားသဖြင့် ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်နေကြ၏။

နောက်ဆုံး ဆရာတော်ကိုသွားပြီး တိုင်ကြတောကြသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား . . . မောင်မျိုးရယ်ပေါ့၊ လိုက်ပြီး ရန်စနေတယ်”

ဆရာတော်က မောင်မျိုးကိုခေါ်ပြီး ခေါင်းကို တောင်ဝှေးဖြင့် နှစ်ချက်ဆော်လိုက်၏။ တစ်ကိစ္စတော့ အေးသွားပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ထိန်ပင်ကုန်းက ဖိထားတယ် ခင်ဗျ၊ သမန်းစုက ဖျက်ထုတ်ရာမှာ ဘေးထွက်ဘောဖြစ်ပြီး အခု သမန်းစုကွင်းတစ်ဝက်မှာ လက်ပစ်ဘောမြှောက်ရမယ် ခင်ဗျ၊ အဲဒီ လက်ပစ်ဘောကို ထိန်ပင်ကုန်းက မျိုးလွင် မြှောက်မယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ မြှောက်လိုက်ပြီ ခင်ဗျ၊ ခေါင်းတိုက်ပြီး ဖျက်ထုတ်တယ်၊ မရဘူး ခင်ဗျ၊ ထိန်ပင်ကုန်းခြေထောက်ထဲ ပါသွားပြီ၊ ဆွဲပြေးတယ် ခင်ဗျ၊ စောကြီး စောကြီး ဘီးကုပ်စက်ဝိုင်းနားက လှမ်းကန်တယ်၊ ယော သမန်းစု

ကစားမလား နားမလား

၁၄၁

ဦးသမား အောင်ဘုရဲ့ လက်ယာဘက်နားကထွက်ပြီး ဦးလွန်ဘော ဖြစ်သွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိန်ပင်ကုန်းက တရစပ် တိုက်စစ်ဆင်နေသောကြောင့် ထိန်ပင်ကုန်းပရိသတ်က တဝုန်းဝုန်း သဲသဲလှုပ်အောင် အားပေးနေကြသည်။ တချို့က ဘယ်ကယူလာမှန်းမသိသော လင်းကွင်းကြီးကို တဂျမ်းဂျမ်းတီးပြီး ခုန်ပေါက်နေ၏။

သဖန်းစုမြောက်ပိုင်းက ဝက်သိုးအငှားလိုက်သူ စံထွန်းဆိုလျှင် နွဲ့ကြီးတစ်ကလက်ကို တဝိုဝို တဂေါ်ဂေါ် မှတ်ရင်း မျက်စိနောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကနေသည်။ စံထွန်းကား သဖန်းစုတွင်နေထိုင်ပါလျက် (ကာလသားခေါင်း ကိုမောင်လုံးတို့၊ မောင်ကြည်တို့နှင့် မတည့်သောကြောင့်) ထိန်ပင်ကုန်းအသင်းကို အားပေးသူတည်း။

သဖန်းစုပရိသတ်အတော်များများက စံထွန်းကို မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ကြည့်ချေပြီ။ အခြေအနေက တင်းမာစပြုလာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်အစီရင်ခံနေစဉ်အတွင်းမှာပဲ သဖန်းစုယူနိုက်တက်က ဖျက်တာ ကြမ်းတယ်ဆိုပြီး ပြစ်ဒဏ်ဘော ပေးထားတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒီပြစ်ဒဏ်ဘောကို ထိန်ပင်ကုန်းတိုက်စစ်ဖွဲ့စောကြီး ကန်မယ်ခင်ဗျာ”

“ကန်လိုက်ပြီ၊ ဟော . . . မိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သဖန်းစုဦးသမား

အောင်ဘုက လှလှပပ လေထဲမှာပျံဝဲပြီး ကာကွယ်လိုက်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ အခုဆိုရင် ပရိသတ်ကလည်း တစ်ခဲနက် အားပေးနေတယ် ပေါ့ခင်ဗျာ၊ အဲ ပရိသတ်ထဲမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့သူတွေပါသလို သူများ ပိုက်ဆံအကြွေးယူပြီး ပြန်မဆပ်တဲ့သူတွေလည်း ပါတယ်ခင်ဗျ”

“တချို့က ဝက်သိုးငှားစားရလို့လား မသိဘူး၊ ဝက်လောက် တောင် အသိဉာဏ်မရှိတဲ့သူတွေကို ပရိသတ်ထဲမှာ မြင်နေရတယ် ခင်ဗျ”

ပြုံးချိုကား ဘောလုံးပွဲကြေညာရင်း သူ့ဆီက ပိုက်ဆံချေး ယူပြီး ပြန်မဆပ်သူများကို လော်စပီကာထဲမှတစ်ဆင့် စောင်းမြောင်း ပြောလေပြီ။

ဗွေဆော်ဦး အပြောခံထိသူကား ဝက်သိုးအငှားလိုက်သူ စံထွန်းပင်တည်း။ စံထွန်းကား မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်ကာ နှဲ့ ကိုပင် မမှုတ်နိုင်တော့ဘဲ ကုပ်ချောင်းချောင်း ဖြစ်သွားရှာလေ၏။

ပြုံးချိုကား ပါးစပ်ကို ဘရိတ်အုပ်၍ မရတော့ပြီ။

‘အဲ တချို့ကတော့ မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပဲခင်ဗျ၊ မင်္ဂလာ ဆောင်တုန်းကတော့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်လော်စပီကာကို ငှားပြီး နောက်ကျတော့ ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ရှောင်နေတယ်ခင်ဗျ၊ ဘော ဟော... ဘောလုံးက အထူးတန်းပွဲကြည့်စင်နားမှာ လက်ပစ်ဘော မြှောက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီဘောလုံးကို သဖန်းစုက မောင်

ကစားမလား နားမလား

၁၄၃

ကြည်မြှောက်မယ်ခင်ဗျ”

“ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ မိဘပြည်သူများပဲ စဉ်းစားကြည့်တော်မူကြပါခင်ဗျာ၊ တချို့က ဆွေမျိုးအရင်းကြီးဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ကပ်စေးနဲ့ တယ်ခင်ဗျ၊ ခိုင်းစရာရှိရင်သာ ခိုင်းတာ၊ ပေးဖို့ကမ်းဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး”

ဒီစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရိုးလေး ဒေါ်ကြွေက အထူးတန်းပွဲကြည့်စင်ဖြစ်သော ကနားဖျင်းမဏ္ဍပ်အတွင်း ထိုင်နေရာမှ တင်ပါးကို အပ်ဖြင့်အထိုးခံလိုက်ရသလို ဆတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်ပြီး ထဘီကို စွန်တောင်ဆွဲကာ ပြုံးချဲ့ကြေညာနေသည့် ကုက္ကိုပင်အောက်သို့ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ရောက်လာ၏။
ထို့နောက်...

“ဟဲ့ သေချင်းဆိုး၊ နင့်အပေါက်ကို ငါလာပြီး ပိတ်ရမလားဟင်”

သူ့ကြီးဒေါ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပြုံးချဲ့တစ်ယောက် အမြီးကုပ်သွားသည်။ သောက်ထားသည့်အရှိန်ပင် ပြေချင်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် သူ့အပြောအဆိုကို ဆင်ခြင်ရမည့်အကြောင်း သတိတရား လက်ကိုင်ထားလိုက်နိုင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ဘောလုံးဟာ ထိန်ပင်ကုန်း၊ ဂိုးဧရိယာ အစပ်နားမှာ ဝဲနေတယ်ခင်ဗျ၊ ပြန်ကျလာပြီ၊ ခေါင်းခုန်တိုက်တယ်၊ ထိန်ပင်ကုန်းက ခေါင်းဦးတယ်ခင်ဗျ၊ ထိန်ပင်ကုန်းခံ

စစ်မှန်တိုး ခေါင်တိုက်ပြီး ရှေ့ကိုချပေးတယ်။ ယာစင် ခင်ဗျ။ ယာစင် ပြေးလာပြီ။ ကန်တယ်. . . ဟာ”

“ဖုန်း”

“အောင်မယ်လေးဗျ. . . ”

ထိန်ပင်ကုန်းက လူပေးမှားပြီး ခေါင်းတိုက်ချပေးသည့် ဘောလုံးကို သဖန်းစုတိုက်စစ်မှန် ယာစင်က တအားပြေးပြီး ကျုံး ကန်ထည့်လိုက်ရာ ဖုန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ရှေ့မှကွယ်နေသော ခိုင် လူကြီးဦးလေးပု၏ မတော်ရာတည့်တည့်ကိုမှ ဘောလုံးက အရှိန် ပြင်းစွာ ထိမှန်သွားသည်။ ‘အောင်မလေးဗျ’ဟူသော အော်သံနှင့် အတူ ဦးလေးပုတစ်ယောက် ဆီးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ရင်း ရှုံ့မဲ့ကာ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘေးမှကြည့် နေသော ပရိသတ်များက. . .

“ခိုင်လူကြီးဘော. . . ခိုင်လူကြီးဘော”ဟု ဝိုင်းအော်ကြ လေသည်။

တကယ်လည်း ဦးလေးပု၏ ဝေဒနာ သက်သာသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုဘောလုံးကို ခိုင်လူကြီးဘောအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး ပြန် ကန်စေသည်။ ထိုဘောလုံးကို ယာစင်ကရပြီး ကိုမောင်လုံးဆီသို့ ပေးရာ ကိုမောင်လုံးကန်သော်လည်း ထိန်ပင်ကုန်း ဂိုးဘားတန်းပေါ် က ကျော်ပြီး ထွက်သွား၏။

ကစားမလား နားမလား

၁၄၅

သဖန်းစုယူနိုင်တက်အသင်းကို အားပေးသောပရိသတ်
ထံမှာ 'ဟာ'ခနဲ စိတ်ပျက်ညည်းညူသံရှည်ကြီး ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ပရိသတ်များ အားမလိုအားမရဖြင့် ဆူညံပွက်နေစဉ်မှာပင်
အထူးတန်းပွဲကြည့်စင်၌ သီတင်းသုံးနေသော ဆရာတော်ကား ပြန်
ကြွရန် ဟန်ပြင်လေတော့သည်။ ဆရာတော်က ပြန်ကြွခါနီးကျမှပင်
သူ့တူဖြစ်သူ အောင်ဘုကို သတိထားကြည့်မိရင်း စိတ်ထဲ ဘဝင်
မကျသလို ခံစားမိ၏။

သဖန်းစုတစ်သင်းလုံး စွပ်ကျယ်အင်္ကျီဆင်တူဝတ်ထားပြီး
ကန်နေပါလျက် အောင်ဘုကျမှ အဘယ်ကြောင့် ဒီအနွေးထည်ကြီး
ဝတ်ထားရပါသနည်း။ နေမကောင်း၍လော...။

ဆရာတော်ကား သူ့တူ၏ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ပူသည်
ထင့်။ လက်စွဲတော် ကိုရင်နှစ်ပါးကိုခေါ်ပြီး သဖန်းစု၏ ဂိုးစည်းနောက်
တည့်တည့်ဆီသို့ ကြွသွားလေတော့သည်။

ဂိုးတိုင်နောက်တည့်တည့်တွင် ကြည့်ရှုအားပေးနေသော
ပရိသတ်ကလည်း ဆရာတော်ကြွလာသဖြင့် နေရာဖယ်ပေးကြ၏။
ဂိုးသမားအောင်ဘုကတော့ ရှေ့ဆီမှ ရုတ်တရက် ရောက်လာနိုင်သည့်
ဘောလုံးဆီ အာရုံအပြည့်အဝစိုက်ထားရသဖြင့် သူ့နောက်ကျော
ဘက်၌ ဘဘုန်းကြီး ရောက်နေသည်ကို သတိထားမိသေး။

အဲသည်မှာပင် ဆရာတော်က. . .

“ဟဲ့. . . အောင်ဘု”ဟု ခေါ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အောင်ဘုသည် နောက်သို့ ချာကနဲ လှည့်ကာ. . .

“တင်ပါဘုရား”ဟု ထူးရင်း မြေပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချကာ လက်အုပ်ချီလိုက်လေသည်။ ဆရာတော်က. . .

“နင်ဘာပြုလို့ အနွေးထည်ကြီး ဝတ်ထားရတုံး၊ နေမကောင်း ဘူးလား”

“တင်ပါ. . . ကောင်းပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်က ဂို လီဘာမို့လို့ လက်ရှည်ဝတ်ရတာပါ”

သဖန်းစု နယ်တစ်ရပ်တွင် ဂိုးကီပါ (Goal Keeper)ကို ‘ဂိုလီဘာ’ဟု (နည်းပြကြီးဦးဖိုးတုတ်ကအစ) အသံထွက်လေ၏။ ဆရာတော်က. . .

“အိမ်း. . . အိမ်း ကောင်းရင်ပြီးတာပဲ၊ ကိုင်း ကိုရင်တို့ လာကြ လာကြ ကျောင်းကိုပြန်ကြွမယ်ဟေ့”

ဆရာတော်၏စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အောင်ဘု သည် မြေပြင်ပေါ် ပြားပြားဝပ်မှောက်လျက် ဦးသုံးကြိမ်ချ ရှိခိုးကန် တော့လေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင်. . .

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ အခုဆိုရင် ထိန်ပင်ကုန်းက အေးအေးလှုပ်ပြီး သယ်လာတယ်၊ သဖန်းစုက ဝင်ဖျက်တယ်၊ ရေဘူးခင်ဗျာ။

ကစားမလား နားမလား

၁၄၃

သဖန်းစုကွင်းတစ်ဝက်လောက်ကို ရောက်လာပြီ။ အရှေ့ဘက်ယွန်းယွန်းကို ချပေးတယ်။ စောကြီးခင်ဗျ။ စောကြီး ထိန်ပင်ကုန်းတိုက်စစ်မှူးစောကြီး၊ အဝေးကနေ လှမ်းကန်တယ်။ ဘောလုံးက သဖန်းစုဂိုးရှေ့နားမှာကျတယ်။ လိမ့်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ဖြည်းဖြည်းလေး လိမ့်နေတယ်။ ဟာ... ဟာ... အောင်ဘု... အောင်ဘု”

ဘောလုံးကား ဂိုးဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လိမ့်လာနေချေပြီ။ သို့သော် ဂိုးသမား အောင်ဘုကား ဘောလုံးလာရာ အရပ်ကို ကျောပေးလျက် ဂိုးတိုင်နောက်ဘက်ဆီသို့ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်လှည့်ကာ ကန်တော့နေဆဲဖြစ်ရာ...

“လိမ့်တယ်လိမ့်... အဲ အဲ ဂိုး... ခင်ဗျာ၊ ဂိုးသွားပါပြီ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ထိန်ပင်ကုန်းဘက်က ဗွေဆော်ဦးတစ်ဂိုး စတင်ရရှိသွားပြီပေါ့ခင်ဗျာ”

ထိန်ပင်ကုန်းပရိသတ်များကား ကျွမ်းထိုးသူ ထိုး၊ ကသူ က၊ လင်းကွင်းတီးသူ တီး ဖြစ်ကုန်ကြပေပြီ။

သဖန်းစုယူနိုက်တက်အသင်းနည်းပြကြီး ဦးဖိုးတုတ်ကတော့ တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့်။ ထိန်ပင်ကုန်းနည်းပြ ဦးစံခင်တစ်ယောက် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ပြေးလွှားနေသည်ကို ကြည့်ပြီး ‘ဒီခနဲကို ခြေထိုးခံလက်ရရင်တော့လားကွာ... ခြေနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီးရိုက်လိုက်သလို ဗိုင်းခနဲ လဲတော့မှာပဲ’ဟု တွေးနေ၏။

အိပ်မက်အသစ်

“ဟုတ်ကဲ့ မိဘပြည်သူများ သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း အခု ဆိုရင် ထိန်ပင်ကုန်းက တစ်ဂိုးအသာနဲ့ ဦးဆောင်နေတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီဂိုးဟာဆိုရင် သမန်းစုဂိုးသမားအောင်ဘုရဲ့အမှားကြောင့် ဂိုးပေး လိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အဲ. . . အဲ. . . မဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျာ၊ ဆရာတော်ကို ကန်တော့တာဆိုတော့လည်း မှားတယ်လို့တော့ ပြောလို့မရပြန်ဘူး ခင်ဗျာ၊ အဲ ဟိုဒင်း၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ ထား လိုက်ပါတော့”

“ဟော. . . အခုဆိုရင် မောင်လုံးနဲ့မောင်ကြည်တို့ အပေး အယူလုပ်ပြီး သယ်လာတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ်ပြောရရင် မောင်ကြည့်နဲ့မ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဖွင့်တဲ့လော်စပီကာက ကျွန် တော့်ဟာပေါ့ခင်ဗျာ၊ အသံကောင်းလွန်းလိုက မင်္ဂလာဆောင်လာတဲ့ ပရိသတ်တွေအားလုံး ဩချယူရတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ရွာသားအချင်းချင်းဆိုရင် အထူးလျှော့ဈေးနဲ့ ငှားပါတယ် ခင်ဗျာ အဲ”

“ခွေးမသား ပြုံးချို့၊ နင့်လော်စပီကာအကြောင်းနောက်မှ ပြော၊ ဘောလုံးပွဲကို ကြေညာမှာ ကြေညာညတာ မဟုတ်ဘူး၊ တောက်. . . ငါပစ်ထည့်လိုက်ရ”

ဦးလေးသာဒင်ကတော့ ဘောလုံးပွဲမနိုင်သဖြင့် ပြုံးချို့ကို

ကစားမလား နားမလား

၁၄၉

မဲလေပြီလား မပြောတတ်။ လင့်စင်အောက်နားထိလာပြီး လေးခွ
ဖြင့် ချိန်ကာ ပြုံးချိုကို ပစ်မည်တကဲကဲ လုပ်နေသဖြင့် အားလုံးက
ဝိုင်းဆွဲထားရ၏။

ဘောလုံးပွဲကား အရှိန်ရသည်ထက် ရနေလေပြီ။ ကစား
သမားများလည်း ပြေးရလွှားရလွန်းသဖြင့် မောနေကြပြီဖြစ်၏။ ဒိုင်
လူကြီးကလည်း နာရီတကြည့်ကြည့်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ပထမပိုင်းပြီးဆုံးဖို့ အချိန်
ကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီပေါ့ခင်ဗျာ၊ သမန်းစု အသင်း
ကတော့ ချေပဂိုးရရှိရေးအတွက် အကြိတ်အနယ်ပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဟော
ဟော မောင်လုံးက နီတွတ်ဒင်ဆီ လှမ်းပေးတယ်၊ နီတွတ်ဒင်က
ဂိုးရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ယာစင်ဆီကို လှမ်းကန်တင်ရာမှာ ထိန်ပင်ကုန်း
နောက်ခံလူနဲ့ထိပြီး ဘေးထွက်ဘောဖြစ်သွားတယ် ခင်ဗျ၊ အဲဒီ
ဘေးထွက်ဘောကို သမန်းစုက မြှောက်ရမယ်၊ အဲ အဲ၊ ဒါပေမယ့်
မမြှောက်ဖြစ်သေးဘူးခင်ဗျ၊ ဘောလုံးကော ဘောလုံး ဘယ်ရောက်
သွားပြီလဲ၊ ဟာ... ဟေ့ နေဦးလေ ဘောလုံးထားခဲ့”

ဘေးထွက်ဘောဖြစ်သွားသည့် ဘောလုံးကား ကွင်းပတ်ပတ်
လည်တွင် ရပ်ကြည့်နေသော ပရိသတ်များကြားထဲသို့ ကျသွား၏။
ထိုပရိသတ်များထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘောလုံးကို ဖောက်
ယူလိုက်သည်။

ထိုသူကား... ကမ္ဘာရှား။ ပြုံးချို၏ ရင်နှစ်သည်းချာ သား
တော်မောင်။ တစ်ရွာလုံးက လက်မြှောက်ထားရသော ကလေးဆိုး
ပေကလေး။

ကမ္ဘာရှားကား (သူ့လက်ပတ်နာရီကို လူကြီးတစ်သိုက်၏
နိုင်ထက်စီးနင်း လုယူခြင်းခံရပြီးကတည်းက) ကလေးချောရန် အကွက်
ကောင်းကို ချောင်းနေခဲ့ပေရာ ယခုအခွင့်အရေးကို အပိုင်အသုံးချ
လိုက်သည်။

ကမ္ဘာရှားသည် ဘေးထွက်ဘောဖြစ်ကာ ကွင်းပြင်သို့ကျ
လာသော ဘောလုံးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီးသည်နှင့် ချာကနဲ
လှည့်ကာ ရွာဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးလေတော့သည်။

“ဟာ... ဟေ့ ဟေ့ ဘောလုံးပြန်ပေးလေကွာ”

“ဘောလုံးကို ယူမသွားနဲ့လေ၊ ဟေ့ ကမ္ဘာရှား... ထားခဲ့
ထားခဲ့”

“ရှေ့က ဝိုင်းဖမ်းထားလိုက်ကြပါဗျို့၊ အဲဒီကလေးဘောလုံး
ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားလို့...”

“ကိုပြုံးချိုရေ... လုပ်ဦး၊ ဒီမှာ ကန်နေတုန်းတန်းလန်းကြီး
ခင်ဗျားသားက ဘောလုံးယူပြီး ရွာထဲဝင်ပြေးပြီ”

ဘောလုံးသမားတွေရော ခိုင်လူကြီးတွေပါ ကြွက်ကြွက်ညံ
အောင် အော်ကြဟစ်ကြသည်။ ပရိသတ်တွေကလည်း ဝရန်းသုန်း

ကစားမလား နားမလား

၁၅၁

ကားဖြင့် ကမ္ဘာရှားနောက်က ပြေးလိုက်သူကလိုက်၊ ညာသံပေးသူ ကပေး၊ ပြေးရင်းလွှားရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နင်းမိသဖြင့် အော်ဆဲသူဆဲ၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလေတော့သည်။

ပြုံးချိုကား လင့်စင်ထက်မှနေ၍ လော်စပီကာဖြင့် သူ့သား တော်မောင်ကို အော်ပြောနေသည်။

“သားရေ သား၊ လူလေး၊ ဘောလုံးကို ထားခဲ့ပါကွာ၊ ဖေဖေ ပြောနေတာကို နားထောင်နော်၊ မိဘမေတ္တာဆိုတာ အရမ်းကို ကြီးမားပါတယ် သားရယ်၊ ကျွီ၊ ဂွီ၊ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ် အရွယ်ကတည်းက သားအပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ ဖေဖေမေတ္တာတွေဟာ မြင်းမိုရ်တောင်ထက် မကပါဘူး၊ ဂွီ ဂွီ ကျွီ၊ လိမ္မာပါတယ်သားရယ်၊ ဖေဖေစကားကို နားထောင်နော်၊ ဘောလုံးလေးတော့ ထားခဲ့နော်၊ ကျွီ ကျွီ၊ ဟဲလို တက်စတင် ဝမ်း တူး သရီး၊ သားရေ သား”

ပြုံးချိုတစ်ယောက် ဖခင်မေတ္တာဘွဲ့ကို သိဖွဲ့နေစဉ်မှာပင် သားဖြစ်သူ ကမ္ဘာရှားကတော့ ကြွက်တစ်ကောင်လို ရွာထဲရှိ အိမ်ကြို အိမ်ကြားတစ်လျှောက် ဟိုချောင်တိုးဝင်၊ ဒီချောင်တိုးဝင်ဖြင့် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွား၏။

မနည်းကြီး ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေကြပြီးမှ အဘစိန်တို့အိမ်နောက် ဖေးကောက်နိုးပုံအောက်တွင် ဘောလုံးကို ပိုက်လျက် ဝပ်နေသည်ကို ဝမ်းမြောက်စဖွယ် ရှာဖွေတွေ့ရှိရလေတော့သည်။

ဘောလုံးကို ပြန်လည်ကျင်းပသည့်အချိန်တွင်ကား အတော်ပင် အချိန်လင့်လျက်ရှိလေပြီ။ ဘောလုံးသမားများလည်း ဟောဟဲလိုက်နေချေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ အခုဆိုရင် ဒိုင်လူကြီးကလည်း နာရီကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ပထမပိုင်းပြီးဆုံးဖို့ အချိန်ကလည်း တစထက်တစ နီးကပ်လာပြီခင်ဗျာ၊ သမန်းစုကတော့ ချေပဂိုးရရှိရေးအတွက် အကြိတ်အနယ် ကြိုးစားနေပေမယ့်လို့ ခုချိန်ထိတော့ဖြင့် ဂိုးမရနိုင်သေးဘူးပေါ့ခင်ဗျာ”

ထိန်ပင်ကုန်းကား တစ်ဂိုးအသာရထားပြီးချိန်မှစ၍ တစ်သင်းလုံး နောက်သို့ဆင်းကာ ခံစစ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ကစားနေသောကြောင့် ပြန်လည်ချေပဂိုး ရရှိဖို့ခဲယဉ်းနေ၏။

နောက်ပြီး သမန်းစုဘောလုံးသမားများသည်လည်း သိပ်ပြီး မပြေးနိုင် မလွှားနိုင်တော့။ နှစ်သင်းစလုံး မောနေသည်မှာမှန်သော်လည်း တရစပ်တိုက်စစ်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားနေသော သမန်းစုဘက်က ပိုပြီး အထိနာသည်။

ထိန်ပင်ကုန်းကတော့ ပြေးပြေးလွှားလွှား မကစားတော့ဘဲ လာသမျှ ဘောလုံးကို ဒိုင်ခံဖျက်ထုတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သမန်းစုဘက်က ထိုးဖောက်ဖို့ ပိုခက်ခဲနေ၏။

မှောင်ရီသန်းစကလည်း ပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ကစားမလား နားမလား

၁၅၃

သဖန်းစု ဘောလုံးသမားတွေကတော့ ဂိုးမရသေးသဖြင့်
စိတ်လောက ပိုပြီး အမှားများလာ၏။

နီတွတ်ဒင်ကား တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး
ယာစင်နှင့်ကိုမောင်လုံးတို့ကိုခေါ်ကာ တီးတိုးတိုင်ပင်လိုက်သည်။
ကိုမောင်လုံးက...

“ဟေ့ကောင် ဖြစ်ပါ့မလား၊ တကယ်ခံရရင် မသက်သာ
ဘူးနော်”

“ရပါတယ် ကျွန်တော်ပြောသလိုသာလုပ်ပါ”

လက်ဖဝါးရိုက်ကာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ နီတွတ်ဒင်က
တိုက်စစ်မှူးနေရာသို့ပြန်ဝင်ပြီး ကိုမောင်လုံးက ညာအစွန်သို့
ထွက်သည်။

မောင်ကြည့်၏ လက်ပစ်ဘောမှတစ်ဆင့် ရလာသော
ဘောလုံးကို ကိုမောင်လုံးနှင့်ယာစင်တို့ အပေးအယူလုပ်ပြီး သယ်
လာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် နီတွတ်ဒင်က အလယ်အကြောအတိုင်း
တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားပြီး ပယ်နယ်တီဧရိယာ မလှမ်းမကမ်းတွင် စောင့်
နေ၏။ ဒီတစ်ပွဲလုံးတွင် နီတွတ်ဒင်ကို မိမိရရ လူမချရသေးသဖြင့်
မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ထိန်ပင်ကုန်းက ရည်းစားလူဖက်သုံးယောက်
လောက်ကလည်း ချောင်းမြောင်းနေကြ၏။ ဒါကို နီတွတ်ဒင်က

လည်း သိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အခုဆိုရင် မောင်လုံးနဲ့ယာစင်တို့ အပေးအယူ လုပ်ပြီး သယ်လာတယ်ခင်ဗျ။ ယာစင် ယာစင်က ဂိုးရှေ့မှာရှိနေတဲ့ နီတွတ်ဒင်ဆီကို လှမ်းပေးတယ်၊ ဟော ဟော နီတွတ်ဒင်ခင်ဗျ။ နီတွတ်ဒင် ဆွဲပြေးပြီခင်ဗျ”

တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ယာစင်က ဘောလုံးကို ထိုးပေး လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နီတွတ်ဒင်က ဝုန်းခနဲ ဘောလုံးကို ပယ်နယ်တီဧရိယာထဲသို့ ဆွဲပြေးလေတော့သည်။ သူ့ကိုချမည့် ထိန်ပင်ကုန်း ဘောလုံးသမားသုံးယောက်စလုံး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေး လာသည်ကို မြင်ရသော်လည်း နောက်မဆုတ်တော့။

တစ်လှမ်းစာသာ ကွာဝေးတော့သည့် ပယ်နယ်တီ ဧရိယာ ထဲသို့ ဘောလုံးကော လူပါအရှိန်ဖြင့် ပစ်ပြီးအဝင်လိုက် တစ်ဖက် ကလည်း သိမ်းပြီး စုံအရိုက်...

“ဖြောင်း...”

“အား...”

နီတွတ်ဒင်တစ်ယောက် ပယ်နယ်တီဧရိယာထဲတွင် ခွေခွေ ကလေး လဲကျနေတော့သည်။

“ခွီ...”

ဒိုင်လူကြီး၏ ဝိစိမှုတ်သံကလည်း ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်

ကစားမလား နားမလား

၁၅၅

ထွက်လာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ဒိုင်လူကြီးက ထိန်ပင်ကုန်းက မျိုးလွင်နဲ့ ငတိုးတို့နှစ်ယောက်ကို အဝါကတ်ပြထားတယ် ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ ပယ်နယ်တီပါ ခင်ဗျာ၊ ဒိုင်လူကြီးက ထိန်ပင်ကုန်းဘက်ကို ပယ်နယ်တီပေးထားပါသတ်၊ အဲဒီ ပယ်နယ်တီကိုတော့ ယာစင်ကန်မယ်ခင်ဗျာ၊ ယာစင် ဘောလုံးကို တည်ထားပြီး ကန်ဖို့ အရှိန်ယူနေတယ်၊ ကန်ပြီ၊ ဂိုး. . . ဂိုးပါတယ်ခင်ဗျာ”

သဖန်းစုပရိသတ်တွေက ‘ဂိုး. . .’ ဟု သံပြိုင် ဟစ်ကြွေးလိုက်ကြသံများနှင့်အတူ နည်းပြကြီးဦးဖိုးတုတ်တစ်ယောက် လက်ပန်းပေါက်ခတ်လေတော့သည်။

နီတွတ်ဒင်တော့ စောင်ပုခက်လုပ်ကာ ထမ်းပြီး ထုတ်လာရသည်။ နာကျင်မှုကြောင့် နီတွတ်ဒင်၏မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေသော်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်း ဂုဏ်ယူခြင်းများက တောက်ပရွန်းလက်နေ၏။

သူ့ကို ကွင်းထဲမှ ထမ်းထုတ်လာချိန်တွင် သဖန်းစုပရိသတ်များသာမက ထိန်ပင်ကုန်းပရိသတ်များကပါ လက်ခုပ်ဩဘာပေးပြီး ဂုဏ်ပြုကြသည်။ နီတွတ်ဒင်ကား ချက်ချင်းပင် သဖန်းစုရွာတန်းရှည်၏ သူရဲကောင်း ဖြစ်သွားလေပြီတည်း။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနာခံပြီး စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်ကာ သဖန်းစုအတွက် ပယ်နယ်တီ တစ်ဂိုးရအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သော နီတွတ်

၁၅၆

မင်းနိုင်စိုးစန်

၅၇။ ကယ်တင်ရှင်ကြီး နီတွတ်ဒင်၊ သူရဲကောင်းမင်းသား နီတွတ်ဒင်
၏ နံဘေးတွင် လူတွေဝိုင်းအုံနေချေပြီ။

ထိုလူအုပ်ထဲတွင် နီတွတ်ဒင် အတွေ့ချင် အမြင်ချင်ဆုံး
သော မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပါလေသည်။ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်ကား...
ထွေးလှ။

ထွေးလှက ဂရုဏာသက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်
နေ၏။ နီတွတ်ဒင်က အဓိပ္ပါယ်များစွာ ပြည့်ဝသည့် အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြ
လိုက်လေသည်။

ဦးလေးသာဒင်ကတော့ ‘ငါ့သား ငါ့သား’ဟုသာ တွင်တွင်
ကြီး ဟစ်ကြွေးနေတော့သည်သာ။ ဝမ်းသာနေသည်ပဲလား၊ ဝမ်းနည်း
နေသည်ပဲလား၊ ဒဏ်ရာအတွက် စိတ်ပူနေသည်ပဲလားဆိုသည်ကို
ဘယ်သူမှ မခွဲခြားတတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကွဲကွဲပြားပြား သိပုံ
မရချေ။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် နီတွတ်ဒင်အစား မောင်မျိုး
ဝင်လာတယ်ခင်ဗျ၊ မောင်မျိုးကတော့ သိကြတဲ့အတိုင်း တွန်းတွန်း
တိုက်တိုက် ကစားမယ့်ဟန်နဲ့ ပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဟော အခု သမန်းစုက
လက်ပစ်ဘောရတာကို ကိုမောင်ကြည် မြှောက်တယ်၊ မောင်မျိုး ရသွား
ပြီခင်ဗျ၊ ဆွဲပြေးတယ်... ဆွဲပြေးတယ်... အဲ ဒါပေမယ့်
ဘယ်သူမှပါမလာဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ထိန်ပင်ကုန်းခံစစ်မျှများ

ကစားမလား နားမလား

၁၅၄

က ဖျက်ထုတ်ထားကြပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့. . . အခုဆိုရင် ပထမပိုင်း
၄၅မိနစ်ကလည်း ပြည့်လုပြည့်ခင်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

မောင်မျိုးကား ကွင်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းပြေးနေ
ရသလို ဖြစ်နေ၏။ ဘယ်သူမှ လိုက်ပါမလား၊ ထိန်ပင်ကုန်းဘက်က
လည်း ကွင်းတစ်ဝက်ကျော်အောင်ပင် မတက်တော့ဘဲ လာသမျှ
ဘောလုံးကိုသာ ဆီး၍ဖျက်ထုတ်နေကြပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒိုင်လူကြီးကတော့ နာရီကိုကြည့်နေတယ် ခင်ဗျ၊
ပထမပိုင်းကလည်း ပြီးလုပြီးခင်ပေါ့ခင်ဗျာ”

ကြေညာသူကလည်း ‘ပထမပိုင်း ပြီးလုပြီးခင် ပြီးလုပြီးခင်’
ဟုသာ အကြိမ်ကြိမ် ကြေညာနေသည်။ ယခုအချိန်ထိလည်း ဒိုင်
လူကြီးက ဝီစီ မမှုတ်သေး။

ညနေကလည်း အတော်စောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဗိုင်းတွေပင် အိပ်တန်းပြန်လာနေကြပြီ။

တစ်ခုခုတော့ အကြီးအကျယ် လွဲချော်မှားယွင်းနေချေပြီ
တည်း။

ဘောလုံးသမားများကလည်း စဉ်းစားတွက်ချက်စပြုလာကြ
သည်။ သူတို့အားလုံးသည် လယ်ထဲ ကိုင်းထဲဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်
နေကြသူများပီပီ တော်ရုံတန်ရုံလောက်နှင့်တော့ မောပန်းတတ်ကြ
သူများ မဟုတ်ကြ။

အခုတော့. . . အခုတော့. . .

သူတို့ဘောလုံးကန်နေရသည်မှာ နှစ်နာရီလောက်ရှိနေပြီ
လားဟု သံသယစိတ်တွေ စတင်ပေါက်ဖွားစပြုလာကြတော့သည်။

“ဟောဟဲ. . . ဟောဟဲ. . . လာလေ. . . လာလူလေ”

ထိန်ပင်ကုန်း၏ခံစစ်မှူးငှက်က ဘောလုံးကို ဖင်ခုထိုင်ထား
ပြီး မောဟိုက်သံကြီးဖြင့် စိန်ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်မျိုးစိတ်ညစ်သွားသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိ

ကစားမလား နားမလား

၁၅၉

တော့။ သူ့ဆရာ ဖာဂူဆန်ဦးဖိုးတုတ်ကလည်း တစ်ဖက်အသင်းမှ
ဘောလုံးသမားက ဘောလုံးကို ဖင်ခုပြီးထိုင်ထားလျှင် ဘာလုပ်ရ
မည်ကို သင်မပေးလိုက်။

မောင်မျိုးက သူနဲ့တွဲကစားနေသော ယာစင်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ယာစင်က သူနှင့်မဆိုင်သလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့် ချွေးတွေ
ကိုသာ တွင်တွင်သုတ်ရင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ သူ့မျက်နှာ
ပေးကလည်း ပြေးရလွှားရမည့် အလုပ်ဆို လုပ်ချင်ပုံမပေါ်။

 ကိုမောင်လုံးတို့၊ ကိုမောင်ကြည်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့လည်း ဘောလုံးနဲ့အလှမ်းဝေးပါသေးတယ်လေဟူသော
သဘောဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

ကျန်သူတွေအားလုံးကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သက်သာ
သလို နေနေကြ၏။ ထိန်ပင်ကုန်းတိုက်စစ်မှူးစောကြီးဆိုလျှင် ဆေး
ပေါ့လိပ်ပင် ဖွာနေလိုက်သေးသည်။ မည်သူမျှ မပြေးမလွှား မလှုပ်
ရှားကြတော့။

စည်းကြပ်ခိုင်များသည်ပင် ဘောလုံးကွင်းနား လာရောင်း
သော မုန့်သည်ထဲမှ ကောက်ညှင်းပေါင်း ဝယ်စားနေကြလေသည်။
လော်စပီကာထဲမှ အသံကတော့ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ ပထမပိုင်းကတော့ ပြီးလုပြီးခင်ပေါ့ ခင်ဗျာ”ဟု
ကြေညာနေဆဲ။ ခိုင်လူကြီး ဦးလေးပုကလည်း သူ့လက်မှ နာရီကို

၁၆၀

မင်းခိုက်စိုးစန်

ငုံ့ကာငုံ့ကာ ကြည့်နေဆဲ။ ဘောလုံးပွဲကို ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မော့
ကိုမကြည့်တော့။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မရတော့။ နောက်ဆုံး မောင်
မျိုးက ခိုင်လူကြီးအနီးသို့ ကပ်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးပု . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ”

“ငါ့လခွေး . . . နာရီရပ်နေတာ ကြာပြီကွ၊ ဘယ်အချိန်
ကတည်းက ရပ်နေသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဆရာတော်အလာ
ကို စောင့်ရတာနဲ့ ကြွလာပြီးတော့လည်း တရားဟောတာနဲ့ ဘာနဲ့
ဆိုတော့ ဘောလုံးပွဲ ဘယ်အချိန်စမှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူးကွာ။

ပြီးတော့ ဘောလုံးကန်နေတုန်းမှာလည်း ဘောလုံးပိန်ပိန်
သွားလို့ ပါးစပ်နဲ့ မှုတ်ပြီး ပြန်ဖောင်းရတာ ဆယ့်လေးငါးခါ၊ အရူး
ဝင်ပြေးလို့ ပွဲရပ်ရတာနဲ့ ဘောလုံးကို ကလေးလူပြေးလို့ ပွဲရပ်ရတာနဲ့
ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပွဲရပ်ပြီး ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကန်ပြီးမှန်း
လည်း မသိတော့ပါဘူးကွာ”

မောင်မျိုးကား ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး ငြိမ်သက်သွားလေ
တော့သည်။

ဒိုင်လူကြီးမှာလည်း တကယ်ပင် ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲသော အခြေအနေသို့ ရောက်နေချေပြီ။

အခုအချိန်မှာ ပထမပိုင်းပြီးဆုံးကြောင်း ခရာမှုတ်လိုက်လျှင် ဘယ်အချိန်မှာ သွားပြီး ဒုတိယပိုင်းကို စတင်ရတော့မည်နည်း။ အခု ပင်လျှင် မှောင်ရီသန်းစပြုချေပြီ။

ဒါမှမဟုတ် အပြီးသတ်ခရာမှုတ်ပြီး (ပထမပိုင်း + ဒုတိယ ပိုင်းတို့ကို) အားလပ်ချိန်မရှိဘဲ တစ်ပေါင်းတည်းကန်ပြီးကြောင်း သတ်မှတ်မည်လား။ ဒါလည်းမဖြစ်။ နည်းပြများက သူတို့၏ သေနင်္ဂ ဗျူဟာ အပြောင်းအလဲလုပ်ရန် အားလပ်ချိန်မရခဲ့သည့်အတွက် ပြဿနာရှာကြလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ တစ်ဦး-တစ်ဦး (သရေ)ဟူသော ရလဒ်ကိုကော အဆုံးသတ်အဖြေအဖြစ် နှစ်ဖက်စလုံးက ကျေနပ်ပေးနိုင်ပါမည် လား။ မဖြစ်နိုင်။

၁၆၂

မင်းခိုက်စိုးစန်

နှစ်ဖက်စလုံးက အနိုင်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားလိုချင်နေကြသည်။ သို့သော် ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် ဘောလုံးသမားတွေကကော ဆက်ကန်နိုင်ပါဦးမည်လား။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ ယခု မျက်မြင်အခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် ဘောလုံးသမားတွေက လမ်းပင် မလျှောက်ချင်ကြတော့ချေ။

လူဆိုသည်ကား တိုက်ပွဲတွင် အချိန်ကာလကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကိုယ်သက်သာရာ သက်သာကြောင်းကိုသာ အာရုံညွှတ်လာတတ်သည့် သတ္တဝါတည်း။

ကိုင်း... ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

ကစားမလား... နားမလား... ။

မင်းခိုက်စိုးစန်

အိုလံပစ်အားကစားဂျာနယ်၊

အမှတ် ၂၀၀မှ ၂၀၁၊ ၉ မေ-၁၈၉၆လိုင်၊ ၂၀၀၆။